

Giới thiệu Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc

Truyện Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc của tác giả Phật Thuyết Ái là một câu truyện thuộc thể loại truyện xuyên không, hài hước, võng du.

Là chuyện xưa hài hước về một cô gái đáng khinh xuyên không đến bệnh viện tâm thần. Xuyên đến đâu? Không có gì đáng ngại! Chỉ là một bệnh viện tâm thần thôi, tốt xấu gì cũng được gắn bằng hiệu đế quốc vàng mã. Có cảm giác thế nào khi giả trang thành bệnh nhân tâm thần?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: THẦN THÔN

Trước kia, Trương Khởi Khởi cũng không phải tên là Trương Khởi Khởi.

Sáu năm trước, một quyển tiểu thuyết tên là “Đạo mộ bút ký” bắt đầu thịnh hành trên đất Thần Châu, Trương Khởi Khởi vừa xúc động với tình nghĩa anh em thuần khiết làm người ta cảm động của Trương Khởi Linh với Ngô Tà (...) vừa làm việc nghĩa không chùn bước, không đếm xỉa đến sự phản đối mãnh liệt của ông nội, đổi tên thành Trương Khởi Khởi!

(*)Thần Châu: Chỉ Trung Quốc.

Cô sẽ tuyệt đối không nhắc đến cái tên Trương Tứ Tứ thối nát trước kia...

Nhưng ông nội cô còn trâu bò hơn, có cái tên toàn Thiên triều đều đã nghe nhiều nên thuộc – Trương Tam. Bởi vậy Trương Khởi Khởi trước kia tên Trương Tứ Tứ về tình cũng có thể tha thứ, kỳ thực cô ngàn lần cảm tạ ông nội cô đã tăng thêm một chữ Tứ, Trương Tứ Tứ dù sao cũng còn tốt hơn Trương Tứ.

(*)Trương Tam, là cái tên mà cả nước TQ nghe nhiều đến thuộc. Tên này quá phổ thông, cho nên những ai mang tên này đều chỉ có thể là nhân vật nhỏ. Từ Bắc Kinh, Thượng Hải đến tất cả các thành thị phổ thông đều có những người Trương Tam này.

Về phần vì sao phải đổi tên thành Trương Khởi Khởi? Rất đơn giản, nhà cô cũng là dân trộm mộ!

Trương Khởi Khởi chưa bao giờ gặp qua cha mẹ mình, từ nhỏ đã cùng ông nội sống nương tựa lẫn nhau, mà ông nội cô lại có cái nghề cũng trâu bò như cái tên -- trộm mộ!

Bởi vậy, Trương Khởi Khởi luôn một lòng tin rằng mình với nhà họ Trương trong “Đạo mộ bút ký” có mối liên hệ nào đó, dứt khoát đổi tên thành Trương Khởi Khởi.

Hơn hết, Trương Khởi Linh có biệt hiệu là Tiểu ca, nên Trương Khởi Khởi cũng kiên quyết cự tuyệt một bạn học có ý tốt muốn gọi cô là Tiểu thư.

Bởi vì trên người của bạn học nam kia, có một loại chí chất lưu manh độc đáo, mở miệng ra còn có hương vị lưu manh, cho nên lúc y kêu Trương Khởi Khởi là “tiểu thư”, thì tính chất tiểu thư kia liền thu hút ánh mắt nghi ngờ của người ngoài...

(*)Tiểu thư: Thời cổ đại được dùng để gọi những thiếu nữ chưa chồng. Thời nay, từ này còn được dùng để gọi gái điếm.

Các thế hệ trộm mộ nhà họ Trương cũng như nguyên quán tổ tiên đời thứ nhất của nhà họ Trương đều không có ghi chép gì để lại, hơn nữa người và vật cũng không có liên hệ gì với dĩ vãng, giống như nhà họ Trương của cô tự nhiên mà xuất hiện vậy.

Mỗi đời nhà họ Trương chỉ sinh được một đứa con nối dòng, đến thế hệ Trương Khởi Khởi, cha mẹ cô vừa sinh cô ra không bao lâu đã lại hành nghề, chuẩn bị kiếm đủ tiền sửa bột cho Trương Khởi Khởi, không ngờ không cẩn thận, đã trở thành hai thành viên trong mộ cổ...

Lão Trương một mình đau khổ cay đắng nuôi lớn Trương Khởi Khởi, cũng không biết có phải do ngành nghề đặc thù dẫn đến con cháu đời sau cũng đặc biệt hay không, từ nhỏ Trương Khởi Khởi đã triển lộ một phương diện bất phàm – thích nhìn gái đẹp mà chảy nước miếng.

Thuở còn đi nhà trẻ, Trương Khởi Khởi đã thích vén váy bạn nhỏ, thường xuyên dọa người ta oa oa khóc lớn, từng được dẫn đến tận nhà giáo dục nhiều lần. Sau khi lớn lên, do tư tưởng hở thẹn này nọ, Trương Khởi Khởi kín đáo hơn, đôi vén váy thành ngẩn người, chảy nước miếng đối với gái đẹp...

Lão Trương vô cùng đau đớn, mang Trương Khởi Khởi đi tiến hành các loại tâm lý trị liệu, lại chỉ nhận được cùng một đáp án -- cháu gái ông cực kỳ bình thường! Lão Trương tức giận đến nổi nằng thẳng tất cả đều là một đám lang băm!

Không còn cách nào, thường ngày, Lão Trương liền bắt đầu dạy Trương Khởi Khởi một ít kiến thức về trộm mộ, hy vọng dời đi lực chú ý của Trương Khởi Khởi... Kỳ thật, ông cũng từng sắp xếp để Trương Khởi Khởi xem một đám trai đẹp trong tivi, chớp mắt cũng không cho, nhưng sau khi xem xong, về mặt Trương Khởi Khởi ghét bỏ mà nói: “Sao bọn họ lại không có ngực chứ?”.

Trương Khởi Khởi đã siêu thần rồi!

Năm mươi lăm tuổi, Trương Khởi Khởi bắt đầu bị lão Trương dẫn theo, đích thân trộm mộ, từ đó về sau, Trương Khởi Khởi chính thức trở thành một thành viên trong giới trộm mộ.

Mà sự thật lại một lần nữa chứng minh Trương Khởi Khởi bắt phàm, trong mộ thường xuyên có những bóng dáng thần bí khó lường và các loại cương thi, diện mạo khủng bố cực kỳ ghê tởm. Thói quen sẽ dần hình thành sau những kinh sợ ban đầu, thế cho nên Trương Khởi Khởi nhìn lâu rồi đều chảy nước miếng với những nữ quỷ miễn cưỡng nhìn ra được mặt...

Mà hôm nay là một ngày đặc biệt, hôm nay là sinh nhật của Trương Khởi Khởi vĩ đại của chúng ta, càng là thời khắc cô được giải thoát khỏi mười hai năm giáo dục độc ác.

Vào lúc công bố danh sách người thi đỗ Đại học, Trương Khởi Khởi không có rối rắm mấy vấn đề khiến người ta liên tục vỗ ngực giậm chân như nên nhảy sông hay nên ăn bánh chưng -- lúc thi Đại học, vì cô nhìn lên quần lót của cô giám thị xinh gái nên bị đuổi ra khỏi trường thi...

Đối mặt với kỳ thi hai trăm điểm thăm đăm kia, lão Trương cảm thấy vô cùng mất mặt, ông định bụng dắt Trương Khởi Khởi vào mộ thất để tránh đầu sóng ngọn gió.

(*) Kỳ thi hai trăm điểm Kỳ thi Đại học có thang điểm hai trăm.

Bởi vì Trương Khởi Khởi đã lên báo địa phương, báo quát từ hoàng liêu, nhật báo xx và trở thành trang đầu của các tờ báo lớn, tiêu đề đều là:

[Là người đánh mất nhân tính, hay không có đạo đức?—Nữ sinh thi Đại học nhìn lên quần lót của cô giám thị, bị đuổi ra khỏi trường thi]

Một đoạn dài bên dưới đều là lịch sử quang vinh của Trương Khởi Khởi, bởi vậy Trương Khởi Khởi được xưng là đóa kỳ hoa nữ sinh biến thái nhất trong lịch sử. Trở thành làn sóng phần nộ trên mạng internet, nhưng phái nam trên mạng thì vẫn giữ nguyên thái độ, thống nhất ý kiến: thật phi thường, sùng bái cô ta, hâm mộ cô ta!!

Nhưng lúc Trương Khởi Khởi trở thành làn sóng cấm phần trên mạng, thì cô đã bốc hơi khỏi trần thế rồi – lão Trương quá mất mặt với hàng xóm láng giềng nên đã mang Trương Khởi Khởi vào thăm sơn cùng cốc trộm mộ.

Ở ngọn núi mang tên Thần Sơn, có một thôn làng mang tên Thần thôn, nguồn gốc thôn đã không thể khảo chứng, chỉ biết nơi này bị núi thăm bao vây, địa hình phức tạp hiểm trở, mà trong Thần thôn chỉ có hơn mười hộ gia đình. Ngoài một số ít tráng niên đã từng vượt núi ra ngoài, người già, phụ nữ và trẻ em trong thôn có thể nói cả đời đều không ra khỏi Thần sơn.

Hôm nay, thôn trưởng Thần thôn là Thần An Quy đang ở đầu thôn hút tẩu thuốc “phi phèo phi phèo”, bỗng thấy có ba người đang đi tới từ con đường duy nhất dẫn ra ngoài.

Mặc dù Thần An Quy đã lớn tuổi, nhưng đôi mắt vẫn sáng rõ như trước, nhận ra người đi đầu là Thần Hồ thôn ông. Sau lưng hắn có hai người đi theo, một già một trẻ.

Già ước chừng bảy mươi tuổi, nhưng thân mình cường tráng, sắc mặt hồng hào, mặc một thân đường trang, tay xách một hộp da màu đen. Sau lưng ông ta là một thiếu nữ độ mười bảy mười tám, khuôn mặt xinh xắn, ánh mắt linh hoạt, buộc tóc hai chùm, trên mặc áo phông trắng, dưới mặc quần jean lửng, lưng đeo balo màu đen, vừa nhìn trang phục đã biết không phải người trong thôn.

(*) Trang phục thời Đường, loại áo ngắn mà phái nam hay mặc trong các phim dân quốc.

Chỉ chốc lát sau, ba người đã đến ngoài hàng rào, Thần Hồ thấy trưởng thôn ở trong này, lập tức vui vẻ ra mặt chạy tới trước mặt thôn trưởng, lại gần bên tai Thần An Quy mà nói: “Thôn trưởng, đây đều là người từ bên ngoài đến, nói là đến ngắm cảnh, bảo tôi dẫn bọn họ vào, sẽ trả cho tôi một trăm đồng!”.

Tiền rất hữu dụng với nông thôn, thanh niên trong thôn thỉnh thoảng cần xuống núi mua này nọ, nên tự nhiên cần tiền.

Nhưng Thần An Quy lại cảm thấy buồn bực, nơi này của bọn họ không có thắng cảnh du lịch, thứ hai là đường vào núi lắt léo phức tạp, thứ ba là không có gì hấp dẫn, bình thường không có chuyện gì thì ai mà đến làm chi? Trừ phi là ăn no không có việc làm.....

Nhưng thôn bọn họ cũng không có quy củ không chào đón người ngoài, Thần An Quy vẫn mang mấy phần nhiệt tình chào đón, sai Thần Hồ đi về trước, chuẩn bị cái ăn để nghênh đón khách khứa.

“Hoan nghênh đến Thần thôn, tôi đại diện toàn thôn hoan nghênh hai người.”

“Đâu có đâu có.” Ông cụ mặc đường trang kia bước lên buông hộp da xuống, chấp tay với Thần An Quy, “Là chúng tôi làm phiền.”

“Nào có, người tôi là khách, hai vị đến nhà tôi đi, trời cũng tối rồi, muốn ngắm phong cảnh thì cũng phải đợi đến ngày mai, đêm nay tạm thời ở trước một đêm đã.”

“Được, vậy đành phải quấy rầy thôn trưởng đây.” Ông cụ cười hề hề, nhấc hộp da, phát phát tay với cô gái sau lưng, rồi theo sau thôn trưởng.

“Sao lại nói là quấy rầy chứ, Thần thôn chúng tôi, có thể nói đã rất nhiều năm qua không có khách tới.....” Hai ông cụ vừa đi vừa tán gẫu, chỉ có cô gái kia, lấy một cái bánh trắng từ trong balô, cắn ăn “răng rắc răng rắc”.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Mộ Thần Hoàng

Một già một trẻ này tất nhiên là lão Trương đang tránh đầu sóng ngọn gió và Trương Khởi Khởi.

Thần An Quy dẫn bọn họ đến một căn nhà ngói được làm từ đất sét, nói chuyện với lão Trương một lát rồi đi ra ngoài chuẩn bị cơm chiều cho hai người.

Trương Khởi Khởi cầm điện thoại, thấy di động biểu hiện không có sóng, về mặt u ám.

“Ông nội, sao ông lại đưa cháu tới một nơi chìm không ỉa cứt như vậy chứ, hoang vắng hơn bất cứ chỗ nào, ông không thể dắt cháu đi trộm mộ Tần Thủy Hoàng sao! Ít nhất chỗ đó còn có chút sóng!”

Trương Khởi Khởi kêu rên, mà lão Trương đang cầm kính lúp đọc một quyển sách cổ trên bàn, nghe thế không chút do dự mắng cô: “Chó má! Ông nội đây nếu có khả năng như vậy đã được quốc gia hầu hạ như quốc bảo rồi! Hơn nữa, nếu không phải cháu làm chuyện hư hỏng kia khiến ông không có mặt mũi gặp Vân Anh ở cách vách, ông còn phải đến nơi này sao!”

Trương Khởi Khởi quay người đập lên bàn, khinh bỉ nhìn ông nội: “Ông chết tâm đi, lúc cháu đi còn thấy bà Vân Anh đang nói chuyện vui vẻ với ông Vương ở đối diện nhà chúng ta, ông không biết hành động nên bị kẻ thứ ba chen chân mất rồi!”

Khuôn mặt lão Trương vặn vẹo, không quan tâm đến cô nữa, cúi đầu tiếp tục đọc sách, sau một lúc lâu mới lên tiếng với vẻ mặt thần bí khó lường: “Nhưng nói không chừng chúng ta tới đúng nơi rồi, căn cứ vào sách cổ của tổ tiên, ông phát hiện Thần thôn này có vẻ như cất giấu một bí mật lớn, liên quan đến ngôi mộ mà nhà họ Trương chúng ta luôn tìm kiếm, bằng không cháu nghĩ rằng vì sao ông và cháu lại tới nơi này?”

Đầy mặt Trương Khởi Khởi là vẻ ghét bỏ, sau đó lại thương hại nhìn ông nội cô, “Cháu cũng không tin ông có thể nhìn ra bà Vân Anh và ông Vương tán gẫu xong lại đi gõ cửa nhà ông Lý từ sách cổ. . .”

Lão Trương ngẩn ra.

Lúc này trưởng thôn Thần An Quy bung một đĩa đuôi cá vào, đằng sau còn có Thần Hổ và một cô gái nhỏ xinh xắn như hoa như ngọc đi theo, trong tay cũng bung một cái đĩa.

Ánh mắt Trương Khởi Khởi bỗng sáng lên, lập tức bỏ chân ra khỏi bàn, mắc cỡ ngại ngần ngồi trên băng ghế, nhưng lập tức nhớ tới đây là con gái trong thôn, một chân bỗng đập trên ghế dài, khi phách vô cùng, rất đàn ông nói: “Cô em bao nhiêu tuổi rồi?”

Mọi người: “:”

Sau khi dọn xong bát đĩa, cô gái kia xấu hổ cười với Trương Khởi Khởi, sau đó rời đi cùng Thần Hổ trong ánh mắt đầy tiếc nuối lẫn say mê của Trương Khởi Khởi, lão Trương thấy thế lấy đĩa gỗ vào đầu cô.

Trương Khởi Khởi tròn mắt nhìn hấn, bắt đầu buồn không hé răng ăn cơm, lão Trương thì khoan khoái nói chuyện với trưởng thôn, cũng nói bóng nói gió hỏi thăm lịch sử và lai lịch của thôn.

Chỉ chốc lát sau, Trương Khởi Khởi đặt bát cơm đã được dùng để ăn ba lần lên bàn: “Không ăn, mất khẩu vị!”

Lão Trương: “:”

Thần An Quy: “:”

Con mắt Trương Khởi Khởi sáng ngời, “Cháu đi tìm cô gái kia.” Sau đó vô cùng phấn khởi dời đi.

Nhưng khi cô vất vả tìm tới nhà cô gái, đứng ở dưới đại thụ muốn nói mà thôi với bóng hình xinh đẹp nổi bật kia, lão Trương đột nhiên cảm một hộp da đen kéo cô bỏ chạy như kẻ trộm.

“Ông chạy đi đâu thế! Cô gái của cháu! !”

“Tổ tông nhỏ tiếng chút! !” Lão Trương kéo cô chạy một mạch khỏi thôn, sau đó rẽ bên phải, cũng không ra thôn mà bật một chiếc đèn pin cỡ bàn tay được lấy từ trong hộp da đen.

”Ông chỉ dùng một lon bia, trường thôn liền khai hết, ông nội đoán không sai! Nơi này khẳng định là mộ Thần Hoàng! Thần thôn bọn họ tồn tại vì bảo vệ mộ Thần Hoàng, nhưng trường thôn cũng chỉ nói lưng chừng núi Thần Sơn có một cái động lớn, người trong thôn có tổ huấn không thể tiến vào, ông đoán đây tám chín phần là cửa mộ Thần Hoàng! Ha ha!” Lão Trương cười vô cùng đáng khinh, dưới ánh đèn pin sáng rọi càng có vẻ ảm tuyền, Trương Khởi Khởi trầm nghĩ, nếu gương mặt này dọa tiểu mỹ nữ trong mộ thì làm sao bây giờ. . .

Lúc này trời không trăng, gió nổi rất lớn, ở nơi nào đó trong núi bất chợt lóe sáng, thấp thoáng thấy được hai bóng người lén lút đi men theo sườn núi.

Khi Trương Khởi Khởi và lão Trương trầm cay nghìn đắng tới trước một cái động lớn trên lưng núi - động này có thể để ba người đi song song qua - lão Trương cầm đèn pin chiếu vào vách đá trên cửa động, ba chữ vàng to rực rỡ làm chói mắt Trương Khởi Khởi và lão Trương.

Mộ, Thần, Hoàng!

Trương Khởi Khởi: “.”

Lão Trương: “.”

Chủ nhân của mộ này đúng là sống vĩ đại, chết cũng vĩ đại mới có thể quang minh chính đại làm lộ ngôi mộ của mình như vậy. . .

Đèn pin lại chiếu xuống dưới, chỉ thấy dưới ba chữ to còn có một loạt chữ nhỏ: Xin hậu nhân của nhà họ Trương (nữ) nhớ một giọt máu lên chữ.

Trương Khởi Khởi kinh hãi, “Sao hẳn biết hậu nhân của nhà họ Trương? Chẳng lẽ là Tiểu ca?”

Mà lão Trương đã nhanh chóng lấy một chiếc dao nhỏ từ trong hộp da, thúc giục nói: “Mau cửa mau cửa!”

Trương Khởi Khởi ôm tay không theo: “Cửa thật sao! Máu của cháu quý lắm, nếu chủ của mộ này là nữ cháu còn suy xét cân nhắc. . . A! ! !” Lão Trương đã nhanh chóng ra tay, cửa một vết trên tay Trương Khởi Khởi.

Khi nhỏ máu vào chữ, vết máu nhanh chóng biến mất, sau đó từ trong sơn động không ngừng phát ra tiếng vang “rầm rầm rầm”, hai người đều có chút khản trương, lão Trương cầm đèn pin chiếu vào trong, chỉ thấy một màn tối đen —— dù có quý cũng không nhìn rõ.

Khoảng một phút sau, tiếng động ngừng lại, sau đó “Rắc” một tiếng, dòng chữ bỗng thay đổi!

”Thông qua nghiệm chứng, mời vào động!”

Trương Khởi Khởi hô to: “Đúng là công nghệ cao!” Mộ này chắc chắn là mới xây. . .

Lão Trương kéo Trương Khởi Khởi vào trong, sau đó ngoài dự kiến của bọn họ, trong động bắt đầu sáng ngời. Đi thẳng một đoạn đường, thấy một chỗ rẽ, lão Trương không hề do dự chọn đường bên phải, bởi vì bên phải có một ký hiệu mũi tên màu vàng rực rỡ. . .

Không có cương thi, cũng không có ma quỷ, chỉ có lối rẽ không ngừng xuất hiện và ký hiệu mũi tên, khi hai người đi ra khỏi một lối rẽ cuối cùng, một gian phòng đá xuất hiện trước mắt bọn họ.

Gian phòng trống không, cái gì cũng không có, chỉ có cái cửa đồ thủy ở phía trước, cao hai mét, thậm chí ngay cả cánh cửa cũng không có.

Lão Trương làm gương chạy tới trước, nhìn trái nhìn phải, sau khi xác nhận cửa khảm vào trong vách đá hơn nửa không có chốt hoặc nơi mở khóa, lão Trương ho nhẹ một tiếng, chậm rãi nói.

”Vùng ơi mở ra, vùng ơi mở ra ——?”

Cửa không hề nhúc nhích.

”Bảo tháp nhốt con yêu nào?”

Vẫn không phản ứng. . .

”Vung đao trước mặt Quan Đông ——” [1] Lão Trương nhanh chóng bị Trương Khởi Khởi đẩy sang một bên. Trương Khởi Khởi khinh bỉ nhìn ông một cái: “Ngôi mộ kỹ thuật cao như vậy chắc chắn tới từ phương Tây!”

Sau đó ho vài cái, hát:

”Hallelujah! Hallelujah!”

Lão Trương: “.”

”Hallelujah? Hallelujah?”

”Fuck Fuck! ! !”

Trương Khởi giật dừ đẩy cửa.

”Két...” một tiếng, cửa mở!

Trương khởi khởi: “.”

Lão Trương: “.”

[1] Múa rù qua mắt thợ.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: MỸ NAM TRONG QUAN TÀI

Lúc lão Trương và Trương Khởi Khởi đi vào, miệng cả hai đều há to hết như hai kẻ quê mùa.

Lão Trương trộm mộ nhiều năm như vậy, nhưng ngôi mộ bóng loáng sạch sẽ không một hạt bụi như vậy thì vẫn là lần đầu tiên mới thấy...

Cả ngôi mộ là một không gian lớn như sân thể dục, phía trên tay phải còn có một thác nước đang chảy, tụ thành một hồ nước to như bể bơi, còn những chỗ khác đều là những khoảnh đất trống, trừ bỏ một cỗ quan tài đặt ở giữa, thì gian mộ này thật sự trống không.

Lão trương vừa cảm thán ngôi mộ này sơ sài, vừa lệ rơi đầy mặt kỳ vọng trong cỗ quan tài kia còn có chút bảo bối. Có điều Trương Khởi Khởi cháu ông đã hành động trước một bước.

Ít ra thì quan tài này còn miễn cưỡng xứng với dòng chữ vàng mộ Thần Hoàng, được chế tác hoàn toàn từ gỗ đàn hương ngàn năm, nếu không phải đã theo ông nội cô học chút thuật trộm mộ gài mìn và phương pháp phân biệt quan tài, thì đúng là cô không thể nhận ra nổi.

Trương Khởi Khởi phun hai ngụm nước bọt lên tay, chà chà hai tay, đặt lên quan tài ra sức đẩy, lão Trương thấy thế thì quả tim cũng treo lơ lửng trên cao.

“Ui da má ơi!”

Trương Khởi Khởi hét lên một tiếng, hai tay nhanh nhẹn chống được hai bên quan tài, tránh cho mình khỏi vận mệnh bị ngã vào trong.

Không thể ngờ nắp cả quan tài cũng sơ sài như gian mộ, cô mới đẩy như vậy, đã mở được một cách vô cùng dễ dàng, còn bởi vì dùng sức quá độ mà thiếu chút nữa đã ngã nhào vào quan tài, tiếp xúc thân mật với thi thể bên trong.

Nhưng vào lúc cúi đầu, cô lại trợn mắt thật tròn!

“Sao? Có chuyện gì hả!” lão Trương cảm thấy cực kỳ không ổn, sợ cháu gái mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lập tức vọt qua.

“Ô hô, mỹ nhân!!”

Trương Khởi Khởi chảy nước miếng, trong mắt xuất hiện vẻ ngốc nghếch thường thấy khi gặp mỹ nữ, ông nội cô cảm thấy hết sức không thích hợp, vừa nhìn vào quan tài, lập tức sững sờ.

Chỉ thấy nằm trong quan tài kia là một người đàn ông tuyệt thế, tóc dài đến tận hông, khuôn mặt hoàn mỹ không thể soi mói, xuất chúng như vì sao ánh trăng, gương mặt trơn bóng không tí vết, hai mắt khép chặt, trên người là bộ quần áo rách te tua, mơ hồ có thể nhìn ra sự quý giá, do niên đại xa xưa nên đều mục nát, phần lớn da thịt của người nọ đều bị lộ ra ngoài, trắng nõn mà rắn chắc, còn có cơ bụng sáu múi! Thoạt nhìn vô cùng hấp dẫn.

Không thích hợp, không thích hợp!

Nhân vật yêu nghiệt như vậy, ông chưa bao giờ thấy qua, hơn nữa quần áo đều đã mục nát, mà thi thể lại hoàn chỉnh như thế, hết như bộ dạng người sống, xảy ra dị thường tất có yêu, lão Trương ý thức được sự bất thường, định nhắc nhở Trương Khởi Khởi lui ra sau.

Nhưng Trương Khởi Khởi đã bị sắc đẹp mê hoặc đến thất điên bát đảo, đâu còn chú ý đến nhắc nhở của lão Trương, ngay cả bản thân họ gì cũng quên tuốt – nước miếng đã sắp nhỏ lên mặt mỹ nam trong quan tài rồi.

Đúng lúc này, thỉnh linh nảy sinh dị biến, thi thể mỹ nam trong quan tài, hai tay bỗng nhiên động đậy, nắm chặt hông Trương Khởi Khởi.

Trương Khởi Khởi hưng phấn hét lên một tiếng: “Mỹ nhân, ôm sai rồi! Xuống dưới chút nữa đi!”

Lão Trương:“.....” Đột nhiên ông cảm thấy Trương Khởi Khởi còn yêu nghiệt hơn...

“Tứ Tứ! Mau buông tay! Thi thể này không bình thường!” Lão Trương vẫn cảm thấy không yên tâm lắm, vừa rống lên với Trương Khởi Khởi, vừa rút ra một thanh trường kiếm về kín những chữ như gà bới từ trong hộp da đen, vừa mới múa may với không khí một phen, trường kiếm kia đã như liễu yếu thảng hai, “Rắc rắc” gãy thành mấy khúc.

Lão Trương:“.....”

“Oái oái oái?” lúc này Trương Khởi Khởi mới ý thức được bất thường, đáy quan tài dưới thân mỹ nam đột nhiên biến thành vòng xoáy màu đen, cô có chút nghi hoặc nhìn thoáng qua hai tay bên hông, suy nghĩ ba giây, mới phản ứng kịp:

“Xác chết vùng dậy! A ~~~! Xác chết vùng dậy! Má ơi!”

Không ngờ càng hét thì hai tay bên hông càng túm chặt, hơn nữa dường như muốn dùng sức kéo cô vào quan tài.

“Lão già mau cứu con cứu con!”

Trương Khởi Khởi vạn phần hoảng sợ cầu cứu lão Trương bên cạnh, lão Trương cũng nóng nảy, tiếp tục lấy đủ loại dụng cụ trộm mộ từ hộp da, nhưng chúng nó lại hết như được chế tác cùng một chỗ, nếu không “răng rắc” vỡ thành từng khúc từng khúc thì chính là “Răng rắc” vỡ thành từng mảnh từng mảnh.

Lão Trương lệ rơi đầy mặt nghĩ hàng hóa Trung Quốc thật không đáng tin cậy, ác hơn nữa là ông mua từ trang khuyến mãi, bây giờ mới dùng được vài lần đã trở về cát bụi!

Lúc này lão Trương đã có ý nghĩ bi tráng, giả tâm giả ý lau nước mắt không tồn tại, “đau kịch liệt” mà nói: “Cháu gái à, hôm nay sợ là ông nội không thể giữ được cháu, nếu có kiếp sau hai ta lại là ông cháu...”.

“Đến lúc đó ông là cháu cháu là ông!” Trương Khởi Khởi cũng bi tráng, cô đã sắp chống đỡ không nổi nữa!

Lão Trương ngẫm nghĩ một phen, sau một lúc lâu mới mắng: “Cũng được thôi! Đến lúc đó, mày xem, lão tử cũng sẽ làm mày tức chết, lúc mày tán gẫu với Vân Anh ông sẽ lấy hoa hồng—có gai ném mày!” Có thể thấy lão Trương tích hận đã lâu.

Trương Khởi Khởi trừng to mắt, thấy lão Trương thật sự hạ quyết tâm không cứu cô, lập tức trung ra bộ mặt dữ tợn, “Lão già kia, cháu nguyên rủa ông về sau trộm mộ nhất định gặp vua bánh chưng, bà Vân Anh lấy chồng xa nhàaaaa --!!”.

(*)Bánh chưng: Cương thi.

Lão Trương lại lau nước mắt không tồn tại, nghiêm túc nói: “Cháu gái à, ông nội luôn luôn tán thành câu nói của cháu, trộm mộ sẽ gặp phải báo ứng, cháu xem hiện giờ cháu đã bị báo ứng rồi đó! edit by Sulli và mèo mạnh mẽ diễn đàn lê quý đôn Ông nội quyết định về sau sẽ không bao giờ trộm mộ nữa! Về phần bà Vân Anh của cháu, kỳ thực nửa tháng trước ông và bà ấy đã len lén gạt cháu đi đăng ý kết hôn rồi— về sau ông sẽ nhìn cháu nội của bà ấy mà nhớ cháu!”

Trương Khởi Khởi vẫn luôn tin tưởng câu, kẻ đề tiện là bất khả chiến bại, không ngờ lúc này dùng để hình dung ông nội cô lại thích hợp đến vậy, cảm giác lực tay bên hông càng lúc càng lớn, lóc xoáy kia cũng càng lúc càng mãnh liệt, cô đã không thể không chế muốn ngã vào trong, rốt cuộc, cô đề lại một câu sau cùng trước khi bị kéo vào quan tài.

“Chúc các người sớm ngày ly hôn! A a a a--!”

Dứt lời, thế gian yên tĩnh trở lại, lão Trương rướn cổ lên nhìn vào bên trong, sau đó bước lên, nhìn thấy quan tài trống không, ngay cả thi thể mỹ nam kia cũng đã không còn, quỳ sát bên quan tài, thật sự lão lệ tung hoành.

“Tứ Tứ à, ông nội thực xin lỗi cháu!”

Nửa tháng trước, một quyển sách cổ đột nhiên xuất hiện trong nhà, trên sách cổ viết rõ ràng hậu nhân đời thứ một trăm hai mươi mốt của nhà họ Trương vào lúc mười chín tuổi, tìm được một ngôi mộ cổ tên là Thần Hoàng mộ, đến lúc ấy hậu nhân đời thứ một trăm hai mươi mốt sẽ đi trả nợ, sách cổ còn ghi rõ sẽ không nguy hiểm đến tính mạng [chỉ có chút chút], hơn nữa tất có ngày gặp lại, nếu như vẫn còn hậu nhân đời trước, thì không cần lo lắng. Mà Trương Khởi Khởi, chính là đời thứ một trăm hai mươi mốt.

Nhưng dù thế, lão Trương vẫn cực kỳ thương cảm, dẫu sao cũng là cháu gái mình tự tay nuôi dưỡng mười tám năm, tóm lại cảm giác vẫn là không nở.....

Lúc này, sau lưng chợt phát ra âm thanh “ùng ục ùng ục” như tiếng nước sôi, lão Trương cảnh giác quay đầu lại, chỉ thấy mặt nước ao cuộn cuộn không ngừng, từ trong mặt nước, chậm rãi trôi lên một cái bệ đồng màu vàng, trên bệ chất một đồng châu báu lớn, chiếu xuống mù mịt lão Trương.

Mà trên bệ đồng cũng từ từ hiện ra một dòng chữ:

Nếu còn có người ở đây, mặc kệ bạn là ai, cảm tạ bạn đã đưa cô ấy tới, lấy số vật phẩm này để tạ ơn.

Lão Trương đột nhiên cảm giác thất lưng thẳng, lưng cũng thẳng nốt, nước mắt cũng khô, hai mắt sáng ngời, khẩu vị cũng tốt, quay đầu về phía quan tài mà hô một cách thâm tình:

“Tứ tứ, cháu hãy cứ an tâm mà đi nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hồn xuyên bệnh viện tâm thần

”Tiểu thư, tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh. . . Mau dậy uống thuốc nào. . .”

Trương Khởi Khởi cảm thấy ngủ vô cùng ngon, nhưng có một giọng nói như bùa đòi mạng đang không ngừng gọi, đánh thức mộng đẹp của cô, Trương Khởi Khởi không kiên nhẫn giậm chân: “Kêu cái lông gì thế!” Sau đó thế giới im lặng rồi. . .

Sau khi đợi một lúc lâu, Trương Khởi Khởi bỗng thấy không thích hợp, không phải cô đang trộm mộ với lão già sao? Sao lại đang ngủ? Sờ sờ lưng tung, thật mềm, hình như là giường. . .

Trương Khởi Khởi mở to mắt, drap giường màu xanh da trời, giường màu xanh da trời, cùng với một cô gái xinh đẹp mặc quần áo màu trắng giống y tá đập vào mắt cô.

Trương Khởi Khởi bỗng cười mơ mộng, “Người đẹp, mấy giờ rồi?”

Y tá nhỏ run rẩy trả lời: “Ba giờ đêm, tới giờ uống thuốc rồi. . .”

Trương Khởi Khởi vùng tay lên, lại nằm xuống giường, “Người đẹp đừng nghịch, hơn nửa đêm rồi, cô uống thuốc rồi về nhà đi, tôi tiếp tục ngủ một lát.”

”Nhưng, nhưng mà. . .” Y tá nhỏ sắp khóc ra, “Thuốc này là của cô mà. . .”

Trương Khởi Khởi không hề rảnh, có vẻ như đang ngủ, y tá nhỏ bung lên khay đựng thuốc, về mặt uể oải, y tá trưởng nhất định sẽ lại mắng cô, những bệnh nhân này thật khó hầu hạ. Hôm kia có bệnh nhân nói mình là quân nhân đế quốc muốn cầm đao quyết chiến sống mái với viện trưởng, hôm qua bệnh nhân này lại đập đầu vào tường vì bị hoảng từ cự tuyệt, cũng không biết đã là lần thứ mấy rồi, haiz. . .

Không đi được hai bước, bệnh nhân trên giường bỗng trở mình bò dậy, vô cùng mơ màng hỏi một câu, “Đây là đâu vậy?”

Y tá nhỏ nhìn cô một cái, tuy rằng bệnh nhân thường hỏi vấn đề này, nhưng cô vẫn quyết định trả lời thành thật, hơn nữa còn phải hàm súc một chút, “Ừm, đây, đây là bệnh viện, cô mắc bệnh rồi!”

”Bệnh viện?”

Trương Khởi Khởi thì thảo tự nói một câu, “Không phải tôi đang ở trong mộ sao?”

Y tá nhỏ gạt mình, xem ra cô phải nói với y tá trưởng bệnh nhân ở phòng này bệnh lại nặng hơn rồi.

”A, không đúng, sao tôi lại ở trong bệnh viện, tôi bị bệnh gì chứ? Hơn nữa, lão già Trương Tam kia đâu?”

Trương Khởi Khởi ngây ngẩn một lát, rốt cuộc hỏi vấn đề mấu chốt, tuy rằng vấn đề thứ ba y tá nghe không hiểu, nhưng cô cho là bệnh nhân có “ý nghĩ của chính mình”, hai vấn đề trước cô có thể trả lời!

Y tá nhỏ lấy thuốc và một cốc nước ấm từ trong khay ra, cười dịu dàng với Trương Khởi Khởi: “Uống thuốc này rồi cô sẽ biết, ngoan nào.”

Về mặt này giống y như đang dỗ đứa trẻ ba tuổi.

”Cô cho rằng tôi là đứa trẻ lên ba hả?” Trương Khởi Khởi cảnh giác nhìn y tá, “Đừng tưởng bộ dạng xinh đẹp là muốn làm gì thì làm với tôi, tôi vừa thấy một mỹ nhân còn đẹp hơn cô 1000 lần!”

”Đúng đúng đúng, cô đã bốn tuổi, tôi cũng không xinh đẹp, cô mau uống thuốc đi, ngoan ~!”

Trương Khởi Khởi không thể nhịn được nữa, cho dù đối phương là mỹ nhân, cô muốn đùa giỡn thì cũng phải biết rõ tình cảnh của mình trước. Trương Khởi Khởi tiến lên kéo cổ áo y tá, hung dữ nói: “Nói mau! Không nói tôi lột quần áo cô!”

Y tá nhỏ bị cô dọa, lập tức run run nói ra một câu: “Nơi này là. . . bệnh viện. . . tâm thần. . . đế quốc. . .”

”Àml”

Sét đánh ngay trên đỉnh đầu Trương Khởi Khởi, toàn bộ đầu óc chỉ được khai phá 1% của cô lúc này cứ hiện lên câu nói bệnh viện tâm thần, bệnh viện tâm thần, bệnh viện tâm thần. . .

”Cô muốn cho tôi uống thuốc, ý của cô là, tôi là một bệnh nhân tâm thần. . .?” Trương Khởi Khởi ngờ ngác hỏi y tá nhỏ, y tá nhỏ nghe vậy thấy chết không sòn nắm cổ áo của mình, ra sức gật đầu với quyết tâm không khác gì tráng sĩ chặt tay.

Trương Khởi Khởi bỗng nở nụ cười, sau đó dịu dàng xoa mặt y tá nhỏ, vô cùng thâm tình nói: “Ngoan, đừng làm bộ, cô mới là bệnh nhân phải không, đến đây, nằm lên giường đi, tôi cho cô uống thuốc. . .”

Y tá nhỏ sợ hãi chạy mất!

Trương Khởi Khởi ở đằng sau vẫn kêu to, “Đây là bệnh viện gì, còn cho phép bệnh nhân chạy loạn hả?”

Trương Khởi Khởi vừa định đuổi theo, lại thoáng nhìn thấy một mặt gương ở bên giường, đúng lúc chiếu lên hình ảnh gương mặt cô!

”A a a ——!”

Trương Khởi Khởi hét lên một tiếng, không phải bởi vì cô thấy gương mặt của người khác trong gương, mà là bởi vì ở trong gương, cô thấy đằng sau lưng mình còn có một người có gương mặt giống như cô.

Kích thích quá lớn, Trương Khởi Khởi gặp vô số cương thi lẫn nữ quý, ở một khắc này, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

”Khởi Khởi, Khởi Khởi. . .”

Xa xa có bóng người màu trắng, không ngừng vặn vẹo trong lốc xoáy màu đen, “nó” vươn tay về phía trước. không biết muốn chạm vào người nào. . .

”Khởi Khởi, tôi phải đi, cô phải ở lại, trả nợ thay tôi. . .”

”Khởi Khởi, nhớ kỹ, phải giả điên, đừng nói rằng mình tỉnh táo, nếu không sẽ có nhiều người muốn giết cô, trước khi gặp lại anh ấy. . .”

”Khởi Khởi, thay tôi sống cho tốt. . .”

”Oành.”

Thật giống như ý thức trở về, Trương Khởi Khởi bỗng mở to mắt, dọa mọi người vây quanh nhảy dựng.

”Ôi, tổ tông, cô cuối cùng cũng tỉnh!”

Mọi người mặc áo blouse trắng bên giường bệnh thở phào nhẹ nhõm, Trương Khởi Khởi buồn rầu nhìn chăm chăm trần nhà, sau đó lại tròn tròn mắt, lạnh lùng nói: “Lớn mặt! Phải gọi trẫm là hoàng thượng!”

”Hả? Hả? Hoàng thượng?”

Tất cả mọi người choáng váng, Trương Khởi Khởi thấy bọn họ như chưa từng nghe qua, không khỏi buồn bực nói: “Các người không biết hoàng thượng là gì?”

Mọi người nhất trí lắc đầu.

”Vậy lãnh đạo cao cấp nhất quốc gia của các người gọi là gì?”

Có người dè dặt hỏi: “Ý của ngài là đế hoàng ư?”

Trương Khởi Khởi sừng sốt một chút, lập tức gật đầu, “Đúng! Hoàng thượng chính là đế hoàng! Về sao các người phải gọi ta là hoàng thượng, không gọi lỏi ra ngoài chém đầu!”

Trên trán mọi người toát ra mồ hôi lạnh, đây là tượng trưng của đế quốc đó. . .

Nhưng bọn họ cũng hiểu không thể chọc giận bệnh nhân tâm thần, hơn nữa còn là đám tổ tông này! Huống chi người ngoài cũng không biết hoàng thượng là gì, bọn họ gọi cũng không sao.

”Vâng vâng, hoàng thượng hoàng thượng.”

Mọi người đều gọi Trương Khởi Khởi một tiếng hoàng thượng, Trương Khởi Khởi vui mừng khôn xiết, tuy vừa mới rõ chút tình huống, nhưng ít ra nơi này không kém.

Lúc này, một y tá nhỏ cung kính bưng khay tới, “Vậy hoàng thượng, có phải đã tới giờ uống thuốc của ngài rồi không?”

Trương Khởi Khởi nhìn chăm chăm cái khay một lúc lâu, mọi người bắt giác mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, chỉ sợ Trương Khởi Khởi mất hứng lật khay.

Sau một lúc lâu, Trương Khởi Khởi bỗng vui vẻ ra mặt, “Ta đột nhiên nhớ ra, trăm đứng đầu thiên hạ giang sơn này, cần có giai nhân đi theo, sớm mai triệu tập tất cả y tá nhỏ ở bệnh viện tới, trăm muốn tổ chức đại hội tuyển tú!”

Khỏe miệng y tá trường giật giật, sao cô lại cảm thấy, người này sau khi đập đầu vào tường từ hôm qua, chỉ số thông minh không giảm xuống, ngược lại càng yêu nghiệt hơn rồi?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: NHÓM NGƯỜI BỆNH THẦN KINH CỦA BỆNH VIỆN TÂM THẦN

Từ lúc Trương Khởi Khởi ngắt xiu, liền có một đoạn trí nhớ mơ mơ hồ hồ chui vào đầu cô, lại thêm bóng người màu trắng kia, cô lập tức hiểu ra, cô xuyên không!

Một việc què mùa mà lại không hợp thời đến cỡ nào, Trương Khởi Khởi ngồi trên hàng ghế của bệnh viện, ngẩng đầu một góc bốn mươi lăm độ, ưu thương nhìn bầu trời.

Cô mất ba ngày để moi từ miệng những y tá đó, vị trí thời đại của mình, không phải là cổ đại giả thần giả quỷ lừa gạt bách tính, cũng không phải tương lai siêu hiện thực, mà là một thời đại ước chừng song song và không khác địa cầu lắm, cũng chính là một tinh cầu khác.

Thời đại cực kỳ vạn ác này là do năm “đế quốc” hùng mạnh thống trị, với những cái tên rất phức tạp mà Trương Khởi Khởi đã quên [...], đế quốc tuy rằng chủ trọng người người bình đẳng, nhưng hoàng quyền là cao nhất, đế quốc cũng do chính phủ khống chế, nhưng người lãnh đạo tối cao nhất vẫn là vua của hoàng gia, cũng chính là người được dân chúng xưng là Đế hoàng. Nghe đi, thế giới vạn ác cỡ nào chứ, nhất là khoa học kỹ thuật của thế giới này còn tiên tiến bỏ xa địa cầu... Mà nơi Trương Khởi Khởi ở chính là “bệnh viện tâm thần đế quốc” của một đế quốc xây dựng, nghe nói chỗ này là đặc biệt xây cho một hoàng tử, nói ngắn gọn – hoàng tử kia có bệnh.

Mà Trương Khởi Khởi thân là dân chúng bình thường, kỳ thật cũng không bình thường lắm, nghe đồn cô chính là con gái riêng của Đế hoàng, nhưng hoàng thất coi trọng thân phận, nhưng mẹ Trương Khởi Khởi [thân thể này cũng tên là Trương Khởi Khởi, theo họ mẹ cô ấy] là một người bình thường có thân phận hèn mọn, nên Trương Khởi Khởi cũng không được lộ ra ánh sáng.

Mẹ cô đau khổ cay đắng nuôi cô đến năm mười bảy tuổi, không ngờ Đế hoàng lại nổi điên gì đấy, mang Trương Khởi Khởi về hoàng thất, kết quả lại phát sinh một màn bi kịch -- Trương Khởi Khởi đem lòng yêu một hoàng tử, cũng chính là anh trai của cô! Kết quả sau khi thổ lộ, bị cự tuyệt, đau khổ đến phát điên, bị đưa vào đây.

Câu chuyện cỡ nào máu chó, khi việc này được nói ra từ miệng của y tá nhỏ run rẩy, quả thực Trương Khởi Khởi không thể tin được— về sau cô còn mặt mũi nào gặp nhóm mỹ nhân của cô nữa.

Hơn nữa, nghe nói anh trai cô không muốn gặp cô, Đế hoàng lại yêu cầu mỗi tháng phải đến thăm cô một lần, bình thường thì Trương Khởi Khởi rất ngoan ngoãn nghe lời y tá, nhưng hễ anh trai cô đến thì thế nào cũng sẽ phát sinh bi kịch. Cô chắc chắn sẽ lại thổ lộ, anh cô chắc chắn sẽ lại cự tuyệt, sau đó cô lại gặp phải trở ngại....

Trương Khởi Khởi luôn luôn tin rằng, bệnh tâm thần và bệnh thần kinh có sự khác biệt. Trong y học, một số triệu chứng thiên tài cũng bị nói thành bệnh tâm thần, tỷ như có người mắc chứng tự bế, nhưng hẳn lại có thiên phú toán học vượt trội người thường, hoặc có chỉ số thông minh cực kỳ cao, người như vậy đều bị cho là bệnh tâm thần. Nhưng Trương Khởi Khởi cũng tin rằng trên người cô không có loại triệu chứng thiên tài đó – cô thi vào đại học môn toán được ba mươi điểm, da mặt đã dày đến mức có thể làm tường vậy.

Kỳ thật nói nhiều như vậy, cũng chỉ có một kết luận-- Trương Khởi Khởi chỉ có thể là người bệnh thần kinh.

“Hoàng thượng, đây là nho ngài muốn.” Một tiếng nói nũng nịu vang lên gọi tỉnh Trương Khởi Khởi đang tràn ngập ý thơ và ưu thương suy tư, là một y tá nhỏ, trên tay bưng một mâm nho, từng chùm nho lớn và căng mọng.

Đã sớm nói nơi này và địa cầu không khác biệt lắm, trừ cái “chế độ đế quốc quân chủ lập hiến” cực kỳ độc ác, hết thảy còn lại đều không khác gì địa cầu.

Trương Khởi Khởi vừa nhìn thấy mỹ nữ thì tâm trạng đặc biệt tốt, hôm kia cô sai y tá triệu tập nhóm y tá trong viện đến tham gia tuyển tú, đám kia rõ ràng chân dài như người mẫu, lại thêm loại thân hình ma quỷ, làm mù cả mắt Trương Khởi Khởi.

Thật ra thì đây cũng là phúc của vị bệnh nhân tâm thần nặng nhất bệnh viện kia, lúc trước tuyến y tá bên ngoài, mấy cô gái này nghe nói là tới chăm sóc hoàng tử, cả đám đều vót đầu cho nhọn muốn chen vào, mặc kệ đã kết hôn hay chưa kết hôn, sinh em bé hay chưa sinh em bé...

Cuối cùng có hơn mười vị đáng đáp thuộc hàng thượng đẳng trúng tuyển, khuôn mặt cũng thuộc hàng “siêu cấp y tá” thượng hạng, chẳng ngờ lúc này lại tiện nghi cho Trương Khởi Khởi.

“Đến đến đến, tiểu mỹ nhân, đến nói chuyện phiếm với trẫm~!” Trương Khởi Khởi vẫy vẫy tay với y tá nhỏ, cười như hoa cúc mùa thu.

Y tá nhỏ run rẩy cả người, vừa cúi đầu cho Trương Khởi Khởi, vừa cẩn thận cân nhắc xem nên dùng giọng điệu như thế nào để không chọc giận người bệnh có xu thế tiến hóa thành biến thái trước mặt...

“Áy, hoàng thượng à, nô tì còn có việc, Cát mama phân công cho nô tỳ đi chăm sóc nhóm thần dân của ngài, hoàng thượng phải làm lấy thần dân làm trọng ă!” Qua mấy ngày dạy dỗ, y tá trong bệnh viện đều nắm rõ các loại xưng hô cung đình, thấy Trương Khởi Khởi còn phải nói một câu “Hoàng thượng cát tường!”

Nói đến cát tường, thì không thể không đề cập một chút tới Cát mama, cũng chính là y tá trưởng!

Y tá trưởng cũng thật bi thống, tên là Cát Tường còn chưa đủ, Trương Khởi Khởi vừa vung tay lên đã biến cô thành mama, người ta chỉ mới là một ngư ty tuổi hai mươi tám tốt đẹp...

(*)Chỉ những cô gái trẻ có tính cách và khí chất trưởng thành, chín chắn. Cũng có thể là những thiếu nữ (lứa tuổi từ 18 - 20 trở lên), cao trên 1m6, ngực từ cup C. Họ cho người khác loại ấn tượng như người chị cả. Trái ngược với kiểu lolita. by đđlqđ

Trương Khởi Khởi nghiêm túc suy nghĩ, gật đầu nói: “Cũng đúng, một khi đã như vậy! Thì cô đi đi.”

Tiểu y tá như được đại xá, nói một câu “Nô tì cáo lui” rồi chạy nhanh như làn khói, một cho cô nàng còn mang một đôi giày cao gót mười centimet.

Trương Khởi Khởi vui sướng ăn nhó, bắt đầu vui vẻ mặc sức tưởng tượng, kỳ thật bệnh nhân thần kinh cũng khá tốt, không lo ăn không lo mặc, toàn bộ người trong bệnh viện còn phải cung phụng người như tổ tông, nhưng mà ngồi không một chỗ thì dễ chán, xem ra phải tìm thời gian nghỉ cách đi ra ngoài dạo một vòng...

“Aaaaaa ~! Ta là đế quốc vinh quang ~! Vinh quang! Vinh quang! Ta là đế quốc vinh quang ~!”

Một tiếng ma âm động trời nháy mắt đã truyền vào tai Trương Khởi Khởi, Trương Khởi Khởi đang ăn một quả nhó, bị kích thích như vậy, nhó lọt vào cổ họng, sắc mặt lập tức đỏ bừng, sau khi hoa chân múa tay cả buổi mới nhó ra được, liền quay đầu chuẩn bị tìm kiếm tên đầu sỏ gây ra với về mặt hung dữ.

Sau lưng cô, bên một cái cây lớn, y tá bác sĩ vây thành một vòng lớn, bọn họ đều cực kỳ bi thương, hai mắt rung rung nhìn lên cây, nghẹn ngào hy vọng: “Ngũ hoàng tử, ngài mau trèo xuống đi... Mau xuống đi! Cẩn thận ngã! Ngã! Ngã!” Giọng điệu đau thương đủ để kinh thiên động địa này, người không biết còn tưởng rằng cha mẹ chết hay sao đó.

Trương Khởi Khởi cũng ngẩng đầu theo, chỉ thấy kia trên đó có một người đang đứng trên chạc cây ôm thân cây, mặc đồ bệnh nhân màu xanh da trời.

Trương Khởi Khởi quăng nhó, chuẩn bị tới gần xem náo nhiệt.

“Hừ! Các người là đám nhân loại hèn mọn, đừng vọng tưởng bắt được ta!”

Còn chưa tới dưới gốc cây đâu, Trương Khởi Khởi đã nghe thấy một câu nói rõ ràng đần độn, Ôi ôi, hóa ra thực sự là người bệnh!

“Đứng đứng đứng, chúng tôi là nhân loại hèn mọn, chúng tôi không bắt ngài, ngài có thể tự trèo xuống được không ạ ~?” Bác sĩ và y tá gấp gáp hòa theo hẳn, ra sức dỗ hấn xuống.

Lại nói chỉ số thông minh của bệnh nhân thần kinh chẳng thể trông cậy, giờ phút này nghe bác sĩ y tá nói như vậy, bệnh nhân kia do dự cắn cắn ngón tay, “Ta xuống dưới các người sẽ thực sự không bắt ta ư?”

“Không bắt không bắt!” Mọi người vội vã gật đầu, đều nhìn bệnh nhân như trông mong con trai.

Bệnh nhân vừa muốn ôm cây tuột xuống, Trương Khởi Khởi đã nhảy mạnh ra ngoài: “Này! Bọn cường đạo các người, dám xâm nhập giang sơn của trẫm! Xem trẫm trừng trị các người thế nào!”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: ĐẠI NGUYÊN SOÁI

Người vốn đang định từ cây treo xuống lại nhảy lên, còn nhảy lên cao hơn nữa rồi, nhanh giống như con khỉ!

Trương Khởi Khởi ngẩng đầu nhìn, ôi, là một anh chàng đẹp trai! Tóc ngắn màu đỏ rực, mắt to long lanh ngập nước, đáng vẻ làm người muốn chà đạp. Tuy Trương Khởi Khởi yêu mỹ nhân tha thiết, nhưng cũng có tâm tình thương thức với soái ca, về cả vú lấp miệng em vốn có liền trở nên đáng khinh.

Mắt thầy thuốc và y tá nhỏ đều đỏ lừ nhìn Trương Khởi Khởi, một y tá nhỏ nước mắt rùng rùng kéo Trương Khởi Khởi khóc kể: “Hoàng thượng, ngài yên tĩnh một chút, tới đại sảnh xem Cát ma ma múa lộ đùi đi!”

Chọc mỹ nhân khóc lê hoa đầm mưa như vậy, Trương Khởi Khởi có chút xấu hổ, nhưng lập tức nhớ ra, phụ nữ thì không thể nhường chiều! Vì thế lườm bọn họ: “Các ngươi còn chưa bái kiến ta!”

Sau đó một đám người liền thút tha thút thít nói: “Hoàng thượng cát tường. . .”

Trương Khởi Khởi vui vẻ phát phát tay, “Miễn lễ miễn lễ!” Lúc này liền nghe thấy cục cung tò mò trên cây đặt câu hỏi, “Hoàng thượng là cái gì vậy?”

Một thầy thuốc đang định giải thích cho hắn, chỉ nghe Trương Khởi Khởi quyết đoán nói một câu: “Ta là ba ngươi!”

Thầy thuốc ôm tim ngã xuống.

Người trên cây lông mày dựng thẳng, chỉ vào Trương Khởi Khởi nói: “Nói bậy! Ba ta đã bị anh trai ta giết khi hắn soán vị!”

Một thầy thuốc và hai y tá ôm tim ngã xuống, những người khác lúc này ngay cả lòng muốn chết cũng có, hoàng tử, đế hoàng đệ hạ còn khỏe mạnh mà mà mà! Anh trai ngài cũng không soán vị! !

Trương Khởi Khởi thương hại nhìn hắn, “Đứa nhỏ, ngươi luôn đắm chìm trong quá khứ, chẳng lẽ ngươi không biết, một năm trước ta soán vị sát hại anh trai ngươi, hiện tại hoàng thượng đã là ta rồi!”

Người trên cây nhất thời im lặng, mà các y tá dưới tàng cây thiếu chút nữa là miệng sùi bọt mép.

Cục cung tò mò ôm cây lúc này đột nhiên trở nên bi thương, không khí chuyển biến cực nhanh khiến người ta vì thế mà khiếp sợ, hắn lau nước mắt không tồn tại trên khỏe mặt, thờ dài, ưu thương nhìn bầu trời phương xa, sau đó lấy giọng điệu vô cùng đau thương nói: “Ta không trách ngươi, được làm vua thua làm giặc, giang sơn thay đổi, cuối cùng cũng có ngày này, chỉ đáng thương cho anh trai ta, lúc trước yêu phụ hoàng tha thiết, là một đế hoàng lại không thể không tự tay giết chết người hắn yêu, trở nên thông khổ cả đời, hiện thời, hắn rốt cuộc được giải thoát rồi. . .”

Mọi người: “.” Toàn bộ ôm tim ngã xuống, nếu đế hoàng biết, sẽ đâm chết bọn họ. . .

Trương Khởi Khởi: “.” Không ngờ còn có bí mật như vậy!

Nhưng cô vẫn chầm chước nói, “Chuyện cho tới bây giờ, ngươi có tính toán gì không?”

Người trên cây nhìn cô một cái, ánh mắt tang thương như đã nhìn thấu hồng trần, “Không biết! Ta chỉ cầu một chỗ, an ổn vượt qua cuộc đời còn lại. . .”

”Trẫm muốn phong ngươi làm đại nguyên soái, ngươi thấy thế nào?”

Cục cung tò mò quay đầu, hỏi: “Đại nguyên soái là gì?”

Trương Khởi Khởi nghĩ một lát rồi giải thích: “Chính là quan viên nắm giữ quân đội, cấp bậc cao nhất, nắm giữ quân đội cả nước. . .”

Còn chưa giải thích xong, cục cung tò mò liền vỗ tay nói: “Được được!”

Trương Khởi Khởi: “. . . Vậy ngươi xuống dưới, nhận sắc phong!”

Cục cung tò mò trượt xuống ngay lập tức, chạy đến trước mặt Trương Khởi Khởi, mắt to ướt sũng nhìn cô.

Trương Khởi Khởi làm bộ làm tịch vươn tay viết hai chữ nguyên soái trên trán hắn, sau đó vô cùng khí phách vung bàn tay to: “Được rồi!”

Cục cung tò mò sờ trán mình, có vẻ vô cùng cao hứng, Trương Khởi Khởi lại hỏi: “Ngươi tên là gì?”

”Hòa Ly!” Lần này đáp lại vô cùng nhanh, Trương Khởi Khởi gật đầu, tiếp tục hỏi: “Hòa Ly, hiện thời ngươi nắm giữ binh mã thiên hạ, ngươi có tính toán gì không?”

Chỉ thấy Hòa Ly hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang tạo dáng, lấy giọng điệu vô cùng cao thượng nói: “Tiêu diệt nhân loại!”

Trương Khởi Khởi: “.”

Mọi người: “.”

Trương Khởi Khởi vừa sắc phong một đại nguyên soái, cảm thấy mình vẫn chưa có người tham mưu.

”Tôi là mỹ nữ, tôi là mỹ nữ. . .” Một tiếng ca quái gở bỗng truyền tới, Trương Khởi Khởi ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên cầu đối diện có một đồng y tá chạy tới, mà các cô đang đuổi người. . .

”Ồi. . .” Trương Khởi Khởi kêu thảm thiết một tiếng, ôm mặt lui về sau vài bước, ngón tay run run: “Yêu nghiệt ở đâu ra! Ôi! Mù mắt chó của trẫm! Người tới. . . Người mau tới! Nguyên soái! Mau thay trẫm diệt con yêu nghiệt kia!”

Chỉ thấy người mà y tá đuổi là một người phụ nữ cao lớn thô kệch, béo núc ních, con mắt nhỏ đến nỗi nhìn không thấy, tóc khô vàng thưa thớt, trên mặt vẽ một đồng như chữ gà bới, mặc một bộ váy ngắn, dưới sự phụ trợ của thịt béo, trông có vẻ thật xấu xí!

Hơn nữa cặp đùi thô to như cái eo của Trương Khởi Khởi lại đi một đôi tất lưới màu đen, từ lỗ thủng thịt béo căng lên như thịt ba chỉ, Trương Khởi Khởi vốn quen nhìn mỹ nhân, sao có thể chịu được kích thích như thế, lúc này tựa như bị ngàn mũi tên nhọn đâm vào trái tim, thống khổ ngã xuống, liên tục gào thét “Mù mắt chó của trẫm, mù mắt chó của trẫm!”

Nguyên soái tân nhiệm Hỏa Ly đầu tiên là ngắn người, vừa nhận chức nên còn chưa quen với xưng hô này, sau khi phản ứng kịp, lập tức lòng đầy căm phẫn giờ nắm đấm “Vâng!”

Sau đó quát to một tiếng: “Yêu nghiệt, xem bản nguyên soái thay hoàng thượng diệt ngươi!”

Đồng thời chạy nhanh tới, chuẩn bị diệt người phụ nữ béo!

Mắt thấy thảm kịch sẽ phát sinh, các y tá thảm thiết hô to, “Đừng mà, hoàng tử! Đó là vị hôn thê của ngài!”

Trương Khởi Khởi: “.” Cô cố gắng nhìn người phụ nữ béo, cuối cùng vẫn ôm tim ngã xuống, nếu cô là Hỏa Ly thì đã chết sớm cho xong chuyện!

Hỏa Ly nghe không vào, hét lớn một tiếng, “Yêu nghiệt, nhận lấy cái chết!”

Sau đó đâm “bốp” một cái vào cái eo thô như thùng nước của người phụ nữ béo.

Người phụ nữ béo vốn đang khoan khoái hát ca bỗng ôm bụng ngã xuống, mặt nhăn nhó, cô chỉ vào Hỏa Ly, thương tâm muốn chết, “Anh. . . Anh. . .”

Hỏa Ly cười ha ha, “Yêu nghiệt! Biết sự lợi hại của bản nguyên soái rồi chứ!”

Người phụ nữ béo ôm bụng tuyệt vọng kêu to, “Cho dù trong bụng tôi không phải là con anh, vì sao anh lại ngoan độc đối với tôi như vậy? A. . . Con của tôi, con của tôi!”

Trương Khởi Khởi và Hỏa Ly đều sùng sốt, con mắt của Trương Khởi Khởi đã sắp lồi ra, Hỏa Ly lại có con. . . có con. . . với người phụ nữ này.

Các y tá tiến lên đè lại người phụ nữ béo, bảy miệng tám lời khuyên: “Được rồi hoàng phi, đừng diễn nữa. . .” Sau đó vài người ra sức kéo người phụ nữ béo.

Người vừa rồi còn ôm bụng kêu to lúc này dùng giọng như giết heo kêu lên: “Sầm sỡ, sầm sỡ!”

Sau đó Trương Khởi Khởi liền ghen hống nhìn trần trời thấy vài y tá ra sức, quần áo của người phụ nữ béo kia. . . Không đúng, là một tấm da, toàn bộ bị lột ra! Lộ ra một mỹ nhân mặc đồ bệnh nhân, tóc dài phát phới, đáng người yếu điệu còn đang giãy giụa.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: ĐỆ NHẤT PHU NHÂN

Con mắt của Trương Khởi Khởi sắp lồi ra, đây là cái gì chứ? Xấu nữ trong nháy mắt biến thành mỹ nữ.

Nhưng Hỏa Ly lại không nghĩ vậy, hắn thấy vẻ hồn bay lên trời của Trương Khởi Khởi, hét lớn một tiếng: “Yêu nghiệt! Đừng tưởng rằng ngươi biến về nguyên hình là có thể thoát khỏi bàn tay của bản nguyên soái, nhận lấy cái chết đi!”

Mà mỹ nữ còn hồn nhiên không biết, vẫn giãy giụa trên bụi cỏ, làm động tác như con cá bơi lội.

Mắt thấy tiết mục vị hôn phu hôn thê tương tàn sắp trình diễn, các y tá tuyệt vọng hô to: “. . . Đừng mà hoàng tử! !”

Vào thời khắc mấu chốt, Trương Khởi Khởi hét lớn một tiếng: “Dừng tay! !”

Hỏa Ly sững sốt, quay đầu nhìn Trương Khởi Khởi, Trương Khởi Khởi cười tươi rói, kéo Hỏa Ly ra sau: “Nguyên soái mau lui ra sau, để trẫm tự đến!”

Vừa quay đầu lại cười đáng khinh như người già trong viện dưỡng lão bên cạnh bệnh viện tâm thần, “Xin hỏi tiểu mỹ nữ ở phòng bệnh nào?”

Mọi người: “.” Theo bản năng chắn trước mỹ nhân, tránh cho mỹ nhân rơi vào độc thủ.

Nhưng mỹ nhân không hiểu ý tốt của mọi người, đầu tiên là nghi hoặc quay đầu nhìn Trương Khởi Khởi, sau đó bỗng nhiên mở to mắt nhìn Hỏa Ly sau lưng Trương Khởi Khởi!

”A, kẻ thứ ba không biết xấu hổ! Cô cướp chồng của tôi, đánh con của tôi, ngủ trên giường của tôi, tiêu tiền của tôi! Bây giờ còn có mặt mũi xuất hiện trước mặt tôi!”

Mỹ nhân đột nhiên nổi khùng, cánh tay ngấm ớt vung lên chộp về phía Hỏa Ly, điên cuồng giống như người đàn bà chanh chua.

Hỏa Ly sững sốt, sau đó liền phản ứng kịp, hấn cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt —— chính xác mà nói bệnh nhân tâm thần không phải là kẻ dễ bắt nạt! Hấn cũng dừng mảnh tiếp chiêu, vừa túm chặt tóc mỹ nhân vừa mắng: “Ta xem xem ngươi quyền rũ anh hai ta làm ba ta thương tâm thế nào!”

Mọi người: “.”

Trương Khởi Khởi: “.” Cô bỗng có cảm giác lẻ loi cô độc.

”Hoàng tử đừng đánh! Đừng đánh!”

”Hoàng phi, đó là chồng tương lai của ngài. . . A!” Mọi người đi tới khuyên can, lại bị ngộ thương, mắt rung rung thương lui sang một bên.

Hai người đánh nhau, chỉ nghe bên này mắng: “Đồ dân đảng, tiện nhân dám dụ dỗ chồng bà!”

Bên kia đáp lại: “Dân phụ không biết xấu hổ! Dụ dỗ chồng ngươi thì sao!”

Trương Khởi Khởi im lặng không nói gì, bệnh nhân tâm thần đánh nhau đều là không thể nói lý như vậy à?

Đánh vài phút, hai người gần như đồng thời đá vào giữa hai chân đối phương, “A ——!” Hai người cùng ngã xuống đất.

Nhất là Hỏa Ly càng kêu thảm thiết hơn, Trương Khởi Khởi bỗng cảm thấy hoa cúc căng thẳng.

”Hoàng tử, hoàng tử ngài thế nào? Ngài ngàn vạn lần không thể có chuyện gì!” Mọi người kêu cha gọi mẹ vây quanh, muốn nhìn vết thương của Hỏa Ly lại không dám, chỉ có thể yên lặng cầu nguyện hoàng phi đừng đá quá mạnh.

Trương Khởi Khởi tuân theo nguyên tắc quan tâm cấp dưới, đi lên hỏi han ân cần một phen, cái trán Hỏa Ly đỏ mề hòi, cảm động nhìn Trương Khởi Khởi, nhịn đau nói: “Hoàng thượng, bản nguyên soái không có việc gì! Chỉ là cảm thấy vô cùng thống khổ!”

Trương Khởi Khởi: “.” Nể tình hấn bị thương, Trương Khởi Khởi quyết định không so đo việc hấn xưng hô không đúng.

Mà mỹ nhân bên này rõ ràng bị thương nhẹ hơn, lúc ngồi dậy đầu tiên là mờ mịt một chút, sau đó vẻ mặt bỗng trở nên bi thương, bỏ nhào vào người Hỏa Ly.

”Anh trai! Anh làm sao vậy! Anh trai!”

Trương Khởi Khởi: “.” Nội dung vờ kịch trôi qua quá nhanh rồi.

Hỏa Ly cũng giống như đã quên chuyện vừa rồi, nhìn mỹ nhân, ưu thương nói: “Em trai, bản nguyên soái không sao cả, chỉ là cảm thấy vô cùng thống khổ!”

Mọi người: “.”

Mỹ nhân bên này ghé vào người Hỏa Ly khóc nức nở, “Đều do em! Nếu không phải em muốn cưới tam công chúa của đế quốc Armas, chọc giận phụ thân đại nhân, anh vì biện hộ thay em mà trúng độc thủ của hấn!” Chỉ trong một lát, tình tiết đã thay đổi ba lần.

”Đế quốc Armas là sao?” Trương Khởi Khởi hỏi người khác.

Một y tá nhỏ cắn khăn tay đáp: “Đế quốc Armas là một trong năm đế quốc lớn, nhưng mà. . . Đế hoàng của đế quốc Armas chỉ có ba người con trai mà thôi. . .”

Trương Khởi Khởi: “.” Thế giới của bệnh nhân tâm thần quả nhiên không thể nói lý.

Hai người vừa nãy còn đánh nhau nay đang trình diễn màn huynh đệ tình thâm, Hỏa Ly lau nước mắt vì thống khổ mà rơi xuống, đột nhiên vươn tay nắm

tay Trương Khởi Khởi, thay mỹ nhân giới thiệu: “Đến, em trai, thật ra anh vẫn chưa nói với em, phụ thân vào hai năm trước đã bị anh hai giết chết, anh hai vào một năm trước cũng đã đi theo phụ thân, để hoàng hậu tại đây là cô ấy!”

Mọi người học máu, có một số điều không thể nói lung tung đầu hoàng tử! !

Mỹ nhân cũng lau nước mắt, bị thương nói: “Em đã sớm biết, chào để hoàng hậu!”

Trương Khởi Khởi: “. . . Chào!”

Cuối cùng mọi người đưa hai người thần trí không bình thường về phòng bệnh của từng người, tại bệnh viện tâm thần này, bệnh hơi nhẹ một chút trong mắt y tá có lẽ là Trương Khởi Khởi, mỗi tội cô có chủ nghĩa quyền lực, còn hơi đáng khinh nữa. . .

Sau này qua lời của y tá nhỏ, Trương Khởi Khởi mới biết mỹ nhân này chính là vị hôn thê của Hòa Ly, công chúa Nguyễn Ngải Vi của đế quốc Sauter.

Cô và Hòa Ly vốn là hai nhỏ vô tư, thanh mai trúc mã, sau này Hòa Ly bỗng trở nên cực kỳ không bình thường, đế quốc Koloa cũng là đế quốc của Hòa Ly, đế hoàng xây dựng bệnh viện tâm thần đế quốc này vì Hòa Ly, nhưng Nguyễn Ngải Vi có vẻ không tiếp thụ nổi chuyện Hòa Ly trở nên không bình thường, bị kích thích nên cũng điên rồi. . . sau đó cô được đưa tới để làm bạn cùng Hòa Ly.

Sau này, bệnh viện tâm thần dần dần phát triển thành nơi dành cho quan viên cấp cao của đế quốc, một số người điên sẽ được đưa tới đây, mà Trương Khởi Khởi bị đưa tới nơi này cũng thật ngoài ý muốn, cho tới giờ cô luôn luôn chưa gặp mẹ mình. . .

Trương Khởi Khởi nghe xong sự tích của Hòa Ly và Nguyễn Ngải Vi, cảm động vung bàn tay to, phong Nguyễn Ngải Vi là đệ nhất phu nhân.

Chỉ tiếc là cô ấy không đồng ý, lúc y tá nhỏ đi truyền ý chỉ, mỹ nhân Nguyễn Ngải Vi đang cho rằng mình là một hạt đậu phộng, nằm ở trên giường co thành một cục kiên quyết không nói chuyện. Y tá nhỏ rơi vào đường cùng đành phải trở về, nhưng thân phận đệ nhất phu nhân của cô đã được công nhận rồi.

Mà làm cho Trương Khởi Khởi lo lắng hơn là, ngày mai anh em của Hòa Ly, cũng là các hoàng tử muốn tới thăm hẳn.

Trương Khởi Khởi vốn muốn làm người qua đường không có chuyện gì liên quan đến mình, nhưng lúc này lòng tò mò tràn đầy, rất muốn nhìn các hoàng tử trong truyền thuyết rốt cuộc như thế nào! Cũng suy xét làm thế nào để nhìn thấy người dưới điều kiện tiên quyết là không gây chú ý. . .

”Hoàng thượng, đêm đã khuya, ngài nên ngủ rồi. . .”

Y tá nhỏ báo tình huống đánh gãy suy nghĩ của cô, Trương Khởi Khởi cười ha ha, “Cũng không biết mỹ nhân có. . .”

Y tá nhỏ run rẩy, đưa ra một đề nghị đúng trọng tâm, “Hoàng thượng, nô tì nghĩ, ngài mai, ngài tận lực đừng ra ngoài. . .” Nếu không với hành vi không bình thường gần đây của Trương Khởi Khởi, ngày mai chọc giận các vị hoàng tử, cô sợ sẽ xảy ra án mạng. . .

”Ngủ!” Trương Khởi Khởi khinh thường hừ nhẹ: “Trẫm là cửu ngũ chí tôn!” Sau đó đắp chăn lên ngủ.

Y tá nhỏ nhất thời rơi lệ đầy mặt, cô đã quên, vị này là bệnh nhân tâm thần!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: CÁC HOÀNG TỬ

Trong nháy mắt đã tới ngày hôm sau, cả bệnh viện tâm thần vì các hoàng tử đại giá quang lâm mà bận rộn chuẩn bị, vì thế các bệnh nhân trở thành đối tượng phòng ngừa trọng điểm. . .

Để tránh Trương Khởi Khởi vì rảnh rỗi mà gây chuyện, Cát ma ma tìm một đồng tiểu thuyết ngôn tình nổi tiếng của các tác giả kiệt xuất trong đế quốc cho Trương Khởi Khởi xem, để cô giết thời gian.

Trương Khởi Khởi vừa nhận được tiểu thuyết, còn ôm hi vọng rằng thế giới tiến bộ như vậy tất nhiên sẽ có tiểu thuyết ẩn chứa những triết lý cuộc sống phong phú mà cao cả.

Nhưng sau khi vừa nhìn thấy cái tên của quyển thứ nhất, 《Tuyệt tình tìm tình yêu》- một cái tên đơn giản lại có ngụ ý rất rõ, Trương Khởi Khởi liền kinh hãi!

Mở ra trang đầu tiên, Trương Khởi Khởi còn có cảm giác mất bị mù, nhưng cô an ủi mình có lẽ tác giả không biết giới thiệu như thế nào. . .

Giới thiệu văn tắt là như vậy:

Long xx, hoàng tử đế quốc xx, tuấn mỹ như thiên thần, tà ác như ma vương, hoàn mỹ như. . . (đăng sau lược bỏ 300 từ)

Phú khả địch quốc, quyền thế ngập trời.

Nhưng, một con người cao cao tại thượng như vậy, lại xuất hiện trong cuộc sống của một người bình thường như cô.

Tô xx, một cô gái bình thường nhỏ bé.

Anh chiều chuộng cô, yêu cô, không ngờ rằng chỉ vì muốn bảo vệ người mà anh yêu. Khi cô gái giống như nữ thần kia xuất hiện, anh bức bách cô phá cái thai ba tháng trong bụng, đẩy cô lên giường của người đàn ông khác. . .

Thật sự là đoạn giới thiệu khoa trương lại giả tạo cực kỳ, có loại cảm giác như đã từng quen biết, Trương Khởi Khởi vừa nghĩ, vừa lật quyển tiểu thuyết siêu nổi tiếng khiến toàn bộ đế quốc đều bị thương mà rơi lệ.

Bắt đầu chuyện xưa, nam nữ chính gặp nhau trong một trận tai nạn xe cộ, nữ chính bị nam chính đâm, sau đó nam chính đưa nữ chính vào bệnh viện do áp lực dân chúng đế quốc gây nên, sau đó không biết nghĩ thế nào mà đột nhiên đối xử ái muội với nữ chính.

Sau đó bắt đầu yêu đương, nam chính được nữ chính yêu thương vô cùng, sau đó nữ chính thực sự xuất hiện, nam chính bắt đầu ngược nữ chính, bức bách nữ chính đã có thai phá thai, nhốt cô, làm nhục cô, còn đưa cô cho người đàn ông khác.

Sau đó nữ chính vì một trận hỏa hoạn mà mất tích, nam chính cho rằng nữ chính đã chết, hối hận đủ kiểu. Vài năm sau nữ chính xuất hiện thề trả thù, kết quả nam chính tỏ vẻ ăn năn, sau một phen thống khổ thổ lộ, nữ chính liền khóc tha thứ cho nam chính, cuối cùng nữ phụ đi ngang qua kia điên mất, nam chính và nữ chính từ đây trải qua cuộc sống hạnh phúc. . .

Trương Khởi Khởi phẫn nộ quăng quyển sách, “Thứ chó má gì chứ! Đồi hoàng tử thành tổng giám đốc thì không có gì khác!” Phụ nữ đế quốc thật đáng sợ, chỉ đối đối tượng yy (tự sướng) thành hoàng tử mà thôi. . .

Y tá nhỏ đang hầu bên cạnh run rẩy, vội vàng tiến lên trấn an, “Hoàng thượng, nếu không thì chúng ta xem phim?”

Trương Khởi Khởi nghĩ một lát, phát tay, “Nguyên soái ở đâu? Trầm đi tìm hân!”

Y tá nhỏ nghe vậy nhất thời nóng nảy, vậy thì sao được, còn chưa biết khi nào các hoàng tử đến, nếu hoàng thượng hành hạ hoàng tử ra chuyện gì, các hoàng tử khác chắc chắn sẽ cho bọn họ thể nghiệm cuộc sống khó khăn một phen. . .

Vì thế y tá nhỏ nghĩ ra một chủ ý không thể ôi thiu hơn, đặt trụ cột cho việc Trương Khởi Khởi gây tai họa cho những người ở ngoài bệnh viện sau này: “Nếu không, hoàng thượng, nô tì đưa ngài ra ngoài đi dạo?”

“Đi dạo? Đi dạo ở đâu? Đi dạo quanh bệnh viện một vòng?” Trương Khởi Khởi vô cùng khinh bỉ, cô đến đây vài ngày cũng chưa thấy cho phép bệnh nhân ra ngoài.

Y tá nhỏ nghĩ một lát, cắn răng nói: “Tình huống đặc biệt vẫn là có thể. . .” Bệnh viện có quy định, để tránh bệnh nhân ở trong bệnh viện cả ngày gây áp lực tâm lý khiến từ bệnh nhân tâm thần tiến hóa thành người bệnh có độ biến thái cao, vào thời điểm thích hợp có thể được đưa ra ngoài đi vài vòng dưới sự đồng ý của nhân viên quản lý và viện trưởng. (Viện trưởng thanh minh: phải giữ khoảng cách thích hợp với người bình thường, cam đoan sự an toàn sinh mệnh và tài sản của người bình thường.)

Ánh mắt Trương Khởi Khởi sáng ngời, cảm xúc trở nên hưng phấn điên cuồng như biết được cha mẹ ruột của mình là người giàu nhất thế giới: “Vậy còn chờ khi nào! Người tới, chuẩn bị xe, trăm muốn cái trang vi hành!”

Y tá nhỏ thấy chỉ số của cô tăng vọt như lũy thừa, trong lòng bỗng có dự cảm chẳng lành. . .

Y tá nhỏ tìm Cát ma ma để lấy một bộ quần áo cho Trương Khởi Khởi, đã ra ngoài thì không thể mặc đồ bệnh nhân, đây không phải chiêu cáo cho thiên hạ sao? Hơn nữa đồ bệnh nhân của bệnh viện tâm thần đế quốc có dấu hiệu đặc thù, người khác vừa thấy là biết người này đi ra từ bệnh viện tâm thần. . .

Y tá nhỏ ra sức kéo Trương Khởi Khởi đang hưng phấn quá mức, trong lòng hối hận sắp học máu, nhưng cô lại không dám nói ra, cô tin rằng nếu nói ra, Trương Khởi Khởi khẳng định sẽ không hề thương hương tiếc ngọc mà mạnh tay bẻ hoa. . .

Không ngờ rằng vừa đi tới đại sảnh của bệnh viện, y tá nhỏ liền miễn cưỡng cảm nhận ra tình huống không đúng, chỗ bậc thang ngoài cửa viện có hai hàng nhân viên y hộ (nhân viên chữa bệnh và chăm sóc) đang đứng một cách cung kính —— đây rõ ràng không phải là cung tiễn Trương Khởi Khởi.

Viện trưởng qua tuổi 40 còn được xưng là một nhành hoa nhưng thực tế là bã đậu, đang cười xán lạn như hoa cúc, đứng trước cửa thủy tinh xa xỉ, khi nhìn thấy Trương Khởi Khởi bỗng xoay mình, cả người run rẩy, kinh hãi giống như lúc ngoại tình bị cộp mẹ nhà mình bắt gian tại giường. . .

Y tá nhỏ lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, đây là điềm báo rằng hoàng tử sắp tới! Vì thế y tá nhỏ đăm đăm đưa tình quay đầu, dùng ngữ điệu thành khẩn gần như nghẹn ngào nói: “Hoàng thượng, sắp có người ngoài hành tinh tấn công tinh cầu, chúng ta phải trốn đi. . .”

Trương Khởi Khởi liếc nhìn cô: “Chuyện ma quỷ này dùng để dụ dỗ bệnh nhân khác đi!” Rồi sau đó về mặt trở nên sùng bái: “Hôm kia trầm mới đọc

một quyển tiểu thuyết tên là 《 Lịch sử an toàn của tỉnh cầu 》, nói hiện tại cho dù tỉnh cầu có tai họa gì, Ngao Kiều Thiên (tên nhân vật chính của quyển sách này) đều sẽ cứu vớt thế giới!”

Y tá nhỏ nghẹn ngào, hoàng thượng, ngài có biết đó là một quyển tiểu thuyết khoa học viễn tưởng hay không hả hả hả !

Nhưng câu nói tiếp theo của Trương Khởi Khởi triệt để đánh mất ý nghĩ muốn đưa cô về của y tá nhỏ. “Người múa lộ đùi cho ta xem, ta liền trở về.”

Vì thế y tá nhỏ im lặng không nhìn ánh mắt khẩn cầu của viện trưởng, cô tuyệt đối sẽ không vì chuyện này mà bán đứng sự trong sạch của mình. . .

Trương Khởi Khởi đầy phấn khởi đi ra ngoài bệnh viện, khoe miệng của nhân viên y hộ đứng hai bên đều run run, nhưng đều đang hoàng tử té xoay người: “Hoàng thượng cát tường. . .”

Trương Khởi Khởi thông dong vẫy vẫy tay: “Miễn lễ miễn lễ.”

Viện trưởng thấy thế, trán nổi đầy gân xanh, chỉ vào Trương Khởi Khởi, phần nộ rít gào ra một chữ “cô”, ngoài cửa viện liền truyền đến tiếng nôn nóng sốt ruột: “Hoàng tử đến đây, hoàng tử đến đây!”

Lúc này liền nhìn ra sự cơ trí bất phàm và tốc độ thay đổi hơn người của viện trưởng, viện trưởng lúc trước còn giống như sư tử đang nổi giận ngay sau đó quay về về mặt hoa cúc, phoi phoi đi tới cửa, thâm tình nhìn mấy chiếc nhà xe xa hoa thời thượng nhất thế giới ở xa xa.

Nhưng sau đó hẳn liền không thâm tình nổi, Trương Khởi Khởi cũng cùng đi ra rồi. . .

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: NHỮNG MÀN CẦU HUYẾT TRONG SIÊU THỊ

Là một công dân sống mười tám năm tại Thiên Triều. Trương Khởi Khởi tràn ngập ham muốn được tiếp cận Hoàng thất.

Phải nói ghen hoàng thất rất tốt, nhìn Nguyễn Ngải Vi đi, nhìn Hóa Ly đi! Xem nhẹ chỉ số thông minh thì họ đều là vạn người mê đấy!

Lúc mấy chiếc xe xa hoa thời thượng đăng cấp địa cầu thông thả lái tới, Trương Khởi Khởi kim lòng không đậu mà nói với Viện trưởng bên cạnh: “Ta đây ra ngoài cũng là ngồi loại xe này sao?”

Gò má của viện trưởng kịch liệt co rúm, nhưng xét đến hậu quả của việc làm bệnh nhân tức giận, cứng rắn bóp chết lời nói cô ngồi xe buýt trong cổ họng, sau đó nói bằng vẻ mặt tươi cười dịu dàng: “Ngoan, đợi chút nữa tìm chiếc xe đạp để cho y tá tỷ tỷ chờ ngài đi...”. Hoàng tử sắp đến, mình phải thận trọng, thận trọng!

Trương Khởi Khởi liếc nhìn Viện trưởng đầy khinh thường, quay đầu vung tay lên: “Mỹ nhân, tới đây!” Cô vẫn nên đi xe buýt thôi, thuận tiện thưởng thức phong cảnh, bồi dưỡng tình cảm sâu đậm và ngắm người đẹp.

Mới vừa bước tới trước cầu thang, mấy chiếc xe cực kỳ bánh chọc kia đã ngừng lại, sau đó mỗi chiếc xe có một vệ sĩ mặc đồ đen bước xuống, nhanh chóng chạy qua bên kia mở cửa.

Vào lúc nhóm hoàng tử thân cao chân dài, vừa anh tuấn vừa đẹp trai bước xuống xe, Trương Khởi Khởi thiếu chút nữa đã bị khí thế đế vương đối diện kia lóa mù cả mắt chó.

“A a a, là các hoàng tử! Là các hoàng tử!!!”

Y tá mỹ nhân bên cạnh Trương Khởi Khởi phi thường kích động, không cẩn thận quên đi bản chất của Trương Khởi Khởi, chụp lấy cánh tay Trương Khởi Khởi lung lay kịch liệt, đến lúc Trương Khởi Khởi dùng bộ dạng du hồn nhìn về phía cô nàng, y tá mới cảm thấy ngực mình giật thót, vội vàng cúi đầu bày ra dáng vẻ nàng dâu nhỏ.

“Ủa? Nguyên soái!”

Trương Khởi Khởi tinh mắt nhìn thấy Hóa Ly trong nhóm hoàng tử, nhưng cái tên này lại đi nhuộm tóc thành màu lam, Trương Khởi Khởi vui mừng phấn chấn định bước qua chào hỏi, quãng đi ý tưởng muốn ngồi xe ra ngoài chiếm tiện nghi.

Ai ngờ y tá phía sau kéo cô lại, tận tình khuyên nhủ giảng giải: “Hoàng thượng, ngài phải thận trọng, đó không phải ngũ hoàng tử, đó là tứ hoàng tử - anh trai của ngài ấy, hôm nay bọn họ đến là để thăm ngũ hoàng tử!”

Trương Khởi Khởi nghe y tá giải thích xong, đánh giá một lúc lâu rồi nói: “Mẹ Nguyên soái sinh thật khéo nhỉ... là con ruột à?”

Y tá: “.....”

Các hoàng tử cùng bước lên cầu thang, dẫn đầu là một hoàng tử mặc áo sơ mi màu đen, ngũ quan thâm thúy, có vẻ là con lai, khí thế còn mạnh mẽ hơn các hoàng tử khác một chút, chẳng trách người ta là đầu lĩnh....

Trương Khởi Khởi nhìn một hồi, phát hiện nhóm hoàng tử này đều lấy loại nam tính mạnh mẽ làm số đông, tóm lại, không phải đồ ăn của cô, vì thế cứng rắn kéo y tá đang chảy nước miếng nhìn hoàng tử bước tiếp, ai ngờ mới nửa đường đã bị một hoàng tử chặn đường.

“Hi, Khởi Khởi, anh trai em đến, em không nói chuyện với hấn sao?”

Chào hỏi Trương Khởi Khởi là một người mặc áo T-shirt thoải mái, diện mạo rất đẹp trai và nam tính, cười cực kỳ ác ý.

Y tá lập tức ôm chặt cánh tay Trương Khởi Khởi, run rẩy nhìn vị hoàng tử kia, khí thế quá mạnh mẽ, người quá đẹp trai, cô nàng không chống cự nổi.....

Nhóm hoàng tử ngừng lại, đều ngạc nhiên nhìn về phía Trương Khởi Khởi, trong đó có một hoàng tử, liếc nhìn Trương Khởi Khởi một cái, rồi lập tức hất mặt chán ghét.

Đối với người đang ngăn cản mình ngắm mỹ nữ trước mặt, Trương Khởi Khởi ôm ấp mười hai vạn phần khinh bỉ, sau đó chỉ vào hấn mà rống với viện trưởng: “Viện trưởng, kéo hấn đi xử tử cho ta!”. edit by sulli and mèo mạnh mẽ dđlqđ Sau đó “vèo” một tiếng kéo em gái y tá xinh đẹp biến khỏi hiện trường vụ án...

Viện trưởng: “.....”

Các hoàng tử: “.....”

Thiếu niên xinh đẹp kia vẫn còn đang ngơ ngác, nửa buổi vẫn chưa phản ứng lại.

Fuck, chó má, tình huống này không đúng, thồ lộ đâu? Gặp chương ngại tâm lý đâu? Rõ ràng là hấn tới để xem diễn mà!!

Lại nói đến Trương Khởi Khởi bên này mang theo y tá sau một lúc lâu vẫn chưa thể hồi phục tinh thần chạy trốn, chờ lấy lại tinh thần cô nàng mới lệ rơi đầy mặt giữ chặt Trương Khởi Khởi: “Hoàng thượng, ngài đi nhầm hướng rồi, đây là đường đến viện dưỡng lão.....”

Biết sai mà sửa mới tốt, Trương Khởi Khởi quyết đoán kéo y tá chuyển hướng.

Y tá không dám mang Trương Khởi Khởi đến chỗ quá mức khảo nghiệm chỉ số thông minh, tỷ như siêu thị, chỉ cần mua này nọ một chút sẽ lộ ra Trương Khởi Khởi không giống người bình thường, ai dám tin bệnh thần kinh mua đồ sẽ trả tiền chứ?

Cũng không thể đến nơi có nhiều thành phần tri thức, đang lúc người ta bàn luận tâm sự về lý tưởng, cô nàng sợ Trương Khởi Khởi sẽ bàn chuyện tranh bá thiên hạ...

Nhưng hiển nhiên là cô nàng đã xem sự chấp nhất của Trương Khởi Khởi, vào lúc cô nàng đưa Trương Khởi Khởi tới trung tâm thành phố, Trương Khởi Khởi không chút do dự nhắm ngay vào một siêu thị.

Trong lòng y tá vừa bất an vừa không yên tâm nhưng lại không dám ngăn cản, nắm chặt thẻ tín dụng trong tay, nếu hôm nay cô nàng có mệnh gì, không quét sạch thẻ của viện trưởng thì không làm người!

Siêu thị này cũng giống hệt địa cầu, cái gì cần có đều có, người đông nghìn nghịt, náo nhiệt vô cùng, Trương Khởi Khởi tám tấc đi dạo, sờ trái sờ phải, rất giống lãnh đạo thị sát thị trường – cực kỳ đáng đánh đòn.

Vào lúc Trương Khởi Khởi đứng trước một kệ mì ăn liền, cô còn có chút ngạc nhiên, nhìn xem tên mì ăn liền, Khang sư phụ! Dòng nhãn sáng lạng như vàng 24k thiếu chút đã đâm mù mắt cô.

(*)Khang sư phụ: Một loại mì ăn liền lâu đời và có tiếng.

Y tá nhỏ nhìn Trương Khởi Khởi cầm mì ăn liền một lúc lâu, ngón tay khẽ nhúc nhích, không khỏi có chút cảnh giác mà nói: “Hoàng thượng ngài sao vậy?”

Trương Khởi Khởi: “Nắn mì ăn liền, tốt! Chất lượng rất tốt!”

Y tá: “.....”

Y tá vào giờ phút này đã được mở mang kiến thức về những đức tính thiếu đạo đức của địa cầu đã hội tụ đầy đủ trên người Trương Khởi Khởi, Trương Khởi Khởi sờ nắn một loạt toàn bộ số mì trên kệ hàng, cả quá trình đều dùng vẻ mặt có tổ chức bình tĩnh cao như ảnh để diễn hình!

(*)Ảnh đế: Diễn viên nam đứng đầu về diễn xuất.

Bởi vì người ở khu mì ăn liền không nhiều, dù cho có gắn thiết bị theo dõi, chờ đến lúc trung tâm phát hiện chắc cũng phải đến ngày mai, đến lúc đó

Trương Khởi Khởi đã về tới bệnh viện, người dám đi bệnh viện tâm thần tìm phiên toái ư?

Nấn mì ăn liền xong, tâm tình Trương Khởi Khởi liền vô cùng vui sướng, giống như một người rảnh rỗi dạo đến lầu hai.

Lầu hai là nơi chọn trang phục, đối mặt với số quần áo rực rỡ muôn màu lại đa dạng mẫu mã, Trương Khởi Khởi cũng nổi lên xúc động muốn mua, vừa mới chọn một bộ định đi thử thì bỗng nhiên một giọng nữ sắc nhọn vang lên: “Áy chà, Trương Khởi Khởi?”

Trương Khởi Khởi lập tức nhìn sang theo phản xạ, chỉ thấy một cô gái trang điểm đậm, vẻ mặt ngạo nghễ đứng cạnh một người đàn ông diện mạo bình thường mặc âu phục đen.

“Ồ, không phải nghe nói cô được Đế hoàng cho phép trở về hưởng phúc sao? Sao lại xuất hiện ở chỗ của dân chúng bình dân này vậy, mà cũng phải, dù sao cũng chỉ là một đứa con gái riêng....”

“Hò ly tinh!!!”

Nhưng cô ả còn chưa nói hết thì một người phụ nữ mập mạp đã xuất hiện tại cửa thang máy lầu một, nhìn thấy cô ả thì gương mặt lập tức trở nên dữ tợn, vừa phần nộ gào thét vừa vọt qua.

Cô gái nọ biến sắc, thét một tiếng chói tai, người đàn ông bên cạnh thấy tình huống không ổn liền muốn chạy trốn, nhưng người phụ nữ mập mạp vừa xông qua đã đẩy ngã hẳn, sau đó túm chặt tóc cô gái nọ, vừa mắng vừa đá người đàn ông dưới đất: “Đôi câu nam nữ chúng mày, dám lừa gạt bà đây, bà đây không đánh chết con hồ ly tinh không đá chết thằng đàn ông đê tiện chúng mày, chúng mày sẽ không biết bà đây mới là vợ hợp pháp!!”.

Tình cảnh này, người chung quanh trợn mắt há mồm, quả thật là chỉ trong nháy mắt thế cục đã thiên biến vạn hóa, cô gái mới một giây trước còn mỉa mai Trương Khởi Khởi, một giây sau đã bị người ta đánh bầm dập.

Đối với việc này, Trương Khởi Khởi cười thật phúc hậu: “Dám mỉa trẫm, đây không phải là tự đi tìm đường chết sao?”

Y tá: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: LÀ CON CỦA ANH

Trải qua sự kiện ở siêu thị, sau khi y tá nhỏ run rẩy đi cùng và khuyên bảo miệt mài suốt quá trình, Trương Khởi Khởi rốt cuộc ân chuẩn yêu cầu về cung... về bệnh viện.

Nhưng trên đường, Trương Khởi Khởi thấy có phần quảng cáo trò chơi rất lớn ở bên đường.

”Cổ giới, cho bạn hết thấy bạn mong muốn.”

Trên đó là một người đẹp mặc bikini quyền rũ đang ông ẹo làm dáng, mắt Trương Khởi Khởi bỗng sáng lên, chỉ vào biển quảng cáo, hỏi y tá: “Đây là hư nghĩ, hư nghĩ [1] phải không? ”” Ngừ điệu kích động giống như đột nhiên gặp được người mẹ ruột đã mất tích ba ngày!

[1] Một loại trò chơi đội mũ giáp vào, người chơi sẽ được trải nghiệm cảm giác như thật.

Y tá nhỏ mù mờ không biết làm sao, không phải chỉ là một trò chơi thôi ư? Toàn bộ thế giới đều chơi đó! Nhưng cô vẫn ngoan ngoãn gật đầu một cái: “Đúng vậy, hoàng thượng, đây là hư nghĩ.”

Trương Khởi Khởi trong nháy mắt đã sống lại tại chỗ, hp (máu) lẫn mp (mana) đều tăng vọt nhanh chóng: “Mua cho ta một cái, ta muốn chơi trò chơi này!” A ha ha ha ha, cô đã nói rồi, người anh tuấn tiêu sái chìm sa cá lặn bể nguyệt tu hoa như cô làm nữ chính của một tiểu thuyết tam quan [2] không bình thường liên không hề có tiền đồ đáng nói, là một tác giả mẹ ruột, hẳn phải tìm cách để bồi thường cho cô! Hiện tại khẳng định đã đề cô dùng thân phận nhân vật chính tiến vào vòng du, chơi các chức nghiệp, kỹ năng toàn diện, tài khoản miễn cấp, xưng bá trò chơi, tọa ừng mỹ nhân. Đúng không? Đúng không. . .

[2] Cách nhìn thế giới, cuộc đời, cách đánh giá hành vi, sự vật.

Y tá bên cạnh vừa nghe vậy nhất thời vui mừng rơi nước mắt, nói xem, cô và nhiều người ở bệnh viện sao không nghĩ ra cách như vậy để rồi đi tai họa chứ!

Khi trở về bệnh viện, mấy hoàng tử còn chưa đi, mà vị trí đỗ xe cũng quá táo bạo!

Trương Khởi Khởi quen đường đi về phòng bệnh của mình, nhân tiện nhìn xem đại nguyên soái có bình an hay không, khi đi ngang qua vườn hoa sau của

bệnh viện, lại thấy được một cảnh thần kỳ.

Lúc này trên ghế dài có một người phụ nữ thanh tú có bầu mặc đồ bệnh nhân, khuôn mặt không trang điểm nhìn trời, nhưng Trương Khởi Khởi vừa thấy liền vui vẻ, kiểu này hợp nhất khẩu vị của cô rồi!

Người phụ nữ mang thai khoảng sáu bảy tháng, cô ngồi trên ghế, vẻ mặt không kiên nhẫn lại có vẻ không tự nhiên, thường thường đánh vào bàn tay đang sờ vào bụng mình, chủ nhân của cái tay kia chính là hoàng tử đi đầu đội ngũ lúc trước.

Nhưng hoàng tử vừa rồi còn tràn đầy khí chất để vương trước mặt Trương Khởi Khởi lúc này đang thâm tình khẩn thiết nhìn người phụ nữ mang thai, vẻ mặt hạnh phúc mà thương tiếc, tiếc là đối tượng mà hắn thâm tình rõ ràng không nề mặt.

”Đây là tình huống gì?”

Lòng tò mò của Trương Khởi Khởi bỗng dấy lên, hỏi y tá nhỏ bên cạnh, y tá nhỏ đắn đo một lúc lâu, cuối cùng đưa ra câu trả lời mà chỉ số thông minh của Trương Khởi Khởi có thể hiểu được: “Thực ra quá trình không khác gì quyển sách sáng nay ngài đọc, chỉ là kết cục không giống. . .”

Trương Khởi Khởi: “.” Trong cuộc sống tràn đầy máu chó.

Kết cục rõ ràng, nữ diễn rồi, nam cuồng dại không thay đổi, theo trình độ nhất định mà nói, Trương Khởi Khởi thích kết cục hiện thực bi kịch này hơn.

”Anh đừng có chạm vào!”

Người phụ nữ có thai ngồi trên băng ghế tức giận đẩy tay hoàng tử lại chạm vào một lần nữa, giọng nói trong trẻo dễ nghe.

”Mộc Mộc, cục cưng sắp sinh ra rồi, ngay cả chạm mà cũng không cho anh chạm một chút.”

Đại hoàng tử nhũ mảy, trong mắt có vẻ cầu xin, người phụ nữ có thai vẫn quay đầu đi, đúng lúc thấy Trương Khởi Khởi.

Sau đó sự việc quý dị đã xảy ra, chỉ thấy mặt người phụ nữ có thai đỏ bừng, tiếp theo đứng lên, ngại ngùng mắc cỡ gọi Trương Khởi Khởi một câu: “Chồng à. . .”

Trương Khởi Khởi khiếp sợ, trong nháy mắt đại hoàng tử liền tái mặt, y tá nhỏ thấy tình thế không ổn lập tức chạy xa đi mua trò chơi cho Trương Khởi Khởi.

Trương Khởi Khởi nhìn bốn phía, khi xác định y tá nhỏ đã chạy, xung quanh mình không có một bóng người, cô mới bình ổn lại trái tim đang đập nhanh, sau đó bình tĩnh trả lời: “Tôi không phải chồng cô!”

Không ngờ người phụ nữ có thai chỉ trong một giây đã rơi lệ, vừa nghe Trương Khởi Khởi không thừa nhận liền vừa khóc vừa kêu: “Anh rõ ràng chính là chồng em! Ngay cả đứa nhỏ đều đã có, anh còn không thừa nhận!”

Trương Khởi Khởi: “.” Đây là buộc cô phải làm cha?

Đại hoàng tử bên này trán nổi đầy gân xanh, lại không dám động vào phụ nữ có thai, đối với Trương Khởi Khởi thì —— đối phương là bệnh nhân tâm thần.

Người phụ nữ có thai còn đang khóc sụt sùi lên án: “Tối hôm đó, anh trèo lên giường của người ta, nói rằng anh là chồng của người ta, anh đã nói sẽ cố gắng kiếm tiền nuôi em và con. . .”

Trương Khởi Khởi bắt đầu có nghĩ, rút cuot thì cô chạy đến phòng phụ nữ có thai nói lời vô lương tâm rằng muốn kiếm tiền nuôi cô ta và đứa nhỏ từ khi nào chứ. . .

Người phụ nữ có thai thấy Trương Khởi Khởi chết cũng không thừa nhận, bắt đầu từ khóc sụt sùi biến thành gào khóc, đại hoàng tử ra sức dỗ dành sợ người phụ nữ bị động thai, Trương Khởi Khởi bên này thấy đối phương khóc đến cạn nước mắt, không đành lòng nên nói: “Được rồi, tôi đúng là chồng cô.”

Tiếng nói vừa dứt, người phụ nữ có thai bỗng ngừng khóc, khoan khoái chạy chậm về phía Trương Khởi Khởi, sau đó rúc vào lòng Trương Khởi Khởi, ngọt ngào gọi một tiếng: “Chồng~”

Đại hoàng tử: “.” Hắn bỗng muốn giết chết Trương Khởi Khởi.

Trương Khởi Khởi vô cùng bình tĩnh, đối với kỹ thuật diễn ngay cả diễn viên Oscar cũng không bằng của người phụ nữ có thai, ngoại trừ thờ dài thì cũng không biết dùng từ gì để biểu đạt ý nghĩ của mình.

Sau đó hai người bắt đầu tiết mục tình chàng ý thiếp.

Mặt đại hoàng tử u ám nhìn vài phút, cuối cùng chịu không được, vung tay áo rồi đi.

Viện trưởng khoan thai đến chậm thấy vườn hoa đã mất đi bóng dáng của đại hoàng tử, lại nhìn thấy người thương của đại hoàng tử đang cười rúc vào

trong lòng Trương Khởi Khởi như hồ ly tinh. . .

Viện trưởng cố đèn nén ba chữ cầu nam nữ trong đầu mình, thử dò hỏi: “Đại hoàng tử đâu?”

Trương Khởi Khởi nhìn hẩn một cái, quang minh chính đại trả lời: “Hẩn tức đi rồi, người muốn giữ lại hẩn sao? Đúng rồi, nhân tiện giới thiệu cho người một chút, đây là hoàng hậu nương nương của các người. . .”

Viện trưởng chỉ cảm thấy búng máu trong miệng sắp phun ra, vừa roi lệ đầy mặt vừa chạy: “Đại hoàng tử!”

”Chồng ơi, người nọ có bị bệnh hay không? Kêu gào như trong nhà có người chết!”

Người phụ nữ có thai rúc vào lòng Trương Khởi Khởi, nói xấu viện trưởng đã roi lệ mà đi.

Trương Khởi Khởi im lặng một lúc lâu, cuối cùng khẳng định gật đầu: “Đúng vậy, hẩn bị bệnh!”

Cuối cùng y tá nhỏ nói với Trương Khởi Khởi, cô mới biết được người phụ nữ có thai tên là Bùi Mộc, đứa nhỏ trong bụng là của đại hoàng tử, y tá nhỏ còn tốt bụng nói với Trương Khởi Khởi, Bùi Mộc là hoàng phi chính thống. . .

Việc Trương Khởi Khởi nạp hoàng phi đã truyền khắp bệnh viện, các bệnh nhân đều vui mừng, các nhân viên đều buồn rầu, đại hoàng tử tức giận đập bộ đồ trà mà viện trưởng yêu nhất trước khi đi, vì thế người khóc tang ngày đó chính là viện trưởng. . .

Hòa Ly và Nguyễn Ngải Vi biết được việc này, cố ý phái nhân viên y hộ bên người tới chúc mừng, nghe nói còn kính động bệnh nhân khác trong viện, vì thế, màn đêm buồn xuống. . .

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: NGƯỜI ĐÀN ÔNG BI KỊCH

Đen, đây là từ vô cùng bao la mà lại khiến người ta chấn động!

Nó được vận dụng phổ biến vào đủ loại lĩnh vực, nhưng không hề nghi ngờ rằng đa số đều mang nghĩa xấu, đương nhiên nếu trong tên người mang chữ Hắc, thì chúng ta có thể đem nó ra bàn lại.

Đêm đen, là một bối cảnh thần kỳ. Từ xưa đến nay, bao nhiêu mưu x án, cường x án, đoạt x án đều phát sinh vào đêm đen, thời điểm mà cả thị lực và trí thông minh của con người đều giảm sút.

Mà đêm đen ở bệnh viện tâm thần luôn không giống người thường, nếu không phải là bệnh nhân hát vang vào đêm đen, hay là gian phòng của người nào đó không ngừng bật đèn, tắt đèn, bật đèn, tắt đèn thì cũng là nửa đêm phát sinh thảm kịch.

Trương Khởi Khởi đang ngủ ngon lành, chớp mũi bỗng nhiên có cảm giác ngứa ngáy, cô một tát cái “bốp”, hết ngứa, cô lật người tiếp tục ngủ say.

Chỉ chốc lát sau, chớp mũi lại bắt đầu ngứa, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, trong đêm đen, có một bóng dáng màu trắng, lung lay lung lay.....

“A!!!!!!”

Không cần phải kinh ngạc, tiếng hét thảm này, cũng không phải đến từ Trương Khởi Khởi, mà đến từ bóng trắng bị Trương Khởi Khởi đâm cho một cú ngã lăn quay... .

Các y tá bác sĩ đang trong bệnh viện đều bị tiếng hét thảm kia làm bùng tỉnh, đều ý thức được đại sự không ổn, có người kêu cha gọi mẹ như quỷ thét, có bác sĩ vô cùng hoảng sợ cho rằng phát sinh vụ án giết người. Cuối cùng, vào lúc tàn suất của tiếng kêu thảm thiết bắt đầu biến thành: “A ~! A ~! A ~! A a a a --!” Chúng bác sĩ y tá mới xác định được tiếng kêu xuất phát từ phòng Trương Khởi Khởi, cấp tốc rời giường, cấp tốc khoác lên chiếc áo blouse trắng, nâng trái tim nhỏ bé chịu đủ tàn phá, lấy tốc độ cảnh sát đến quét ô đồi trụy mà chạy đến phòng bệnh của Trương Khởi Khởi, đồng thời trong lòng lại không phức tạp hi vọng người kêu thảm thiết kia là Trương Khởi Khởi.

Đến phòng bệnh, chỉ thấy tại hiện trường vụ án, Trương Khởi Khởi đứng trên giường với vẻ mặt dữ tợn, trừng mắt nhìn một ---- bệnh nhân nam đang gào khóc.

Tuy bệnh nhân là một người có diện mạo xinh đẹp, đúng, chính là xinh đẹp, một thanh niên có khuôn mặt xinh đẹp, bình thường đều là đối tượng bị phái nữ ghen ghét, không có việc gì thì chỉ cần đi ra ngoài làm một vòng là đã có thể thu hoạch vô số ánh mắt dao găm đồng thời bị hận không thể tiến lên đá hai cái, mắng một tiếng đồ lăng lợ.

Nhưng bệnh nhân là một người đẹp, vậy mà Trương Khởi Khởi lại hạ độc thủ không do dự như thế, chẳng lẽ Trương Khởi Khởi đã thay đổi sở thích

rồi.....? Nói không chừng là sau khi phát hiện mỹ nữ thật ra là nam giới thì tức giận hạ độc thủ... .

Một vị y tá nhận ra người bị đập chính là bệnh nhân mà mình chăm sóc, nhất thời nhói lòng, lệ nóng doanh tròng nước nở nói: “Hoàng thượng, chủ nhân của tôi làm gì chọc đến ngài mà ngài lại làm vậy với hắn ạ! Có chuyện gì chúng ta không thể ngồi xuống nói chuyện một cách bình tĩnh hòa nhã sao?”.

Bệnh nhân cũng vô cùng hợp thời mà nhào vào lòng y tá nhỏ, uất uất ức ức khóc thút thít. Trùng mắt nhìn Trương Khởi Khởi, bộ dạng người lớn nhà tôi tới, cô tranh thủ đầu hàng đi, về mặt vừa oán hận lại vừa tủi thân.

Trương Khởi Khởi nghiêng răng nghiêng lợi, gần từng chữ: “Hắn, gãi, mũi, ta, ngựa!”

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy một cọng lông chim màu trắng rơi bên chân bệnh nhân, trong lòng nhất thời hiểu ra, nhưng chỉ gãi ngựa cũng không đáng để đánh người ta mà!

Y tá nhỏ cũng thấy, lòng cô vô cùng căm phẫn bất bình thay chủ nhân của mình: “Cho dù chủ nhân của tôi có gãi ngài ngựa, nhưng... Ặc”.

Cô nàng còn chưa nói xong, đã thấy bệnh nhân đang khóc thút thít, vừa vô cùng thuần thực dùng hai ngón chân kẹp lông chim trên sàn, vừa vận động cổ chân dùng lông chim cọ vào cánh tay trần của y tá.

Mọi người: “.....” Xứng đáng bị đánh!

Vụ việc này mang tính chất quá ác liệt, cuối cùng mọi người lỗi bệnh nhân bị đánh đi, cực lực an ủi cảm xúc kích động của Trương Khởi Khởi.

Buồn cười!

Dám động thổ trên đầu thái tử, quả thực là cái gì có thể nhẫn nhưng cái này thì không thể nhẫn!

Trương Khởi Khởi vốn định mời toàn viện đến dự họp đại hội phán quyết, cuối cùng vẫn là Cát mama xuất mã mới bình ổn được tâm tình xao động của Trương Khởi Khởi.

Nguyên văn Cát mama nói là như vậy: “Hoàng thượng, ngài hãy bỏ qua cho hắn đi, dù sao hắn cũng rất đáng thương.”

“Đáng thương cái gì? Hắn dám dùng cái chân thối kia đến làm bẩn cái mũi cao quý của trẫm! Trẫm muốn phế hắn! Nguyên soái ở đâu!” Trương Khởi Khởi trong lúc nổi giận nghe không lọt tai bất cứ lời giải thích nào!

Cát mama: “..... Hắn gọi là Lý Ngọc, nói ra thì thật sự rất rất đáng thương, hai năm trước hắn cùng bạn gái đi khách sạn tình nhân thuê phòng – du hí một đêm. Sau đó khách sạn tặng một tấm thẻ hội viên cho bọn hắn, hắn đưa cho bạn gái hắn, hai năm sau bọn họ lại đi khách sạn kia, hắn phát hiện thẻ hội viên thường biến thành hội viên VIP, thuê phòng có thể giảm đến 20%, lúc đó hắn vui chết đi được...”.

Lấy trí thông minh không đến ba con số của Trương Khởi Khởi thì sao có thể lý giải được hàm nghĩa chân chính của chuyện xưa này, không kiên nhẫn hỏi: “Rồi sao nữa?”.

Cát mama: “Theo khách sạn tình nhân đó, muốn từ thẻ thường lên thẻ VIP thì đôi tình nhân phải thuê phòng đủ một trăm lần...”.

Trương Khởi Khởi vẫn chưa hiểu được, cô hơi ngửa đầu bắt đầu suy nghĩ về vấn đề phức tạp này, thuê phòng đủ một trăm lần, khách sạn tình nhân, hắn đưa thẻ cho bạn gái hắn, hai năm sau..... Đợi chút!

Trương Khởi Khởi: “..... Sau đó thì hắn điên luôn?” Thật sự là bị kịch rành rành.

Cát mama cũng hoài niệm lại tổn thương từng qua trải như thế, nói ra lời cảm khái từ tận đáy lòng: “Có người bạn trai xinh đẹp lại không hiểu phong tình như vậy, đổi lại là tôi, tôi cũng vượt tường!”.

Trương Khởi Khởi: “.....”

Vì thế xuất phát từ sự đồng tình, vụ việc này liền tạm thời trôi qua. Đến buổi chiều, khoảng trò chơi mà Trương Khởi Khởi mong đợi cũng đến!

Bởi vì trò chơi này không có văn bản quy định rõ ràng bệnh nhân kinh không thể chơi, tuy chúng y tá bác sĩ đều thật vui mừng vì có cơ hội dòi tai họa đi, nhưng vẫn phải giảng giải sự tình cho rõ ràng trước đã. Vì thế, cả nhóm bác sĩ y tá như lâm đại địch cẩn thận dạy Trương Khởi Khởi một chút kiến thức về trò chơi.

Y tá A nói lời thăm thía: “Hoàng thượng, ngài phải nhớ kỹ, ở trong trò chơi, không nên bảo bất cứ kẻ nào trở thành thủ hạ của ngài, ở trong trò chơi, đầu có là Đế hoàng thì cũng không có bất kỳ quyền hạn gì!”

Bác sĩ B sắc mặt nghiêm túc: “Hoàng thượng, ngài cũng phải nhớ kỹ, người chơi trong game đều rất tàn bạo, ngài trăm ngàn lần không thể -- để lộ ra việc ngài không giống người bình thường, bằng không ngài sẽ không thể chơi game nữa.” Bọn họ sẽ đi báo có người tâm thần chơi game!

Y tá C sắc mặt trầm trọng: “Hoàng thượng, trong game có một loại người gọi là NPC, ngài trăm ngàn lần không thể đắc tội bọn họ, bọn họ đánh người không phạm pháp!”

Bác sĩ D hưng phán dị thường: “Hoàng thượng, tôi nói với ngài, sau khi ngài vào trò chơi rồi, phải đến chỗ thôn trưởng để nhận nhiệm vụ trước, sau đó bla bla bla bla ...”. Tràng giảng đại hải về thông tin trong trò chơi.

Trương Khởi Khởi không kiên nhẫn vung tay lên: “Được rồi, ta cũng không phải bệnh thần kinh!”

Mọi người: “.....”

Đang lúc Trương Khởi Khởi muốn nằm vào khoang trò chơi, cô đột nhiên hỏi một câu: “Các hoàng tử có chơi trò chơi không?”

Chúng bác sĩ y tá đều tái mặt: “..... Chơi.”

Trương Khởi Khởi đột nhiên cười quỷ dị, sau đó dưới ánh mắt tha thiết chờ đợi lại lo lắng không yên của mọi người, Trương Khởi Khởi toại nguyện nằm vào khoang, bước vào một thế giới xa lạ!

[Lời tác giả: Trò chơi chỉ là gia vị, không phải món chính.]

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: ĐƯỜNG THẲNG CẤP GIAN KHỔ MANG THEO CON RIÊNG (1)

Trương Khởi Khởi bị vòng du ngựa được hun đúc 18 năm, luôn luôn hồn nhiên cho rằng, trong trò chơi luôn không thiếu mỹ nữ, nhân viên tiếp tân lúc tạo nhân vật tất nhiên là đẹp như tiên trời, hơn nữa loli, ngự ty, nữ vương [1], đủ loại hình cần có đều có, nhưng hiện tại —— mẹ nó, đại hán ngoáy mũi bằng chân [2] này là sao?

Người đẹp quyến rũ mặc váy ngắn nhỏ lộ đùi với dáng người lồm thồm đáng lỗi quá đáng trong tưởng tượng của Trương Khởi Khởi cũng không xuất hiện, xuất hiện là một người đàn ông cao to có râu quai nón mặc áo dài trắng rời rạc làm lộ ra lông chân dày đặc có thể so với tinh tinh đen, còn thỉnh thoảng ngời xồm xuống ngoáy lỗ mũi. . .

Giấc mộng và hiện thực chênh lệch quá lớn, Trương Khởi Khởi chỉ cảm thấy có một búng máu nghẹn trong cổ, hai mắt đỏ lừ gần từng chữ: “Ông, tôi, làm, cái, gì! !”

Nào biết người trước mặt tròn mắt, vênh vao nói to: “Không phải cô muốn tạo nhân vật ư? Muốn thì nhanh lên! Đừng làm lỡ thời gian ăn cơm của ông đây!”

Gặp phải nhân viên tiếp tân như vậy, ý nghĩ đầu tiên của người bình thường là báo cáo, nhưng Trương Khởi Khởi không có, cô còn muốn tranh thủ phúc lợi cuối cùng vì mình: “Mặc kệ! Mau đổi một mỹ nữ đến cho tôi! Nếu không tôi không tạo nữa!” Làm một nữ chính trong tiểu thuyết lấy bệnh nhân tâm thần là chủ cũng đã tiền đồ không ánh sáng, hiện tại có phúc lợi không tranh thủ, cô còn có tương lai đáng nói gì!

“Có muốn tạo hay không! Hôm nay toàn bộ mọi người nghỉ làm, chỉ có mỗi mình tôi, không tạo thì mau đi đi, ông đây còn chưa ăn cơm xong đâu!”

Người đàn ông có râu quai nón kiêu ngạo nói to, đầu 45 độ nhìn trời cũng vẫn liếc mắt khinh bỉ nhìn Trương Khởi Khởi. Cô giới đã chiếm lĩnh thị trường trò chơi toàn cầu từ lâu, đầu tư tất cả người chơi, thêm một Trương Khởi Khởi không ai quan tâm, thiếu cô cũng không ai quan tâm! Kinh doanh độc quyền chính là trâu bò như vậy!

Đối mặt với thái độ kiêu ngạo đến thế, Trương Khởi Khởi nghiến răng, chỉ cảm thấy lửa giận trong tim không ngừng bốc lên, vì thế cô liền —— cứ không theo mong muốn của hắn!

“Tôi muốn tạo nhân vật!”

Người đàn ông tiếp khách tiếp tục khinh thường nhìn Trương Khởi Khởi: “Tên?”

“Khởi Khởi bệ hạ công đức vô lượng!”

“Tên vượt qua sáu chữ không được chấp nhận.” Người đàn ông tròn mắt.

Trương Khởi Khởi: “. . . Công đức vô lượng.”

“Tên thông qua, sáng tạo nhân vật trò chơi hoàn thành, tạm biệt, ông đây đi ăn cơm!”

Nói xong, chỉ thấy hắn duỗi chân đá một cái, Trương Khởi Khởi đang kinh ngạc vì chỉ một cái tên đã xong việc, còn chưa phản ứng kịp đã thấy đau móng, sau đó cả người liền bay lên!

”Oh! ! Mẹ kiếp! !”

Cùng với tiếng kêu thảm thiết của Trương Khởi Khởi, trên bầu trời của thôn tân thủ tại Cổ giới có một ánh sao lướt qua, từ trên trời giáng xuống với tốc độ chỉ nghe âm thanh không thấy bóng người.

”Uỳnh” một tiếng!

Chỗ tiếp đất xuất hiện một hố to, mà cùng với đó là ánh sáng trắng chói lóa, người nào đó mới vào thôn tân thủ liền vinh quang hy sinh.

Tại điểm hồi sinh ở thôn tân thủ, sắc mặt Trương Khởi Khởi u ám giống như đi cà đến, đồng thời nắm tay thê, nhân viên tiếp tân đáng chết, chờ khi hùng bá thiên hạ, cô muốn bắt hán phái quý gối trước mặt, nước mũi nước mắt rơi đầy khóc nói: “Khởi Khởi bệ hạ, tôi sai lầm rồi! Khởi Khởi bệ hạ công đức vô lượng! Sống lâu trăm tuổi. . .” Trương Khởi Khởi kim lòng không đau vì hình ảnh trong đầu mà bật cười dâm dăng. . .

”Ha ha ha ha ha ha ha. Ha ó! ! !” Trương Khởi Khởi ngửa mặt lên trời cười xong, bỗng phát hiện trước mặt mình có một sinh vật với bề ngoài thuần khiết. . .

Sinh vật có một đôi mắt to ướt sũng, vóc dáng cao hơn Trương Khởi Khởi, tứ chi đầy đủ. . . Nhìn có vẻ là một người không tòi!

Được rồi, đây thực tế là một tiểu chính thái [3] môi hồng răng trắng khoảng 16 17 tuổi với ánh mắt vừa vô tội vừa thuần khiết!

Nhưng Trương Khởi Khởi không thích tiểu chính thái, nhất là một câu nói tiếp theo của tiểu chính thái càng khiến hán trở thành đũa trê hư trong mắt Trương Khởi Khởi.

Tiểu chính thái ngồi xổm dưới đất, nghiêm túc lại chăm chú nhìn Trương Khởi Khởi, sau đó vô tội hỏi: “Cô có bị bệnh hay không?”

”Khụ khụ khụ khụ!”

Trương Khởi Khởi ho sặc sụa, đây là nỗi đau trong lòng cô, sau đó cô liền thẹn quá thành giận phản bác tiểu chính thái: “Cậu mới có bệnh, cả nhà cậu đều có bệnh!”

Tiểu chính thái, không, đũa trê hư uất ức chép chép miệng: “Anh trai nói người bỗng dưng cười chính là có bệnh!”

”Anh trai cậu là 2b [4]!” Trương Khởi Khởi không chút nghĩ ngợi phá hư hình tượng anh trai trong cảm nhận của đũa trê hư.

Đáng tiếc đũa trê hư không hiểu, hán lại vô tội hỏi: “2b là cái gì?”

”Bút chì!” [5]

“. ?”

Trương Khởi Khởi đẩy ra đũa trê hư bởi vì không hiểu mà đang cố gắng suy nghĩ ở trước mặt, chuẩn bị tới chỗ trưởng thôn nhận nhiệm vụ. Sự nghiệp vĩ đại của mình cũng không thể bị một đũa trê hư phá hủy!

Đi nửa đường mới phát hiện đũa trê hư lại đi theo, Trương Khởi Khởi không quan tâm hán, sau đó thấy một bác gái xách giỏ rau chuẩn bị đi ra ngoài, adrenalin của Trương Khởi Khởi bỗng tăng vọt, đây là bước đầu tiên cho sự nghiệp vĩ đại của cô! ! Sau đó cô liền chạy vội như con thỏ điên, đi qua giữ chặt bác gái sau đó hỏi liên tiếp: “Bác gái, bác là ân sĩ cao môn chuyên đợi người hữu duyên đến sao? Hay là thợ may thân cấp che giấu nhiều năm chuẩn bị truyền thụ kỹ năng mẫn cấp cho người khác? Hay là ngài. . .”

Bác gái đáng thương còn chưa phản ứng kịp đã bị Trương Khởi Khởi lôi kéo nói một tràng, điều này rõ ràng vượt qua vấn đề trong phạm vi xã giao, chỉ số thông minh của bác gái có chút không theo kịp, nhất thời liền sững sờ tại chỗ.

Chờ khi Trương Khởi Khởi nói hết, mắt lấp lánh nhìn bác gái, bác gái không kích động như trong tưởng tượng, chỉ nói một câu ngu ngơ: “Cô nương, người có bệnh hay không?”

”Rắc rắc”, Trương Khởi Khởi cảm thấy trái tim thủy tinh vỡ thành từng mảnh.

Đũa trê hư đằng sau rất không nể tình cười to một tiếng long trời lở đất, vừa cười vừa đầm đất.

Bác gái thấy đũa trê hư, sắc mặt lập tức biến đổi, xoay người biến thành mẫu dạ xoa, vừa chống nạnh vừa mắng: “Sao người còn ở đây? Không phải bảo người đi nhờ cô sao?”

Đũa trê hư bỗng ngừng cười, sau đó tui thân đứng dậy, lại tròn mắt đứng lý hợp tình: “Ta không biết!”

Về mặt bác gái dữ tợn: “Người. . . !”

Sau một lúc lâu, quay đầu thấy Trương Khởi Khởi mù tịt không hiểu, đột nhiên cười tà ác giống phù thủy già trong đồng thoại, lời nói lại từ bi trìu mến như Jesus: “Tiểu cô nương, không phải người cần nhiệm vụ sao? Tới đây, đại nương cho người!”

Sau đó Trương Khởi Khởi liền nghe thấy tiếng thông báo:

“Nhận nhiệm vụ cưỡng chế ‘nhỏ cỏ dại’ của Vương đại nương, nhiệm vụ cần hoàn thành cùng người chơi ‘con thỏ ngoan ngoãn’, một người không hoàn thành, trừng phạt người chơi ‘công đức vô lượng!’”

“Nhận nhiệm vụ cưỡng chế ‘rời khỏi thôn tân thủ’ của Vương đại nương, cùng mang theo người chơi ‘con thỏ ngoan ngoãn’ ra khỏi thôn tân thủ, không hoàn thành, người chơi ‘công đức vô lượng’ mãi mãi mất đi cơ hội rời khỏi thôn tân thủ, cũng sẽ bị ngược đãi cực kỳ tàn ác.”

Trương Khởi Khởi bỗng ngây ngốc.

[1] Lolì: ngoại hình tính cách giống bé gái, ngự tỳ: thể xác và tinh thần thành thực.

[2] Người đàn ông đáng khinh già dạng phụ nữ trên mạng làm người khác vậy xem, sau đó vừa nhìn tin nhắn vừa dùng chân ngoáy mũi vừa cười to.

[3] Nam sinh nhỏ tuổi ngại ngùng dễ thương.

[4] 2b: Đần độn

[5] Ổ trên hỏi 2b là gì, ở dưới nói là bút chì 2

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: ĐƯỜNG THẲNG CẤP GIAN KHỔ MANG THEO CON RIÊNG (2)

Có lẽ là nhiệm vụ cưỡng chế kích thích đến thần kinh nên biểu hiện của Trương Khởi Khởi đặc biệt nhược trí, do đó làm khơi dậy lòng áy náy sau về dữ tợn của Vương đại nương, bà ta giải thích kỹ càng nhiệm vụ cưỡng chế đau khổ và bắt đắ đi kia với Trương Khởi Khởi.

Con thỏ ngoan ngoãn gì đó ở lì tại thôn tân thủ không chịu đi, tự cho là chiến sĩ chính nghĩa không giết động vật để tăng kinh nghiệm, vào trò chơi từ tháng trước mà giờ kinh nghiệm vẫn còn là số không. Sau đó còn quấy rầy người trong thôn, bảo làm hấn làm việc gì cũng không chịu, Vương đại nương nói trắng gang đại hải – kỹ thực xét đến cùng thì nhiệm vụ này của Trương Khởi Khởi vẫn đã định là phải làm rồi.

Vương đại nương nói xong lập tức cấp rồ chạy mất, để lại Trương Khởi Khởi thật vất vả mới tiêu hóa xong một tràng dài của Vương đại nương, nhận ra không có nghe thấy bốn chữ hủy bỏ nhiệm vụ.

Sau một lúc lâu, cô yên lặng xoay người nhìn đứa trẻ hư con thỏ ngoan ngoãn, sau đó lại ngẫm có ý uy hiếp, nói: “Cậu sẽ nhỏ cỏ dại, đúng không? Đúng không?”

Trẻ hư bĩu môi nhìn cô vài phút, sau đó cười phúc hậu: “Tôi sẽ không!”

Từ đây đứa trẻ hư thành công tiến hóa thành con riêng.

Vào lúc Trương Khởi Khởi ai ai oán oán mang theo con riêng đi nhỏ cỏ dại, à không, là một mình cô nhỏ cỏ dại trên đường, con riêng liền bùng một băng ghế nhỏ, vừa mở to đôi mắt ngập nước ngóng nhìn Trương Khởi Khởi nhỏ cỏ dại, vừa nói một ít tư liệu về trò chơi cho Trương Khởi Khởi nghe trong lúc cô không thể làm gì tên vô dụng như hấn.

Trò chơi này tên là Cổ giới, bối cảnh tự nhiên mô phỏng theo hiện thực, thế giới này cũng có bối cảnh cỏ dại, nhưng vì người bây giờ càng lúc càng xem trọng khoa học kỹ thuật hiện đại hóa, trò chơi cũng vậy.

Trong trò chơi, mỗi người đều sinh ra ở nơi công bằng, đều là thôn tân thủ. Nhưng khi một tân thủ sinh ra tại thôn, sẽ tự động nhận lấy trọng trách của Thôn tân thủ, sẽ từng bước dẫn dắt thôn phát triển thành Trấn, Huyện, Thành thị, sau đó chính là Đế quốc. Theo sự tiến hóa đó, khoa học kỹ thuật cũng tiến hóa theo, giống như cỏ dại tiến hóa thành hiện đại, trở thành Đế quốc lớn mạnh có khoa học kỹ thuật hiện đại. Nhưng bi kịch là, nếu không thể dẫn dắt thôn tân thủ phát triển, thôn tân thủ sẽ từng bước thoái hóa, sau đó hóa thành sơn động nguyên thủy linh tinh, càng bị kịch hơn nữa là chỉ số thông minh của người thôn tân thủ cũng thoái hóa theo...

Đương nhiên không có khả năng người người đều là một tân thủ của thôn, chỉ có người đầu tiên tiến vào thôn mới được làm lãnh đạo, nhưng thường thì đây là người có được quyền hạn ưu tiên của trò chơi.

Cũng vậy, trong quá trình tiến hóa, nếu người lãnh đạo không xứng chức, cũng có thể bị tranh quyền đoạt vị, tỷ như bắt cóc NPC trong nhà đối phương, hoặc là mấy thủ đoạn như hạ thuốc xổ, chỉ cần có thể thành công thì cái gì cũng đều được, điều kiện tiên quyết là đừng để bị người phát hiện. Hoặc là

chọn dùng thủ đoạn công khai, người chơi bỏ phiếu cùng NPC tùy theo lãnh địa, về phần phiếu này --- thực tế là do người chơi tự mình ở lại kiểm tra đo lường, đầu năm nay không cho phép người tham ô nữa rồi hả?

Vào thời điểm tân thủ đạt tới cấp mười, có thể lựa chọn gia nhập vào thôn trấn bậc cao mà đi lên, hoặc ở lại giúp thôn tân thủ phát triển, nhận lời mời trở thành thị vệ, người lãnh đạo, thư ký nhỏ của người lãnh đạo hoặc chờ nhiều chức vị có tiền đồ phát triển hơn. . .

Mỗi thôn tân thủ sẽ thuộc về một đế quốc, dưới đế quốc là Thành thị, dưới Thành thị là Huyện, dưới Huyện là Trấn, dưới Trấn chính là Thôn, cấp thấp nhất – son động nguyên thủy bị đế quốc phi nhỏ. Đáng nhắc tới là, lúc tân thủ lên cấp mười, có thể lựa chọn thôn trang thuộc đế quốc khác, cũng chính là thay đổi đế quốc của mình. Cấp mười là đơn giản nhất, muốn chọn thế nào thì chọn thế đấy, từ Trấn lên Huyện có chút khó khăn, nhưng vẫn còn rất đơn giản, đến Huyện lên Thành thị thì độ khó tăng gấp bội, Thành thị lên đến Hoàng Thành thì... Nếu khi đó lại lựa chọn đế quốc khác, sẽ bị cả nước đế quốc cũ đuổi giết. Hệ thống này là đang báo cho người chơi, thời kỳ sau có nguy hiểm, có muốn phản quốc thì cần phải làm cho sớm!

Tới nay, trò chơi đã mở được một năm, nhưng vẫn chưa đi vào thời kỳ cao trào, bây giờ trong trò chơi trừ ba đế quốc hệ thống, còn có ba đế quốc lớn của người chơi, còn lại là một số Thành thị thuộc quyền, cũng như một số Huyện, Trấn, Thôn.

Muốn dựng nước cũng rất đơn giản, chỉ cần người có được một tòa thành là đạt điều kiện, sẽ không bị đế quốc khác tấn công, nhưng cũng vô cùng khó khăn, hại người nhất là tỷ lệ khó tìm của thủ hộ quốc gia còn cao hơn phái nam đến đi cả -- ba đế quốc kia rất may mắn đấy.

(*)Di cà: Kinh nguyệt.

Ba tháng sau, chiến tranh giữa các đế quốc sẽ chính thức nổ ra, đế quốc của người chơi và đế quốc của hệ thống sẽ tiến vào trạng thái đối địch, nhưng cũng có thể kết thành đồng minh, nói không chừng còn có cơ hội phát triển thành siêu cấp đế quốc.

Tóm lại, bây giờ là quá trình lớn mạnh máu chảy đẫm đũa của đế quốc, ba tháng sau chính là lúc đế quốc tranh bá, tức là đã đến thời kỳ cao trào của trò chơi, trạng thái sinh tồn của Trương Khởi Khởi thật đáng lo ...

Con thỏ ngoan ngoãn thật may mắn, lần đầu hấn tham gia trò chơi đã được phân phối đến thôn tân thủ của chính mình, ban đầu thôn trưởng ký thác kỳ vọng rất cao vào hấn, nhưng sau này liền biến thành tuyệt vọng. . .

Trong đó có mấy trăm người chơi được phân đến nơi này, có hai mươi người cho là vẫn còn hi vọng, cổ vũ con thỏ ngoan ngoãn cố gắng phát triển – người lãnh đạo không đạt tới cấp 5 thì không thể tiến hành buộc tội hoặc oán vị.

Hai ngày sau bọn họ tuyệt vọng tự sát tập thể, xóa bỏ tên hiệu để làm lại, bởi vì người lãnh đạo không lên được cấp 10 thì bọn họ không thể ra khỏi thôn tân thủ, bởi vì người đầu tiên tiến vào thôn bọn họ không được cấp 10 thì không thể mở quyền truyền tống, muốn mang con thỏ ngoan ngoãn đi đánh quái thì con thỏ ngoan ngoãn sẽ tận lực ngăn cản, không cho bọn họ làm hại động vật nhỏ, thậm chí vô cùng kiên định không chia kinh nghiệm – đây là tiết tấu hại người nhịp nhàng tới cỡ nào chứ.

Về sau có năm mươi người vừa bị phân đến thôn tân thủ liền không nói hai lời, cắt cổ tự sát xóa bỏ tên hiệu làm lại, còn có hai mươi người là mấy tên quý xui xẻo vẫn bị phân đến thôn này, không ngừng xóa bỏ tên hiệu để tìm kết quả phân phối khác.

Cuối cùng, Trương Khởi Khởi cũng hiểu nguyên nhân vì sao con thỏ ngoan ngoãn không được chào đón, mà càng hại người là, nhiệm vụ tân thủ của trò chơi này nếu không giết quái thì không thể có kinh nghiệm, người trong thôn còn chưa đến nông nỗi lưu lạc thành son động nguyên thủy là do công của hai mươi oan hồn từng cố gắng xây dựng, sau cùng không có kết quả, thế thảm rung rung tự sát. . .

Thật sự là làm bậy mà!

Người trong thôn lại không đuổi con thỏ ngoan ngoãn đi, bản thân hấn cũng không có giác ngộ, cái gì cũng không chịu làm mà cả ngày ăn chùa uống chùa, hỏi ai không tức?

Nhất thời, Trương Khởi Khởi liền đáp lại con thỏ ngoan ngoãn bằng mười hai vạn phần khinh bỉ. Chuyện tình nhục nhã như tự sát xóa tên làm lại kia có nhất định sẽ không làm, cách duy nhất chính là để con thỏ ngoan ngoãn lên đến cấp 10, sau đó rời khỏi thôn tân thủ.

Trương Khởi Khởi gây bần tính thật tốt, người trong thôn sao lại không nghĩ như vậy, bọn họ chỉ hy vọng con thỏ ngoan ngoãn rời đi, buông tha cho địa vị lãnh đạo thôn tân thủ, sau đó thôn tân thủ bọn họ có thể lâm vào tình cảnh đất vô chủ, chỉ cần chờ người lãnh đạo anh minh hơn tới sùng bái, thế nhưng con thỏ ngoan ngoãn mãi vẫn không lên đường, bây giờ đã có 80% người trong thôn muốn nửa đêm chặt con thỏ ngoan ngoãn một đao chết phức cho rồi. . .

Tục ngữ nói đúng, đạo cao một thước ma cao một trượng, bệnh tâm thần pk ngốc tự nhiên, kết quả ai hơn ai một bậc? Phần sau kịch tính chờ người đến công bố!

[chú thích: Trước khi thôn tân thủ đạt tới cấp mười, tự sát là hành động xóa bỏ tên hiệu]

[Ps: Về việc số lượng thôn tân thủ, mỗi một đế quốc đều có một lượng lớn thôn tân thủ, nhưng sau khi thôn thăng cấp sẽ giảm bớt một cái, sẽ không xuất hiện nữa, trừ khi xuất hiện đế quốc mới. Cho nên sau đó người chơi sẽ tùy ý xuất hiện tại Trấn hoặc Thôn, người chơi xuất hiện tại Trấn sẽ có quyền hạn hơn thôn, nhưng không có trang bị khen thưởng hoặc một ít quyền hạn đặc thù, nói sao thì cũng rất công bằng.]

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: ĐƯỜNG THẲNG CẤP GIAN KHỔ MANG THEO CON RIÊNG (3)

Nhỏ cô đại là vận động đức trí thể mỹ lao [1] toàn diện, cống hiến cho sự phát triển và tô đẹp hoàn cảnh của thôn, cũng rèn luyện cho Trương Khởi Khởi một thể xác và tinh thần khỏe mạnh, đây là một chuyện hả lòng hả dạ cỡ nào chứ!

[1] Bồi dưỡng đạo đức, trí tuệ, thể chất, thẩm mỹ quan, kỹ năng lao động.

Trương Khởi Khởi vừa rời lệ đầy mặt nguyên rửa Vương đại nương và con thỏ ngoan ngoan, vừa còng lưng tuyệt vọng nhỏ cô đại, mặt trời chiều ngã về tây, đó là hình ảnh khiến người nhìn phải rơi lệ.

Bận việc đến tối, Trương Khởi Khởi cuối cùng giải quyết xong đồng cô đại trong một mẫu ba phần đất này, con riêng cầm theo băng ghế ngoan ngoan đi theo sau Trương Khởi Khởi, về nhà Vương đại nương ăn cơm.

Lao động cũng không phải lao động vô ích, ít nhất nhỏ cô đại còn có thể được Vương đại nương tự mình làm cơm chiều xem như thưởng cho, thực ra chính là tiện thể nấu thêm cơm cho hai người thôi. . .

Tỉ lệ thời gian ở trò chơi là một giờ bằng hai giờ, người chơi có khoảng trò chơi có thể online 10 giờ, nói cách khác Trương Khởi Khởi có 20 giờ trong trò chơi —— đủ để cô nhỏ cô đại hai lần.

Đói đến mức ngực dán vào lưng, Trương Khởi Khởi vừa đi tới nhà Vương đại nương, thấy đồ ăn trên bàn liền không khách khí bụng bát cơm to lên ăn, con riêng mới đầu còn dè dặt, thấy Trương Khởi Khởi ăn thỏa thích cũng ngồi xuống bụng cơm ăn.

Lúc chiếc đĩa của hân hướng về phía thịt gà trong mâm, Trương Khởi Khởi gạt đĩa của hân ra: “Không được ăn!”

Con riêng bĩu môi tròn mắt nhìn Trương Khởi Khởi: “Vì sao không thể ăn chứ?”

Trương Khởi Khởi cầm đĩa vung vung trước mặt hân, vẻ mặt đắc ý như nhĩ thế tổ [2] nói: “Không phải cậu rất yêu thương động vật nhỏ sao? Không phải cậu cho rằng không thể giết động vật nhỏ sao? Vậy cậu còn ăn bọn nó làm chi?”

[2] Thế hệ trước có tiền có quyền, thế hệ sau (nhĩ thế tổ) sống phóng túng, ăn chơi trác táng.

Con riêng nhất thời nghẹn lời, sau đó bắt đầu rom róm: “Nhưng mà. . . Tôi muốn ăn thịt gà thì phải giết chết gà con.” Giọng nói uất ức, nhưng Trương Khởi Khởi không hề bị ảnh hưởng, hiên ngang gạt đầu một cái: “Đương nhiên! Muốn ăn thì phải tự giết! Lại nói, chúng nó cùng lắm chỉ là quái vật nhỏ cho chúng ta thăng cấp mà thôi, sau khi spawn [3] chúng nó vẫn là một hân hân như thường, cái gọi là pháp tắc sinh tồn trong thiên nhiên. . .”

[3] Trong game sau khi giết quái vật thì một lúc sẽ xuất hiện con mới.

Ngay tại một đêm kia, Trương Khởi Khởi nói về số liệu vãng du, pháp tắc tự nhiên cùng với kim tự tháp đồ ăn, thay phiên nhau ném về phía con riêng, tóm lại có một đạo lý, ngăn cản cô thăng cấp, chính là không đúng!

Những người chơi trước kia, người người đều tự cho là bác sĩ tâm lý, dùng tình dùng lý để dỗ dành con riêng, còn phải đổ vạ tội tông này, công hãm con riêng một cách mau chuẩn ngoan như Trương Khởi Khởi thì đúng là không có.

Vì thế, sau một phen uy hiếp tràng giang đại hải của Trương Khởi Khởi, thế giới quan trong lòng con riêng đồ ầm ầm, rốt cuộc bằng lòng đi đánh quái, thực ra hân chỉ nhớ kỹ một câu nói của Trương Khởi Khởi —— không giết quái sẽ không cho thịt ăn!

Vương đại nương bụng thức ăn tới nghe thấy con riêng bằng lòng đi đánh quái, kích động thiếu chút nữa làm đồ đồ ăn lên người mình, rồi sau đó càng hỏi han ân cần hai người, dặn hai người nghỉ ngơi cho tốt, sáng sớm mai tới chỗ trưởng thôn nhận nhiệm vụ.

Ngày hôm sau, tin tức con thỏ ngoan ngoan đồng ý đi đánh quái truyền khắp thôn, thôn dân đều phải ăn mừng, kích động quỳ dưới đất khóc cảm tạ trời xanh, điều này giống như là —— đợi lúc con thỏ giết quái, khi té bái chó quên nói cho tôi.

Từng tân thủ đều sẽ nhận nhiệm vụ đầu tiên ở chỗ trưởng thôn, về phần nhiệm vụ sau có thể nhận được hay không, vậy thì hoàn toàn phải xem ăn ở thế nào.

Trong trò chơi có một loại nhiệm vụ chủ tuyến, nếu có thể nhận được nhiệm vụ chủ tuyến, vậy thì chứng minh bạn có được chỉ dẫn xưng vương xưng bá, theo như tin tức, người nhận được nhiệm vụ chủ tuyến trong trò chơi không quá ba, trong người chơi của đế quốc thì có hai người lãnh đạo của đế quốc nhận được, còn có một người hiện tại không rõ.

Vì sao người chơi lại biết, đó là vì khi bạn nhận được nhiệm vụ chủ tuyến, hệ thống sẽ thông báo toàn bộ trò chơi.

Hệ thống làm vậy như muốn tuyên bố với người chơi, thân ái, về sau bạn sẽ có thêm một lựa chọn của đế quốc. Sau đó đối với đế quốc thì là, lại có kẻ địch muốn đoạt địa bàn của bạn, mau tiêu diệt bọn họ từ trong trứng nước! Nhưng điều duy nhất đáng để ăn mừng là không công bố tên của người nhận được nhiệm vụ.

Trương Khởi Khởi và con riêng đi nhận nhiệm vụ, trưởng thôn roi lệ giàn giụa, gần như không đợi Trương Khởi Khởi lên tiếng đã giao nhiệm vụ.

”Trưởng thôn cho bạn nhiệm vụ ‘đánh chết muỗi’, nhận hay không?”

”Trưởng thôn cho bạn nhiệm vụ ‘thu thập nấm’, nhận hay không?”

Trương Khởi Khởi hiển nhiên chọn nhận, trưởng thôn lại giao cho con riêng nhiệm vụ tương tự, con riêng kì kèo mè nheo mãi mới nhận, sau đó trưởng thôn còn vô cùng nhiệt tình tỏ vẻ: “Các người hoàn toàn có thể tổ đội hoàn thành, chỗ ta còn có hai thanh vũ khí, các người cầm đi cho tiện.”

Tân thủ vào thôn tân thủ ngoại trừ nhận được quần áo bằng vải thô thì ngay cả vũ khí cũng không cho, trưởng thôn có thể làm được đến mức này cũng là do sự uy hiếp tới từ con riêng quá lớn. . .

Cầm vũ khí trưởng thôn đưa, là một thanh chủy thủ, Trương Khởi Khởi còn ra vẻ vùng hai lần, con riêng meo meo đi theo sau.

Đi đến vùng đất ngoài thôn, các loại gà vịt thỏ đầy khắp núi đồi, thi thể của loại quái này có thể ăn, cho nên sau khi đánh chết quái, trong vòng ba phút thi thể sẽ không biến mất, có thể nhặt để bán cho thương nhân thu mua nguyên liệu nấu ăn trong thôn.

Trương Khởi Khởi nhìn nhiệm vụ, một là thu thập nấm một là đánh chết muỗi, muỗi ở giữa đàn gà rừng và vịt hoang, Trương Khởi Khởi sâu sắc ý thức được phòng chừng con riêng tạm thời cũng không giúp được gì, vậy vậy tay nói: “Cậu đi nhặt nấm, tôi đi giết muỗi, nhớ đừng cách tôi quá xa.”

Nấm mọc ở giữa đàn động vật nhỏ một cách vô cùng không khoa học, phần lớn có màu sắc giống nhau, con riêng ngồi xuống nhặt nấm, sau một lúc lâu không biết nên làm thế nào.

Trương Khởi Khởi bên này hùng hổ nhắm ngay một con muỗi to bằng nắm tay, không khỏi phun nước bọt: “Fuck! Thật không khoa học! Muỗi bị biến đổi gen sao?”

Nói tới nói lui, vì thắng cấp, Trương Khởi Khởi vẫn vùng đảo lên, muỗi bị chém trúng, nhất thời phần nộ “vù vù” cất cánh bay về phía Trương Khởi Khởi.

Trò chơi không biểu hiện thanh máu, nhưng người chơi có thể tự cảm giác được lượng máu của mục tiêu công kích, Trương Khởi Khởi chém một nhát máu của muỗi sẽ giảm một nửa, điều này là nhờ vũ khí mà trưởng thôn cho.

Trương Khởi Khởi chưa ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy, trước kia chơi không ít vòng du bàn phím ở địa cầu, đương nhiên sẽ không ngốc đến mức đứng cho muỗi hút máu, vừa học Lý Tiểu Long hô “A đánh!” rồi lui về sau, vừa vùng đảo lên, con muỗi liền chết.

Muỗi vừa chết, thanh kinh nghiệm của Trương Khởi Khởi tăng vọt, phải nói rằng, cảm giác này thật tuyệt.

Mà bên này, con riêng còn đang ngăn người nhìn chằm chằm cây nấm, hẳn không biết nhặt nấm lên như thế nào.

Chung quanh đều là gà rừng vịt hoang thỏ nhỏ không chủ động công kích, tuy rằng không công kích nhưng đều nhìn chằm chằm con riêng, con riêng im lặng một lúc lâu, tốt bụng lấy một cây nấm có màu sắc sỡ đứt cho gà rừng.

Gà rừng vui vẻ ăn, sau đó bắt đầu kêu to “quác quác quác quác”, múa ba lê tại chỗ, cuối cùng chưa kịp đứng thẳng mà hét the thé một tiếng, sau đó nghiêng đầu, ngã xuống đất chết.

”Hạ độc gà rừng thành công, đạt được 15 kinh nghiệm.”

Con riêng: “.”

Xử nam giết của hắn, cuối cùng kết thúc vì sai lầm vô tâm.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: VUI MỪNG VÔ ÍCH

Sau khi Trương Khởi Khởi trả giá bằng mấy nốt mẩn lớn trên mặt trên cánh tay do bị chích, rốt cuộc cũng xử ý xong mười con muỗi. Cảm thấy mỹ mãn mang theo biểu cảm nhân dân lao động cuối cùng cũng gặp được hồi báo mà quay đầu, nhìn thấy con riêng đang ngồi xổm ngăn người trước thi thể một con gà rừng, nhìn mãi không dời mắt.

Tâm tình vui vẻ của nhân dân lao động vào mùa thu hoạch nhất thời biến thành bị địa chủ bóc lột sức lao động, Trương Khởi Khởi nhìn thoáng qua bảng nhiệm vụ, số năm 0/10 trên bảng đã khiến Trương Khởi Khởi phần nộ rồi.

“Con riêng! Cậu có tin tôi đánh cậu hay không!”.

Con riêng ngẩng đầu, vẻ mặt tràn ngập tuyệt vọng đối với thế giới làm Trương Khởi Khởi chấn kinh, hay là cô nói quá độc ác? Haiz, nói cho cùng cũng chỉ là một đứa trẻ, lời đe dọa có hơi quá ác của cô nếu bị cho là thật thì cũng thực là lỗi của cô rồi.

Đang lúc Trương Khởi Khởi tiến hành sám hối trong nội tâm vì mình nói năng không thích đáng, con riêng nhìn về phía Trương Khởi Khởi, hai mắt mông lung đắm lệ, hần nói: “Tôi giết một con gà rồi...”.

Trương Khởi Khởi: “...” Thật sự muốn một đao đâm chết hần.

Nhìn nhìn con gà rừng chết lăn quay trên mặt đất, Trương Khởi Khởi im lặng bước lên đá văng xác gà, sau đó yên lặng chờ đợi 3 phút trong khi con riêng đang nhìn chăm chăm, sau khi xác gà bị đổi mới, Trương Khởi Khởi chỉ vào chỗ đất trống kia: “Nhìn đi! Có con gà nào chết đâu, chỉ là cậu sinh ra ảo giác thôi!”.

Con riêng: “.....”

Mất thấy con riêng vẫn bất động, Trương Khởi Khởi ngồi xổm xuống bứt một cây nấm, sao đó chỉ vào cây nấm mà nói: “Cậu nhìn nè, cậu chỉ cần bứt một cái thôi mà! Nhiệm vụ chỉ đơn giản vậy thôi!”.

Ai ngờ con riêng lại lạnh tay lẹ mắt vuốt ve cây nấm trong tay Trương Khởi Khởi một phen, vẻ mặt nghiêm túc như lâm đại địch: “Nấm này có độc!”.

Sau đó lại nhanh chóng chuyển qua vẻ mặt sầu bi: “Tôi vừa mới dùng nó độc chết một con gà...”.

Trương Khởi Khởi đập lên đầu con riêng một phát, quát: “Không biết cái gì hết! Ông ta bảo chúng ta hái nấm chứ có nói phải độc hay không độc đâu, hái đủ số lượng quy định rồi trở về giao nhiệm vụ là được rồi!”.

Nhưng cô cũng không ngẫm lại, tuy rằng trưởng thôn không nói cần nấm để làm gì, nhưng trừ ông chủ tiệm thuốc thì những người khác trừ khi là muốn tìm đường chết, ai cần nấm độc để làm gì...

Bị Trương Khởi Khởi đốc sức dùng hành vi vô si dạy bảo, rốt cuộc con riêng cũng miễn cưỡng hái được mấy cây nấm, gộp chung với số Trương Khởi Khởi hái rồi cùng nhau trở về báo cáo kết quả công tác.

Phản động thôn dân đang kiểng chân ngóng trông ở cửa thôn, sau khi nhìn thấy Trương Khởi Khởi và con riêng trở về thì điên cuồng hưng phấn rồi bảo nhau rút quân, bọn họ chỉ sợ con riêng không hoàn thành được nhiệm vụ.

Đến trước mặt trưởng thôn, giao muối cho trưởng thôn xác nhận trước, lúc đưa nấm ra, trưởng thôn thấy trong mười cây thì có đến chín cây có kịch độc, da mặt không khỏi căng lên, mở miệng tương đối uyển chuyển: “Nấm này... Chất lượng không tốt lắm...”.

Trương Khởi Khởi giả vờ giả vịt nhìn thoáng qua số nấm kia, rồi ra vẻ sợ hãi nói: “Vậy sao? Nhưng trưởng thôn ngài lại không có yêu cầu gì đối với nấm, chúng tôi làm sao mà biết ngài muốn loại chất lượng nào? Đúng không, con riêng!” Sau đó kéo con riêng đến trước mặt trưởng thôn.

Thấy thiếu niên vì giết một con gà mà thần sắc còn có mấy phần âm đạm trước mắt, trưởng thôn cho rằng hần có mấy phần bất mãn với nhiệm vụ mà mình giao, liền tưởng đến hậu quả làm đối phương tức giận, trưởng thôn lập tức gạt mình, cười làm lành mà nói: “Không không không, nấm này tốt lắm rồi, để ta khen thưởng cho các người”.

Sau đó, lúc cấp điểm kinh nghiệm cho Trương Khởi Khởi và thiếu niên, biểu cảm trên mặt cứ như chết cha chết mẹ.

“Hoàn thành nhiệm vụ ‘Đánh chết muỗi’, ‘Thu thập nấm’, đạt được 1000 điểm kinh nghiệm, một kiểm ngân phổ thông.”

“Chúc mừng người thắng tới cấp 4, một bậc lãnh địa cao hơn đang chờ người tìm kiếm”.

Hệ thống vang lên hai tiếng nhắc nhở khiến Trương Khởi Khởi nở nụ cười đắc ý, nhìn đi, chuyện thăng cấp chỉ đơn giản thế thôi!

Con riêng cũng thăng cấp 4, cấp 0 duy trì liên tục hơn một tháng được thay đổi, cả hệ thống cũng đều điên cuồng chúc mừng một phen.

“Chúc mừng người thắng tới cấp 4, thực cảm tạ người vì đã cống hiến cho Cố giới, cảm tạ người đã xem đây là một trò chơi đáng giá, đặc biệt thưởng cho người một cơ hội rút thưởng”.

Xem ra dị trạng một tháng không thăng cấp khiến hệ thống cũng phải chú ý, cả hệ thống đều bị cảm động.

Vì thế lúc Trương Khởi Khởi thấy một cái máy vĩ đại đang đưa từ trên trời giáng xuống, không khỏi tò mò “ủa” một tiếng: “Đây là trò gì nữa vậy?”.

Tuy rằng con riêng rất ngây thơ, nhưng tuyên bố nhắc nhở của hệ thống thì hần vẫn có thể hiểu được, có vẻ không quan tâm lắm, nói: “Hệ thống chúc mừng tôi lên cấp 4, cho tôi một cơ hội rút thưởng”.

“X!”

Trương Khởi Khởi đỏ mặt, vì sao cô lại không có phần thưởng của hệ thống? Thế này là không công bằng!

Bất bình trong lòng, nhưng Trương Khởi Khởi vẫn rất hiếu kỳ với việc rút thưởng này, vừa thúc giục con tiêng nhanh rút thưởng, vừa mưu tính lát nữa làm sao để lừa lấy thứ gì đó, tăng thêm trợ giúp cho con đường xưng vương xưng bá quan trọng của cô.

Trương Khởi Khởi thầm gấp gáp, con riêng bĩu môi nhìn nhìn đồ rút thưởng, đây chỉ là một cái đĩa quay mà thôi, bên trong chỉ chút vô số ô vuông, trong mỗi ô vuông đều có một món gì đấy phát sáng hoặc không phát sáng, Trương Khởi Khởi nhìn mà nước miếng chảy ròng ròng.

Mặt trước của máy rút thưởng có một cái nút, mặt trên hiển thị con số 1, con riêng vỗ một cái, máy rút thưởng bắt đầu xoay tròn “rào rào”.

Cái lấy di chuyển rất nhanh, tim Trương Khởi Khởi cũng treo lơ lửng, trải qua một trận chuyển động kịch liệt thì tốc độ chậm lại, ngay cả trường thôn bên cạnh cũng đi qua xem náo nhiệt.

Tốc độ càng lúc càng chậm càng lúc càng chậm, rốt cuộc “đình” một tiếng...

Trương Khởi Khởi mạnh mẽ ôm chặt trái tim mình.

Trong ô vuông kia chỉ có bốn chữ: Tiếp tục cố gắng.

Mẹ cái x! Đây không phải là khiến người ta vui mừng vô ích một hồi sao?

Trương Khởi Khởi phẫn nộ muốn một quyền đập tới, đáng tiếc hệ thống đã nhận thấy được ý tưởng của Trương Khởi Khởi từ trước, máy rút thưởng nổ vang một tiếng rồi liền bay lên trời biến mất tăm, hệ thống còn thông báo một câu thâm thúy: Mãi sắt có ngày nên kim, rút thưởng có ngày trúng thưởng!

Trương Khởi Khởi đỏ mặt nhìn trợ lực vĩ đại trong mưu tính của mình một lần nữa vội vã ra đi, lúc này hệ thống còn rất không phúc hậu nhắc nhở cô:

“Thời gian online của ngài sắp hết, mười phút sau sẽ bị cưỡng chế rời khỏi”.

“Fuck!”

Trương Khởi Khởi giờ ngón giữa, con riêng và trường thôn bên cạnh chặc chặc lưỡi, hết thấy đều đã nằm trong dự đoán của bọn họ, một người là không cần, một người là biết rõ đức tính keo kiệt của chủ nhân nhà mình.

“Đến đây đi, ta giao nhiệm vụ kế tiếp cho các người!”.

Bên này vừa xong, trường thôn đã vô cùng nhanh lẹ ném ra một nhiệm vụ khác, chỉ sợ con riêng không chịu nhận.

“Trường thôn giao cho người nhiệm vụ ‘tìm kiếm’ thảo được, nhận hay không nhận?”.

Trương Khởi Khởi thuận tay tiếp nhận nhiệm vụ, sau đó nói với con riêng: “Tôi phải thoát ra đây, tự cậu rèn luyện tính cách sát phạt quyết đoán đi, ngày mai login, mong thấy chuyển biến của cậu! Nhớ kỹ -- không giết quái thì không cho ăn thịt!”.

Sau đó lẳng lẳng logout giữa lúc con riêng đang mếu máo.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: SỰ KIẾN LINH HỒN

Trương Khởi Khởi logout, vừa mở mắt liền thấy một khuôn mặt dán vào khoang trò chơi thủy tinh, Trương Khởi Khởi sợ tới mức ôm tim... .

“Ồi, chồng vẫn sống?”

Người ngoài khoang thấy Trương Khởi Khởi trợn mắt, lập tức vô cùng vui vẻ bò dậy, khuôn mặt bị đè nhấn nhỏ lập tức bình thường, Trương Khởi Khởi từ dáng vẻ biến dạng ấy nhận ra đó là tân hoàng hậu Bùi Mộc của mình.

Trường Khởi Khởi mở nắp thủy tinh của khoang trò chơi, sàu nào nhìn Bùi Mộc: “Vợ à, vì sao em phải ghé sát vào khoang trò chơi? Cho dù nằm sấp, em có thể nằm sấp một cách bình thường hơn không?” Hơn nữa nằm sấp như vậy không thấy khó thở sao... .

Từ đầu Bùi Mộc không để ý Trương Khởi Khởi nói gì, tóm lấy tay Trương Khởi Khởi, vô tội nhìn cô: “Chồng à, người ta tưởng anh sắp tắt thở, nằm ở trong đó không khác gì người chết!”

Trương Khởi Khởi: “.” Thiếu chút nữa thì cô bị dọa tắt thở được chứ.

Bùi Mộc tìm đến Trương Khởi Khởi, hoàn toàn là vì nhầm chán, các y tá không dám nói cho cô cách ấn chốt mở khoang trò chơi để gọi Trương Khởi Khởi ra, bởi vì một khi Trương Khởi Khởi đang làm nhiệm vụ quan trọng, nếu bị bắn ra thì gặp họa chính là các cô. . .

Dỗ phụ nữ có thai một lát, lý lý do phụ nữ có thai phải dưỡng thai cho tốt, Trương Khởi Khởi đỡ nâng đầu nhỏ Bùi Mộc trở về, sau đó xoa xoa tay chuẩn bị đi tìm nguyên soái nói chuyện tâm tình.

Cũng không ngờ vừa ra khỏi phòng bệnh, liền nhìn thấy dáng vẻ vội vã của thầy thuốc và y tá, trên mặt ai nấy đều mây mù che phủ, còn u buồn hơn cả Trương Khởi Khởi lúc trước.

Trương Khởi Khởi bỗng dâng lên sự quan tâm không có giới hạn, đi theo sau một y tá, lặng lẽ chuẩn bị đi dò thám tình huống.

Đây là một gian phòng bệnh cách chỗ Trương Khởi Khởi không xa, lúc này trong phòng bệnh có n thầy thuốc lẫn y tá đang vây quanh, người người mang vẻ mặt đưa đám như cha mẹ chết.

Trương Khởi Khởi kiễng chân lên liền thấy một người nằm giữa phòng bệnh, vì lùn mà tầm mắt bị chắn không thấy rõ lắm, nhưng lập tức cô liền ngừng đầu 45 độ, yên lặng nhìn về phía một bóng người màu trắng đột nhiên xuất hiện giữa không trung.

Nhà Trương Khởi Khởi là trộm mộ thế gia, có được một ít kỹ năng đặc thù mà người bình thường không có được, ví dụ như mất âm dương.

Mất âm dương tên như ý nghĩa, chính là có thể nhìn thấy một số thứ đặc thù mà người thường không thấy, ví dụ như quỷ hồn. . .

Quỷ hồn thực sự tồn tại, khác biệt chính là, quỷ hồn gồm ba loại, một loại là năng lượng thể sinh ra sau khi người chết, lực lượng của chúng nó rất yếu ớt, thường thường chỉ có thể nói với người thân rằng mình sẽ đi đâu thôi, ví dụ như báo mộng. Mà loại thứ hai, đó là người còn chưa chết nhưng linh hồn xuất khiếu [1], loại này cũng không được coi là quỷ hồn, chỉ là một năng lượng thể, nhưng năng lượng của nó lại mạnh hơn quỷ hồn, bởi vì tại dương thể còn có thân thể làm vật dẫn, chẳng qua dương thể sẽ ở trong trạng thái hôn mê. Loại này thường xuất hiện ở những người gặp tai nạn trở thành người thực vật hoặc ở quỷ hay ho bị dọa tới mức linh hồn xuất khiếu. . .

[1] Linh hồn thoát ra khỏi thân thể.

Mà loại thứ ba, chính là lệ quỷ. Tuy năng lượng quỷ hồn mỏng manh, nhưng chẳng phải không thể tăng cường, ví dụ như cắn nuốt năng lượng thể khác, như vậy có thể tăng mạnh từng bước một, do đó có thể tồn tại lâu dài hoặc tiến hóa thành lệ quỷ có thật thể. Nhưng loại lệ quỷ này đều là quỷ hồn mất đi nhân tính, tàn nhẫn vô cùng, không được pháp tắc chấp nhận, mà tiến hóa thành lệ quỷ rất khó, cho dù hoàn thành tiến hóa, nói không chừng sau khi hại một người sẽ bị sét đánh quay về lúc trước khi ở trong bụng mẹ —— tan thành mây khói.

Mà hiện tại bóng trắng mà Trương Khởi Khởi thấy, hiển nhiên là thuộc loại thứ hai, bởi vì tiếng kêu cha gọi mẹ của các bác sĩ đã giúp Trương Khởi Khởi hiểu rõ toàn bộ chân tướng.

“Ôi ông trời của tôi ~! Đang ngủ ngon lành sao lại rơi xuống nước chứ?”

“Đã nói không thể lơ là, các người cứ không nghe!”

“Không lơ là thì cô còn dám quán sao? Đây đều là mấy ông lớn, cô dám đắc tội ả?”

“Ai. . . Đã nói để ngủ giường nước sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện, hiện tại rơi xuống nước, hô hấp đều bình thường, nhưng lại bất tỉnh, đây là có chuyện gì a a a! !”

Trương Khởi Khởi im lặng nhìn bóng trắng trên đỉnh đầu, linh hồn không vào thì tình cái rắm. . .

Lúc này, bóng trắng đột nhiên bay quanh các bác sĩ một vòng, vừa bay vừa lầu bầu lẩm bẩm, “Tôi muốn xem cy, tôi muốn xem cy. . .”

Nếu nói linh hồn xuất khiếu có chỗ nào phiền toái, thì phải là nếu chúng nó có chấp niệm, liền sẽ không quay về dương thể, thời gian càng kéo dài, dương thể sẽ càng yếu, cũng không thể chịu đựng được sự tồn tại của linh hồn thể, sẽ chậm rãi tàn lụi cho đến chết, giống như tử vong bình thường.

Mà hiển nhiên, người mắc bệnh tâm thần là phiền toái nhất, bởi vì tinh thần của họ không bình thường, linh hồn sẽ hỗn loạn, bọn họ có thể thấy được thứ người thường nhìn không thấy, nếu bọn họ linh hồn xuất khiếu, có chấp niệm nhất định phải hoàn thành, nếu không họ sẽ không nguyện ý trở về dương thể, do đó tử vong tự nhiên.

Mang ý nghĩ cứu tế muôn dân thiên hạ, Trương Khởi Khởi đứng ở cửa tìm cảm giác tồn tại: “Cô ấy nói muốn xem cy. . .”

Trong phòng bệnh bỗng yên tĩnh lại, bác sĩ y tá quay đầu, khi nhìn thấy Trương Khởi Khởi, ai nấy đều muốn khóc như cha mẹ chết: “Hoàng thượng, ngài logout rồi?” Trò chơi này vì sao không là online vĩnh viễn chứ. . .

Trương Khởi Khởi lạnh nhạt gật đầu, sau đó chỉ vào cô gái nhỏ với sắc mặt tái nhợt trên giường, lại nói: “Cô ấy nói muốn xem cy!”

“Gi, hoàng thượng nói gì?” Các bác sĩ và y tá lộ vẻ sợ hãi, bọn họ vẫn đứng ở trong này không hề đổi vị trí, cũng không thấy tay người ta cử động chút

nào, vậy thì nói sao được chứ!

Trương Khởi Khởi không kiên nhẫn ngoáy lỗ tai: “Ta nói các người đặt cy trước mặt cô ấy thì cô ấy liền tỉnh!”

Lúc này bóng trắng cũng nhìn lại, tò mò đảo quanh Trương Khởi Khởi, Trương Khởi Khởi xua tay với cô: “Tránh ra! Ta không thích loli!” Chỗ nên phát dục cũng không phát dục. . .

Các bác sĩ và y tá nhất thời càng sợ hãi, bên cạnh hoàng thượng đâu có người chứ? ?

Nhưng họ vẫn làm theo lời Trương Khởi Khởi, chuyển đến ——cy!

Lúc này Trương Khởi Khởi mới hiểu ra, cy là một nhóm nữ, mà các y tá chỉ cần bật TV, hình ảnh của cy liền xuất hiện. Nhưng khi Trương Khởi Khởi nhìn thấy, nhất thời gào khóc kêu nhào tới, nước miếng tràn ra không ngừng: “Người đẹp ơi, người đẹp!”

Nếu nói ở trong năm đế quốc lớn, người vô cùng có ảnh hưởng là ai, không phải là đế hoàng, đó là cy!

Điều này đã không còn là ngôn ngữ có thể hình dung, nếu nhất định phải nói thì chính là vô cùng lợi hại.

Cy là một nhóm nữ tám người, diện mạo hoàn mỹ vóc người đẹp tuyệt, tiếng ca xuất chúng, vừa ra đĩa đơn liền đứng đầu bảng xếp hạng bài hát thế giới, vừa đóng phim thì lấy giải thưởng cao nhất. Hơn nữa phần lớn không chỉ xinh đẹp mà còn tiêu sái đẹp trai, là đối tượng khiến phụ nữ toàn cầu mê muội, đàn ông thì đỏ mắt ghen tị, nếu đặt ở địa cầu, thì chính là trình độ cao nhất của nữ hán tử [2]. . .

[2] Con gái tính cách trung tính hoặc nam tính.

Đây là giấc mộng của bao người chứ, vậy mà tám cô gái đã làm được! Theo tin tức, đội trưởng cy là vị hôn thê của đại hoàng tử của Vatiroy - một trong năm đế quốc lớn, phó đội trưởng lão nhị và lão tam theo thứ tự là nữ hoàng tương lai của đế quốc Sauter và bộ trưởng bộ quốc phòng của đế quốc Amas, các đội viên khác đảm nhiệm những chức vị cao ở đế quốc, thân phận trâu bò như vậy, làm bao người theo không kịp. . .

Trên TV đang phát đơn khúc mới nhất của cô gái được coi là gợi cảm nhất thế giới trong cy, Trương Khởi Khởi bị đánh về vừa thanh thuần vừa hấp dẫn của mỹ nữ mê muội đầu óc choáng váng rồi. . .

Đúng lúc này, thiếu nữ vốn linh hồn xuất khiếu trên giường bệnh bỗng ngồi bắn dậy, phần nộ nhìn Trương Khởi Khởi: “Quả thực không nhìn nổi nữa!”

Mọi người: “.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: QUỲ XUI XÈO

Người đột nhiên bật dậy khiến những người trái tim vốn đã đi theo bệnh nhân run lên, sau khi phục hồi tinh thần thì lập tức liền lệ rơi đầy mặt.

“Rốt cuộc thì ngài cũng tỉnh lại, ngài hù chết chúng tôi rồi!”

Đáng tiếc là người trên giường không hiểu cho trái tim nhỏ run rẩy của chúng bác sĩ y tá, đẩy y tá bên cạnh ra, sau đó bỏ nhào đến trước mặt Trương Khởi Khởi, dùng sức điên cuồng kéo Trương Khởi Khởi: “Cô trả cho tôi, cô trả cho tôi!”

Nữ thần của cô ơi! Nhóm nữ thần của cô, cứ như thế bị một cô gái đáng khinh làm bẩn rồi!!

Trương Khởi Khởi bị mỹ nhân trong TV mê hoặc đến thất điên bát đảo, giờ phút này đâu chịu tránh ra, vừa dùng sức muốn ném bệnh nhân này qua một bên để xem tivi, vừa đe dọa cô gái nhỏ: “Tránh ra, cẩn thận trầm tru di cửu tộc nhà ngươi!”

Thế nhưng cô gái nhỏ lại thực sự nghe không hiểu, hai tay ra sức lắc Trương Khởi Khởi không tha, “Người mau buông ra mau buông ra!”. Mẹ nó, TV sắp ngã sắp ngã rồi!

“Rầm” một tiếng!

TV hét lên rồi ngã gục, Trương Khởi Khởi cùng cô gái kêu thảm thiết một tiếng, cả hai đều bị đè ngã xuống đất, TV đè trên người Trương Khởi Khởi, Trương Khởi Khởi lại đè trên người cô gái, Trương Khởi Khởi trợn mắt một cái, cảm giác thật ngọt ngào khó thở, cái đám ngu xuẩn kia còn không chịu đi lên tách ra. . .

Lúc nhân viên bệnh viện kịp phản ứng lại, vội vàng hét chói tai, luống cuống tay chân nâng TV lên, kịp thời cứu vớt Trương Khởi Khởi nghẹn đến hụt hơi đỏ mặt, nhưng cô gái bị Trương Khởi Khởi đè nặng thì không được may mắn như vậy, trợn mắt một cái liền hôn mê bất tỉnh, sau đó Trương Khởi Khởi

liền yên lặng nhìn thân thể cô gái run run, một cái bóng bay ra khỏi thân thể cô nàng.

Oh Mẹ ơi, cô đề một người đến linh hồn xuất khiếu rồi

Cuối cùng, nhân viên y hộ tiễn Trương Khởi Khởi về phòng, Trương Khởi Khởi cũng không rảnh quan tâm linh hồn của cô gái kia có thể tự trở về cơ thể hay không, được y tá hầu hạ uống một chén nghe nói là canh nhân sâm đại bổ cho đỡ sợ, sau đó ngủ một đêm, sau khi biết được cô gái kia đã tỉnh lại, bình yên đi vào trò chơi.

(*)Nhân viên y hộ: Nhân viên cứu chữa và chăm sóc.

Trương Khởi Khởi login vào trò chơi, kinh ngạc phát hiện con riêng đã online, cuối cùng hỏi ra mới biết người ta căn bản không có offline, liên tục trâu bò hò hét online cả tuần không thành vấn đề.

Trương Khởi Khởi phẫn nộ rồi, không phải cái trò chơi khốn kiếp này nói online cao nhất là mười giờ sao? Cặn bã online liên tục một tuần này là từ đâu ra?

Vì thế Trương Khởi Khởi chạy tới chất vấn hệ thống, trả lời cô cũng không phải là em gái xinh đẹp đáng yêu chăm sóc khách hàng, mà là hệ thống tối cao trang nghiêm, câu trả lời cũng vô cùng tương xứng với phong cách Cổ giới: Chim ti đừng có lúc nào cũng vọng tưởng chống lại cao phú suất --- người ta ăn chắc rồi!

(*)Chim ti: Lùn, xấu, nghèo

Cao phú suất: Nhà giàu, đẹp trai

Đối với việc này Trương Khởi Khởi chỉ có thể nói: “Mẹ nó, thế giới này còn lưu hành những lời này nữa chứ!”.

Trương Khởi Khởi phẫn nộ, quyết định chứng minh cho hệ thống thấy, tuy rằng cô không thể chống lại cao phú suất, nhưng cô có thể trừng trị cao phú suất!

Nhưng không ngờ còn chưa bắt đầu trừng trị con riêng, một người chơi đã đột nhiên xuất hiện trong thôn tân thủ, một ánh sáng trắng giáng xuống, giống như trẻ sơ sinh thuần khiết nhất xuất thế, thật sự là thấy thế nào cũng đều khiến Trương Khởi Khởi cảm thấy không công bằng...

Ánh sáng trắng tan đi, một nam sinh tướng mạo tuấn tú xuất hiện, tuy rằng mặc một thân áo vải, nhưng trên người hắn vẫn có một loại khí chất thoát tục...

“Chào cô!”

Thấy Trương Khởi Khởi, nam sinh vô cùng mừng rỡ chào hỏi, đúng lúc này, con riêng ngồi xổm sau lưng Trương Khởi Khởi từ trước vì bị giáo huấn tội lỗi la cà chơi đùa ló đầu ra...

Ánh mắt nam sinh đột nhiên trở nên kinh ngạc, tiếp đó bắt đầu run rẩy, đột nhiên hét lớn lên một tiếng “Tôi không muốn sống nữa!” Sau đó mãnh liệt lao vào cây cột!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: CỨU NGƯỜI

Chuyện bi kịch nhất trên thế giới là gì?

Đó là bạn muốn chết lại không chết được, cuối cùng biến thành nửa sống nửa chết, bên cạnh còn có người đứng nhìn không cứu bạn!

Người vừa xuất hiện chưa được một phút đồng hồ đã định tự sát chọn sai cách, làm việc nghĩa không chùn bước đâm đầu vào cái cây bên cạnh.

Chỉ nghe một tiếng “Bốp”, trán người anh em bỗng chảy đầy máu, mắt nổ đom đóm, lão đảo gục xuống đất, run rẩy, chỉ chốc lát máu đã be bết mặt.

Dáng vẻ thê thảm này đúng là khiến người ta không đành lòng, hệ thống vô lương tâm còn cố tình vui sướng khi người gặp họa, nêu lên: Ngươi muốn tự sát nhưng sức lực không đủ nên thất bại, hiện tại bị vây trong trạng thái trọng thương.

Sau đó máu giảm xuống 10, một phút đồng hồ sau còn một giọt cuối cùng, duy trì ở mức 1, lúc này người sắp chết, quả thực sống không bằng chết...

Trương Khởi Khởi và con riêng im lặng nhìn, một người giữa khinh bỉ, hèn mọn và miệt thị tuần hoàn vô hạn, một người ngồi nhỏ cò hai mắt mờ mịt, sau một lúc lâu mới “A” một tiếng, “Đổ máu rồi!” Cắn ngón tay tỏ vẻ vô cùng khiếp sợ.

Người anh em máu be bết mặt thiếu chút nữa thì học máu, thống khổ nhìn về phía con riêng với ánh mắt khinh bỉ: Người anh em, giờ mới thấy sao, giúp tôi một chút! !

Đáng tiếc lấy năng lực lý giải của con riêng thì quả thực không có cách nào hiểu được ánh mắt ẩn chứa cảm xúc đau khổ như ruột gan đứt đoạn, một giây sau con riêng đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc nói với Trương Khởi Khởi: “Hắn đồ máu, cầm máu!”

Trương Khởi Khởi đồng ý gật đầu, sau đó liền chỉ người thương nặng dưới đất: “Cậu cầm máu!”

Con riêng gật đầu, sau đó dưới vẻ mặt cảm kích của người bị thương, một tay xé một mảnh vải từ trên người, sau đó đập vào trán hắn, “bốp” một tiếng!

”A! ! ! !”

Một tiếng kêu thảm thiết truyền khắp thôn, trong ánh mắt vô tội của con riêng, người anh em dưới đất trợn mắt rồi hôn mê bất tỉnh, lượng máu vẫn duy trì ở mức 1, không giảm xuống. Có câu gọi là gì ý nhỉ? Không tìm chết sẽ không phải chết. . .

Trương Khởi Khởi im lặng một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Cậu cầm máu chính là không làm gì cả liền chụp vải vào miệng vết thương của người ta sao?” Nhưng ngặt đi còn hơn đau đến chết. . . Giống như không có gì khác nhau. . .

Con riêng ngẩng đầu bĩu môi đúng lý hợp tình: “Tôi cũng chưa cầm máu cho ai!” Một bộ người xứng đáng người tự làm tự chịu.

Trương Khởi Khởi: “.”

Dù sao Trương Khởi Khởi vẫn còn lương tâm lẫn liêm sỉ, cuối cùng hai người hợp lực —— kéo người anh em tới nhà trưởng thôn, trặc trở trên quảng đường tạm thời không đề cập tới, dù sao hắn cũng hôn mê rồi, đúng không? Đúng không?

Khi nhìn thấy người anh em, trưởng thôn vô cùng thương xót, hắn nói cho Trương Khởi Khởi thảo dược của nhiệm vụ có thể đắp lên trị liệu cho người anh em, nhưng mười phần của hắn thì một phần cũng không thể thiếu!

Sau khi hai người Trương Khởi Khởi và con riêng đùn đẩy nhau đi tìm thảo dược, người anh em đợi cứu viện cuối cùng vẫn chờ được thảo dược cứu mạng, Trương Khởi Khởi nhặt bừa một hòn đá dưới đất, không quản bản hay không dùng nó để đập thảo dược, sau đó cầm thảo dược bị rơi nên hơi dính bùn đắp lên trán người anh em.

Khi người anh em tỉnh lại, tiếp đón là một con dao: “Này, dùng thứ này, quyết đoán chút, đừng phiền chúng tôi cứu anh nữa. . .”

Người anh em nhất thời không khỏi nghẹn ngào: “. . . Để tôi trì hoãn một chút.” Mẹ nó, chẳng lẽ hắn đáng ghét như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: TOÀN BỘ THÔN DÂN HƯỚNG ĐẾN BẠC TRUNG

Trong đời người chung quy cũng phải có phát sinh bi kịch, chúng ta không nên tính toán phản kháng nó, bằng không bi kịch sẽ biến thành thảm kịch, là hài kịch trà dư tửu hậu trong mắt người khác.

Người anh em mới tới tên là Tuyền Thủy Đình Đương, thật đúng là một cái tên vượt trội. Trương Khởi Khởi tự động xem nhẹ Tuyền Thủy phía trước, gọi hắn là Đình Đương.

(*)Đình Đương: đing đang, leng keng.

Sau khi Đình Đương phản kháng không hiệu quả, chỉ có thể vừa bất đắc dĩ vừa đau buồn tiến hành tiếp nhận cái tên này.

Kể hết ra, Đình Đương và con riêng còn có một đoạn chuyện xưa không thể không nói.

Người anh em Đình Đương ở hiện thực là một học sinh, một tháng trước đó ngẫu nhiên tham gia trò chơi, tiến vào thôn tân thủ, mà cái thôn này, đúng là thôn của con riêng.

Đình Đương là một thanh niên có lý tưởng, có khát vọng lớn lao, nắm chắc tia hy vọng cuối cùng của đời người gia nhập vào đội ngũ ba mươi người khuyến bảo con riêng nỗ lực hướng về phía trước, cuối cùng không có kết quả, chỉ có thể rung rưng tự sát.

Vừa vặn lúc đó, trường học tổ chức một đợt thi học kì lớn, đồng chí Đình Đương tự cho là một học sinh tốt, nghĩa vô phần cố buông bỏ trò chơi để lựa chọn trò thi cử. Qua một tháng nỗ lực vượt qua kì thi, rốt cuộc đồng chí Đình Đương mới nhớ tới trò chơi Cổ giới này, vì thế tạo nhân vật, tháp thòm bắt an bước vào trò chơi.

(*)Nghĩa vô phân cô: Làm việc nghĩa không chùn bước.

Theo như hình dung của chính đồng chí Đinh Dương, lúc hắn nhìn thấy Trương Khởi Khởi ấy, giống như gặp được một vị thiên sứ có chiếc vòng phát ra ánh sáng vàng trên đỉnh đầu, ánh sáng kia khiến người ta say mê như được tắm gió xuân, mà lúc con riêng từ sau lưng Trương Khởi Khởi lộ đầu ra, đồng chí Đinh Dương tuyệt vọng, cũng chỉ có thể so sánh với việc lúc nhỏ nhặt đồ ăn còn chưa tiêu hóa hết ở đồng phân, lau sạch rồi cho ba hắn ăn, bị ba hắn phát hiện.

Nghe xong đoạn hình dung sau cùng của đồng chí Đinh Dương, Trương Khởi Khởi tự động lựa vài từ để lý giải: “Ý cậu nói là con riêng là một đồng người gặp người giận... Tôi hiểu...”.

Vừa nói xong, Đinh Dương đồng chí liền vô cùng tò mò hỏi lại: “Đồng là cái gì?” Sau đó nhanh nhạy phát hiện hình dung của Trương Khởi Khởi là từ một đồng phân, mới hiểu được, vốn là hoảng sợ nhìn thoáng qua con riêng có vẻ mặt mê man, sau đó lại gật đầu đồng ý một cách sâu sắc.

Trương Khởi Khởi nhìn không được, tát một phát lên đầu đồng chí Đinh Dương: “Cho dù hắn có ngốc thì cậu cũng không thể mắng chửi người ta như vậy chứ!”.

Đồng chí Đinh Dương: “...” Rốt cuộc là ai đang mắng người chứ!

Sau khi đồng chí Đinh Dương suy nghĩ tường tận, dưới tình huống nhìn thấy con riêng thẳng cấp, vẫn là ở lại, chuẩn bị giúp đỡ con riêng và Trương Khởi Khởi cùng nhau xây dựng thôn để cầu sớm ngày thoát ly bê khổ.

Nhiệm vụ xây dựng thôn có đủ loại, đây không thuộc loại nhiệm vụ chính, nhưng lại là nhiệm vụ cơ bản, cái gọi là nhiệm vụ cơ bản, chính là việc người chơi ở giai đoạn đầu phải làm.

Trong nhiệm vụ xây dựng thôn, ba người Trương Khởi Khởi không chỉ phải chịu trách nhiệm toàn bộ các vấn đề vật liệu gỗ, thức ăn, thảo dược, dựng nhà cho đến khi hoàn tất, mà có đôi khi còn phải giữ trẻ gì đấy cho người trong thôn...

Làm xong một nhiệm vụ cơ bản, có thể được tăng thêm một điểm cần cù, sau khi tích được nhiều điểm cần cù. Có thể chuyển hóa thành đủ loại thuộc tính, tỷ như tốc độ học tập gia tăng gấp bội, năng lực lĩnh ngộ tăng mạnh với nhiều ưu việt, cũng chính vì thế, những người chơi vẫn rất vui vẻ tiếp nhận nhiệm vụ cơ bản của thôn, đau khổ hôm nay đổi lấy ngọt ngào ngày mai, rất đáng giá!

Tuy rằng Trương Khởi Khởi là một kẻ lười, nhưng do lần đầu tiên chơi loại trò chơi hư nghĩ võng du này, nên lòng hiếu kỳ vô cùng tràn trề, bất kể chuyện gì cũng đều vui vẻ tự mình ra tay, thật sự không hề bài xích nhiệm vụ.

Nhưng sự tồn tại của con riêng trong tổ đội ba người quả thật không then với ngoại hiệu con riêng của hắn, tuyệt đối là một tay thiện nghệ chỉ cản trở chứ không giúp gì.

Quét rác? Sẽ không!

Chế tác? Sẽ không!

Đốn củi? Sẽ không!

Thu thập? Sẽ không!

Vậy chứ sẽ làm cái gì?

Ăn uống, vệ sinh, ngủ.....

Có đôi khi Trương Khởi Khởi thật muốn đập hắn.

May mắn là đồng chí Đinh Dương người ta quả thực không then được xưng là học sinh ba tốt, đây cũng là lần đầu tiên Trương Khởi Khởi được nhìn thấy nhân tài như thế, không chỉ tay chân làm việc lanh lẹ, mà tài ăn nói còn rất cao, bác gái Dương to béo hơn năm mươi tuổi ở đầu thôn vẫn cứ bị hắn dỗ, tin tưởng chính mình là một cô gái mười tám tuổi, mỗi ngày lại bôi hai cân má hồng sau đó đi qua đi lại đầu độc hai mắt Trương Khởi Khởi, cuối cùng mỗi lần còn phải vô cùng then thùng hỏi đồng chí Đinh Dương một câu: “Đẹp không?”.

(*)Học sinh ba tốt: Học tốt, đạo đức tốt, sức khỏe tốt.

Lúc ấy đồng chí Đinh Dương vẫn có thể cười đến răng không khe hở, sức sinh không bằng, khen một câu: “Đẹp lắm”.

Bởi vậy Trương Khởi Khởi chỉ có thể nguyền rủa hắn: “Một ngày nào đó bà ấy sẽ vừa ý cậu!”.

Đồng chí Đinh Dương liền dùng lời lẽ chính nghĩa phân bác cô: “Chị thật vô lương tâm!”.

Về vấn đề ai tán tận lương tâm này thì trước hết không bàn đến, trong khi tình huống tổ ba người của Trương Khởi Khởi... bỏ con riêng ra, trong thôn cuối cùng cũng dần có khởi sắc, người trong thôn thông qua trường thôn để cho một ít nhiệm vụ vụn vặt, ba người cũng thuận lợi lên đến cấp 8!

Lúc Trương Khởi Khởi lên cấp 5 vốn định soạn vị trước, nhưng ngặt nỗi hệ thống lại nhắc nhở: Thôn không đủ năm người thì không thể soạn vị.

Làm sao để thôn phát triển lên? Hiển nhiên không chỉ riêng gì xây dựng thôn như thế, xây thôn xong rồi, thôn phát triển mạnh rồi, trong thôn sẽ bắt đầu có người lục tục kéo đến.

Mức độ phát triển chia làm sơ cấp, trung cấp, cao cấp phân biệt ứng với thôn, trấn, huyện.

Về phần Thành và Hoàng thành, thì không phải là độ phát triển, mà trực tiếp là độ hưng thịnh.

Cứ mỗi 1000 điểm phát triển là một bậc, cái gọi là 1000 điểm phát triển kia cũng không phải là thăng cấp ngay, mà độ phát triển đến 1000, sẽ có một lần dân số bùng nổ, đây là chỉ những người từ bên ngoài tới, hoặc cũng có thể là người chơi mới từ hệ thống. Bọn họ sẽ đến thôn, các người chơi có thể lựa chọn người nào có thể giúp đỡ thôn, nếu vận khí tốt phát hiện được thương nhân hoặc người có thiên phú kinh thương từ trong thành đến, một khi bọn họ giúp thôn phát triển lên, độ phát triển sẽ phá vỡ con số 2000 để tiến hóa lên trấn, mà đến huyện thì cần đến 5000 điểm phát triển. Nếu không được như vậy, thì đủ loại người đến, tất cả sẽ là những người thường khổ sở.

Thôn của con riêng hiện giờ có bốn mươi hai nhân khẩu, trong đó còn có mười sáu người già, phần lớn còn lại là dân chúng bình thường, bốn mươi hai người cũng ứng với 42 điểm phát triển.

Trương Khởi Khởi và đồng chí Đinh Đường lại lao động để đẩy độ phồn vinh đến 50 [trước kia đã từng bị giáng xuống], nói cách khác, ngay sau hôm nay, hệ thống sẽ đưa tám người đến cho thôn, có thể là từ bên ngoài tới, cũng có thể là trực tiếp sinh ra tại thôn.

Cũng không phải một người sẽ ứng với 1 điểm phát triển, NPC cũng sẽ hỗ trợ tăng điểm phát triển cho thôn, ví dụ như khi hần kiểm tiền đến một số lượng nhất định thì độ phát triển cũng được nâng cao một chút, mà nâng cao, không hề tính điểm phát triển của nhân khẩu trong thôn, tính một mình NPC, nói cách khác, tính là 1000 điểm phát triển, nhưng không nhất định phải là 1000 nhân khẩu.

Đêm hôm đó, mấy người Trương Khởi Khởi làm xong nhiệm vụ trưởng thôn giao rồi nằm úp sấp trên giường ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, Vương đại nương ở cửa thôn liền đến báo tin vui, Điền bà bà trong thôn hôm nay trở về cùng với hai đứa con gái, còn dẫn theo hai đứa nhỏ, trưởng thôn muốn mấy người Trương Khởi Khởi cùng đi đón tiếp.

Khó được nhìn thấy người đến từ ngoài thôn, Trương Khởi Khởi và đồng chí Đinh Đường vui mừng hớn hờ mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: HIỆP KHÁCH

Cái gọi là về nhà thăm người thân, thực ra chính là thành quả của độ phồn vinh, theo trình độ nào đó mà nói, Trương Khởi Khởi cho rằng đây là công lao của mình, mừng vui khôn xiết như người ta tới thăm cô.

Trương Khởi Khởi và con riêng hiện tại còn ở trong nhà Vương đại nương, tuy từng người lãnh đạo đều có thể có nhà riêng, nhưng dưới công lao của con riêng, hệ thống đã dùng để cống hiến vào độ phồn vinh rồi. . . Nếu không thôn đã sớm sa vào hoàn cảnh sơn động nguyên thủy. . .

Hai đứa con gái của Điền bà bà, nói trắng ra là ghét bỏ thôn này nghèo, sau đó ra ngoài phấn đấu, lại sau đó Trương Khởi Khởi giúp tăng độ phồn vinh, hệ thống nhanh chóng triệu hồi đến, gọi cho hay là phát triển thôn, còn mang thêm hai người về.

Nhưng độ phồn vinh đã vượt qua tám điểm, theo lý thuyết hôm nay phải thêm tám người, cũng không biết còn bốn người đang lêu lổng ở đâu. Nhà Điền bà bà không khác gì những nhà khác trong thôn, ngay cả việc vệ sinh nhà cửa cũng là Trương Khởi Khởi và Đinh Đường làm giúp, về phần con riêng, ai không đề cập tới cũng thế.

Cách thật xa, Trương Khởi Khởi thấy một đám người ở trước nhà Điền bà bà, có vẻ như toàn bộ người trong thôn đều tới rồi.

“Ai nha ai nha, mau đến xem đại nhân mới nhận chức của chúng ta!” Dương đại nương vừa thấy nhóm ba người, nhất thời cao hứng, sau đó thuận tay kéo Đinh Đường qua. . .

Trương Khởi Khởi: “.”

Con riêng: “.” Mờ mịt ỉng.

Đại nhân chính là xưng hô với người lãnh đạo trong thôn, tuy đại nhân là con riêng, nhưng hiện tại làm chuyện gì ba người đều làm cùng nhau, bởi vì con riêng nhìn là biết không phải người quản việc, trong thôn đã sớm coi Trương Khởi Khởi và Đinh Đường là người làm chủ, chỉ là Dương đại nương được Đinh Đường dỗ vui vẻ, liền luôn luôn coi hần là đại nhân.

Trương Khởi Khởi cũng không để ý, trải qua ở chung, cảm thấy Đinh Đương không tồi, cô cũng không phải người hẹp hòi như vậy!

Trưởng thôn sờ sờ chòm râu, liếc mắt ra hiệu với Dương đại nương, nhưng Dương đại nương hồn nhiên không để ý, trưởng thôn đành cười đi lại, sau đó kéo tay Trương Khởi Khởi và con riêng, phát huy đầy đủ uy nghiêm của trưởng thôn, đi qua khiêng Đinh Đương và Dương đại nương ra một bên. . .

”Tới tới tới, Tiểu Thúy, Đại Trụ, ta giới thiệu cho các ngươi, đây là hai vị đại nhân, Công Đức Vô Lượng đại nhân và Con Riêng à Con Thỏ đại nhân!” Trưởng thôn nhanh chóng sửa lại, bởi vì Trương Khởi Khởi luôn gọi con thỏ ngoan ngoãn là con riêng, mọi người trong thôn quen tên này, mà vào hoàn cảnh trang trọng, nói vậy lo lắng sẽ bị con thỏ ngoan ngoãn ghi hận. . .

Nhưng trưởng thôn hiển nhiên là lo lắng nhiều quá.

Không đợi Tiểu Thúy và Đại Trụ tỏ vẻ kính trọng với hai đại nhân, con riêng liền cảm thấy hứng thú với đứa bé khoảng một tuổi đang được một người trong đó ôm, dưới đất còn có một đứa bé năm tuổi, mở to mắt nhìn bọn họ.

”A! Đây là đứa nhỏ của các người sao, bộ dạng thật đáng yêu!” Trương Khởi Khởi vừa nói vừa vươn tay chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ.

”Đừng vậy, đừng vậy, đây là đứa nhỏ thứ hai của chúng ta.” Hai vợ chồng cũng nhiệt tình đáp lại, nói cũng kỳ quái, Trương Khởi Khởi chọc chọc khuôn mặt đứa nhỏ, đứa nhỏ vốn không có biểu cảm gì lại bỗng cười khanh khách.

”Ai nha! Khẳng định là nó thích ta.” Trương Khởi Khởi vui vẻ, tiếp tục chọc chọc mặt đứa nhỏ. Con riêng cảm thấy ngạc nhiên, cũng vươn tay chọc chọc khuôn mặt đứa nhỏ, kết quả đứa nhỏ “oa” một tiếng, khóc to.

Con riêng: “.” Bất mãn bĩu môi, bảo Trương Khởi Khởi lại chọc, đứa nhỏ cười. Sau đó con riêng chọc, đứa nhỏ khóc. Hai người như phát hiện món đồ chơi mới, một người chọc, đứa nhỏ nở nụ cười, một người lại chọc, đứa nhỏ khóc.

Sau đó hai người chọc vui quên trời đất, đứa nhỏ lúc khóc lúc cười, người không biết còn tưởng nó bị điên.

Hai vợ chồng cũng từ tươi cười biến thành cứng ngắt sau đó lại sắc mặt xanh mét, mẹ nó, đây là con của bọn họ, là đồ chơi của các người sao? !

Trương Khởi Khởi kịp thời ý thức được đây là một hành vi tà ác, lập tức kéo tay con riêng ra: “Chọc gì mà chọc? Không thấy đứa trẻ khóc sao?” Con riêng nhìn Trương Khởi Khởi, rõ ràng chính cô cũng chọc vui vẻ như vậy. Vì thế tất cả mọi người chứng kiến sự vô sỉ của Trương Khởi Khởi một lần.

Chào hỏi với hai vợ chồng, xem như quen biết với thôn dân, mà đến buổi chiều, bốn người vẫn chưa xuất hiện, lại không thể để bốn người này cản trở việc tăng độ phồn vinh, vì thế lại nhận nhiệm vụ đồn cũi bên ngoài, ba người cầm đao chặt cũi đi về phía rừng trúc ngoài thôn.

Không ngờ đi nửa đường, bọn Trương Khởi Khởi lại gặp bốn người mới, mà tình cảnh gặp nhau, thật giàu ý thơ. . .

Đó là một ngày gió nhẹ phơ phất (tha thứ cho vốn từ eo hẹp của tác giả), ba người Trương Khởi Khởi vừa đi ngang qua sườn núi nhỏ thấp bé, bỗng nghe thấy một tiếng gọi yếu ớt: “Tráng sĩ chờ đi! ! !”

Ba người Trương Khởi Khởi liền kinh hãi, núi rừng này hoang vắng, đột nhiên có tiếng kêu, thật đáng sợ.

”Tráng sĩ. . . Chúng ta ở bên cạnh, làm phiền ngài rồi một cái được không. . .” Câu thứ hai truyền đến, ba người Trương Khởi Khởi bắt gặp một cái, sau đó liền thấy mặt sau sườn núi có bốn. . . thi thể!

Bốn thi thể đều mặc đồ đen, che mặt giống như trên TV, nằm dưới đất, vừa nhìn đã thấy không phải người tốt, hơn nữa còn thuộc loại nhân vật bị kịch bị xử lý.

”Tráng sĩ. . . Chúng ta là hiệp khách cứu tế giang hồ, ngài có thể giúp chúng ta sao?” Một cổ thi thể đột nhiên nói, làm Trương Khởi Khởi phát hoảng, sau một lúc lâu cô bật lên kéo cổ áo của một người bị mặt, ánh mắt của người bị mặt bỗng đầy vẻ sợ hãi, hai tay suy yếu muốn che trước ngực. . .

”Thật mới mẻ, chưa ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy, chỉ bằng đức hạnh này của ngươi cũng đòi làm hiệp khách? Vừa thấy đã biết là trộm cướp chưa toại bị gank [1] chết!” Trương Khởi Khởi chắc chắn bình luận, hai người sau dù không biết gank của Trương Khởi Khởi là gì, nhưng ít nhất cũng đồng ý với cách nói của Trương Khởi Khởi. . .

[1] Đánh hội đồng

Người dưới đất yếu ớt phản bác: “Không, chúng ta chỉ là xuất sư bất lợi, bị tiện nhân hãm hại —— các ngươi từng thấy hện chiến đấu một mình kết quả biến thành 100 chọi 4 không?”

Trương Khởi Khởi: “.”

Con riêng: “.”

Đinh Đương: “.”

Trương Khởi Khởi nghĩ hồi lâu mới lý giải được ý nghĩa chân chính: “Ý là người ta nói đấu một mình sau đó bốn tiện nhân các người hợp lại chuẩn bị hãm hại người ta, kết quả bị người ta hãm hại lại? Đây không phải phản gank sao!”

Người dưới đất im lặng, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Chúng ta không phải là tiện nhân, là hiệp khách. . .” Ít nhận bọn họ không bác bỏ việc muốn hại người.

Trương Khởi Khởi cười giễu, hiểu rõ bốn người này là kẻ mới tới, vì thế gọi con riêng và Đinh Đường, phách lớn như kéo trâu kéo người về thôn!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: BỐN TIỆN KHÁCH

Kéo bốn người vào thôn, đối với nhân khẩu mới đến, trưởng thôn tỏ vẻ nhiệt liệt hoan nghênh, nhưng Trương Khởi Khởi bọn họ lại không được vui như vậy, bởi vì nhiệm vụ chăm sóc vết thương cứ thế rơi xuống đầu ba người họ...

Nghe nói bốn hiệp khách này là bốn kiếm khách, có thể nói là tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, đây là nghe nói nhé.

Lần này đột phát ngoài ý muốn lưu lạc đến thôn trang chìm không thái phân này, thật sự thuần túy là ngoài ý muốn, dựa theo tình tiết vở kịch mà hệ thống sắp xếp cho họ, thì lúc bốn tiện khách này cướp của người giàu chia cho người nghèo đã đắc tội với kẻ cướp của người giàu để chia cho chính mình, đối phương đã ước định chiến đấu đơn độc, bốn kiếm khách đáp ứng luôn.

Bọn họ nghĩ tốt rồi, bên mình bốn người, bên kia có một người, 4 vs 1, không lo không thắng. Kết quả đợi đến lúc phát hiện ra, không có vô sỉ nhất, chỉ có vô sỉ hơn, sự vô sỉ của đối phương đã sớm đạt đến độ tinh hoa, không hề lo lắng 4 vs 100 ...

“Làm một người giang hồ, ta thực xấu hổ thay cho hành vi trơ trẽn của đối phương, quả thực là thứ lưu manh hạ lưu tệ tiện! Tam Bạch – một trong bốn tiện khách nói với vẻ khinh thường.

Tên của bốn tiện khách cũng phi thường đặc sắc, Đại Bạch Nhị Bạch Tam Bạch Tứ Bạch, tên gọi dễ nghe dễ nhớ biết chừng nào chứ. Nhưng hiển nhiên là bọn họ không ý thức được bản thân mình có so với đối phương thì cũng không tốt hơn bao nhiêu, này không liên quan đến vô sỉ, này biểu hiện tiêu chuẩn nhân mạch của đối phương...

Trương Khởi Khởi đang mài thảo dược trên tảng đá bên cạnh, Đại Bạch cứ ngơ ngác nhìn, sau một lúc lâu Trương Khởi Khởi mài xong rồi thuận tay nhặt luôn mớ bã vụn rơi dưới đất, định đắp thẳng lên vết thương của Nhị Bạch.

“Đợi chút!” Vào lúc nghìn cân treo sợi tóc, Đại Bạch vừa kêu lên thê thảm, vừa hoài nghi nhìn Trương Khởi Khởi: “Người mới vừa làm cái gì? Có phải bã vụn rơi dưới đất người cũng nhặt lên hay không? Người muốn ám hại nhị đệ ta hả??!!”

Trương Khởi Khởi dùng ánh mắt nhìn bệnh thần kinh để nhìn Đại Bạch: “Đầu óc người bị động kinh phải không? Con mắt nào của người thấy ta muốn hại nhị đệ người?!” Tránh nặng tìm nhẹ là sở trường của Trương Khởi Khởi, Đại Bạch không phải là đối thủ của Trương Khởi Khởi, chỉ có thể nói năng mơ hồ: “Ta mới vừa thấy người nhặt thảo dược dưới đất lên...”

“Người bị thương quá nghiêm trọng nên xuất hiện ảo giác rồi!” Trương Khởi Khởi khẳng định xong, sau đó một tay chụp thảo dược lên người Nhị Bạch, Nhị Bạch nghe răng trợn mắt, thấy cái động vừa xanh mượt vừa đậm đặc kia, nhìn một cái đã chán ghét nghiêng đầu qua một bên, nhưng vẫn lo lắng đó có phải là nhặt dưới đất lên...

Con riêng bên cạnh cũng không nhân rồi, hấn cứ ngồi xổm bên người Tam Bạch như thế, yên lặng không nói năng gì, nhìn chăm chăm vết thương trên cánh tay Tam Bạch.

Tam Bạch bị hấn nhìn đến nỗi sợ hãi, không thể không hỏi một câu: “Người làm cái gì vậy?”

Con riêng đáp lại bằng giọng điệu nghiêm túc: “Lúc trước ta xem tivi, người bên trong chỉ cần nhìn chăm chăm vết thương, miệng vết thương liền hồi phục như cũ, bây giờ ta đang trị liệu vết thương cho người, đừng có ầm ỉ!”

Tam bạch: “.....” Tivi là cái quái gì vậy chứ, hấn chỉ biết là, dùng mắt nhìn không có khả quan đầu cầm thú ời!

Trương Khởi Khởi tát một phát gạt con riêng không có chuyện làm sang một bên: “Đi đi đi, giúp ta nhìn xem Đinh Đường xử lý có tốt không”.

Con riêng ngồi xổm không chịu đứng dậy, méo máo nói: “Đinh Đường biết trở về, không cần đi gọi!”

“Cậu lười chứ gì!” Trương Khởi Khởi rống lên với con riêng một câu, gọi lên lòng hiếu kì của Đại Bạch cạnh đó: “Đinh Đường đi làm gì?”

Trương Khởi Khởi thuận miệng đáp: “Đi lấy công cụ làm việc cho các người!”

Đại Bạch lơ mơ: “Chúng ta còn phải làm việc nữa sao?”

Trương Khởi Khởi khinh thường liếc hắt một cái: “Nếu không thì sao? Ăn chùa uống chùa hả? Mẹ ta còn chưa có được đãi ngộ này à!”

Đại Bạch: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: LỰA CHỌN KHÓ KHĂN

Bốn tiện khách xem như được chính thức giữ lại trong thôn, đương nhiên, cũng như một nhân viên mới được hệ thống sinh ra, trưởng thôn vẫn sắp xếp cho bọn hắn một chức vụ tương đối có tiền đồ, đó chính là thủ vệ thôn.

“Tại sao rõ ràng thân phận của chúng ta là thị vệ mà còn phải lao động?”.

Tam Bạch trong bốn kiếm khách ném cái xềng trong tay xuống với vẻ mặt bi phẫn, vừa thuận tay kéo vạt áo Đại Bạch lên xoa xoa khoeo mắt không hề có nước mắt để biểu hiện sự xót xa của mình.

Khoe miệng Đại Bạch giật giật, nhìn về phía người nào đó cầm roi dương dương tự đắc ở đằng xa, nuốt một ngụm nước bọt: “Ăn nhờ ở đậu, chúng ta vẫn nên nhẫn nhịn đi”.

Người nào đó mà Đại Bạch nói hiển nhiên chính là Trương Khởi Khởi.

Kể từ khi bốn kiếm khách đến, Trương Khởi Khởi nhất thời chính là nông dân đòi đòi ca hát vui mừng.

Trước kia ở trong thôn, con riêng không quản việc, Đinh Đương đến muộn hơn Trương Khởi Khởi nên sẽ không có tư cách hơn Trương Khởi Khởi, tự nhiên Trương Khởi Khởi phải làm lão đại. Nhưng uy phong lão đại kia lại không hiển hiện được. Trong tổ ba người, con riêng hoàn toàn có thể bỏ qua, còn lại cũng không thể để một mình Đinh Đương chịu trách nhiệm toàn bộ công việc của thôn cho đến khi xong xuôi, vì xây dựng hình tượng nên Trương Khởi Khởi cũng không dám sai bảo người trong thôn. Thật vất vả mới có bốn mặt hàng bị ghét bỏ đến đây, có gì không lợi dụng cho tốt?

Nói ra thì vấn đề cũng do thân phận thị vệ của bốn người, trước kia ở địa cầu, Trương Khởi Khởi từng chơi một trò chơi, trong trò chơi ấy, Trương Khởi Khởi là một cung thủ nhỏ, có đam mê dùng tên bắn hoa cúc của quái vật.

(*)Khụ, hoa cúc là gì thì quá quen với mấy nường đọc đam mỹ rồi hé, nường nào không biết cứ pm Sulli để được giải đáp ^^!.

Có thể nói trước kia chỉ số thông minh của Trương Khởi Khởi không đủ hoặc là quá cô đơn, cô thường xuyên chạy đến thôn tân thủ, ra cửa thôn tán gẫu với thị vệ thủ thôn, thị vệ kia chính là hình tượng vệ binh kờ khạo, một năm bốn mùa bất kể mưa gió bão bùng hắn đều giữ vững cương vị của mình, Trương Khởi Khởi vô cùng bội phục hắn, nhất là đẳng cấp coi thường tất cả các tân thủ trong thôn lại càng khiến Trương Khởi Khởi truy sùng.

(*)Truy sùng: Theo đuôi, sùng kính.

Tuy rằng Trương Khởi Khởi nói chuyện thị vệ ca ca chưa bao giờ đáp lại, nhiều lắm là đi vài bước bên hàng rào, nhưng cũng không thể dập tắt tấm lòng tôn sùng nồng bỏng của Trương Khởi Khởi.

Về sau lê lê lên đến cấp 10, trước khi phải ra khỏi thôn tân thủ, Trương Khởi Khởi lưu luyến không rời nói lời tạm biệt thị vệ ca ca, để biểu đạt tình cảm không thể buông bỏ của mình, lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng cô bắn mũi tên trong tay mình đến hoa cúc của thị vệ ca ca.

Nhưng trời nổi mây bắt ngờ, chỉ là một hành động có ý thân cận như vậy thôi, lại khiến thị vệ ca ca cảm thấy bị sỉ nhục, vào lúc Trương Khởi Khởi xoay người, thị vệ ca ca bước tới dùng trường thương nổ tung hoa cúc của Trương Khởi Khởi...

Từ đó, Trương Khởi Khởi liền hận người có nghề nghiệp họ Thị tên Vệ.

Sau khi bốn tiện khách ở lại thôn, bị Trương Khởi Khởi dõng sức coi như cu li mà áp bức, nếu không phải Trương Khởi Khởi cứ mỗi 20 giờ lại biến mất [logout], loại khổ sở này cũng không biết đến khi nào mới có hồi kết.

Thời gian cứ thế ngày một qua đi, độ phồn vinh cũng dần dần được kéo lên 100, mà những người xuất hiện sau này, phần lớn đều là dân chúng bình thường, ngẫu nhiên có vài người có thiên phú, đều là loại thiên phú tương đối hiếm lạ, mà sau khi bọn Trương Khởi Khởi trải qua quá trình thăng cấp gian khổ, rốt cuộc cũng lên đến cấp 10, một con đường lớn thênh thang ngời sáng hơn liền xuất hiện trước mặt tổ ba người.

Phải biết rằng, ngay từ đầu người trong thôn đã muốn nhanh chóng thoát khỏi ôn thần con riêng này, đến cấp mười thì người cả thôn đều lệ nóng doanh tròng, ước gì tổ tông này biến mất sớm một chút, nhưng đối với tổ ba người mà nói, đây chính là một sự lựa chọn khó khăn.

Công lao của bọn họ người trong thôn có mắt đều thấy, công hiến của Trương Khởi Khởi và Đinh Đương xem như lớn lao, nếu muốn đổi lãnh đạo, nếu

tổ ba người cùng đi, cũng tạm thời không có lãnh đạo tốt, cho nên phương pháp viên mãn nhất chính là một mình con riêng ra đi. . .

Nhưng điều này làm sao có thể? Con riêng vốn chính là đi theo Trương Khởi Khởi, lần này Trương Khởi Khởi kéo con riêng đến cấp 10, con riêng muốn quần lấy Trương Khởi Khởi, Trương Khởi Khởi rút đi không được, có muốn ở lại cũng phải tha theo con riêng, về phần Đinh Đương – tự sinh tự diệt đi.

Bây giờ đã gặp phải quyết định gian nan, một bên là lựa chọn rời bỏ thôn tân thủ, tiến vào trấn tân thủ lớn hơn, hoặc là trực tiếp phản quốc đến trấn của nước khác, hoặc là ở lại nước này, dẫn dắt thôn tân thủ, có thể rời khỏi thôn tân thủ, cũng có thể đi đi về về thôn tân thủ, nhưng như vậy chẳng khác nào làm trấn tân thủ bại lộ trên bản đồ, về sau người ta muốn gây chiến cũng không lo việc tìm đường.

Vì thế trải qua quyết định gian nan, Trương Khởi Khởi vẫn lựa chọn câu trả lời khiến toàn bộ người trong thôn tuyệt vọng -- ở lại, cùng với con riêng. . .

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ra ngoài thôn

Quyết định này tuy không được người trong thôn đồng ý, nhưng Trương Khởi Khởi là một người không câu nệ tiểu tiết, sao lại để ý đến chuyện như vậy.

Cho nên khi Trương Khởi Khởi tuyên bố muốn ở lại cùng con riêng, người trong thôn cũng không cảm động lệ nóng doanh tròng, mà là “vèo” một cái chạy đi làm việc riêng của mình.

Đối với thôn dân không nề tình như vậy, Trương Khởi Khởi cũng không tiện nói gì, dù sao cô không để ý!

Ở lại thực ra có nghĩa là con riêng tiếp tục làm người lãnh đạo thôn, sau đó vẫn có thể tới thành phố và thị trấn có cấp cao, chẳng qua hàng tháng đúng ngày về thôn giao tài nguyên cho thôn dân thăng cấp, nếu không về thì sẽ bị giáng cấp. . .

Tổ ba người vẫn không thay đổi, Đinh Đương muốn đi theo Trương Khởi Khởi, vì thế khi ba người Trương Khởi Khởi đứng ở truyền tống trận, ánh mắt người trong thôn khá phức tạp, vừa hi vọng Trương Khởi Khởi có năng lực hoàn thành nhiệm vụ, lại hi vọng con riêng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thật sự là một đám thôn dân tà ác. . .

Khi chọn truyền tống trận, hệ thống bắn ra một khung tuyển chọn:

”Xin xác nhận địa điểm muốn truyền tống.”

Sau đó ở ô vuông trước mặt hiện lên ba lựa chọn, theo thứ tự là đế quốc Sáng Thế — thị trấn sơ cấp 173, đế quốc Vận Mệnh — thị trấn sơ cấp 184, đế quốc hệ thống mà Trương Khởi Khởi đang ở, đế quốc Sinh Mệnh — thị trấn sơ cấp 257.

Hai nơi khác đều là đế quốc người chơi, cho nên người không nhiều như đế quốc hệ thống, Trương Khởi Khởi tặng quyền lựa chọn cho con riêng, bởi vì chỉ con riêng tuyển chọn mới có tác dụng.

Dưới sự chỉ đạo của Trương Khởi Khởi, con riêng lựa chọn thôn trấn của đế quốc Sinh Mệnh, hệ thống lại bắn ra một khung thông báo:

”Bạn là người cầm quyền của thôn, phải lựa chọn đế quốc mình thuộc về, có bỏ thân phận người cầm quyền hay không?”

Con riêng lựa chọn không.

”Không bỏ thân phận người cầm quyền, tiến vào thị trấn sơ cấp 257 của đế quốc sinh mệnh, hiện tại bắt đầu truyền tống. . .”

Con riêng lựa chọn thành công, nghĩa là hai người khác cũng có thể chọn ra thôn, khác biệt chính là hai người còn có một dòng lựa chọn có về thôn tân thủ hay không, tất nhiên đều chọn có.

Khi truyền tống trận sáng rực, bốn tiện khách thê lương chạy tới từ cửa thôn xa xôi: “Đại nhân, nhớ nhấn giùm lời hỏi thăm ân cần của tôi tới hàng xóm Tiểu Hoa bên cạnh nhà ông Tam nhé ~~~!”

Câu trả lời của Trương Khởi Khởi chính là dựng thẳng ngón giữa với hắn.

Trong lúc chờ ánh sáng của truyền tống trận tán đi, Trương Khởi Khởi vô cùng hưng phấn đợi hình ảnh trong tưởng tượng của mình hiện lên.

Trong tưởng tượng của cô, là cảnh vật của một trò chơi hư cấu, tân thủ khi lên tới cấp 10 đều từ súng bắn chim biến thành pháo, vừa thay đổi hoàn cảnh thì con đường kiều ngạo chính thức mở ra, mà ảo cảnh này, cũng hẳn cất giấu đại boss, thưởng cho bản đồ tốt đẹp với nhiệm vụ ẩn phong phú, nhưng khi Trương Khởi Khởi nhìn thấy, mới nhận ra cô suy nghĩ nhiều. . .

Từ khi cô tiến vào trong trò chơi, không có một việc nào là phát triển như dự kiến của cô, theo như trấn sơ cấp trước mắt, ngoại trừ có thêm khách sạn, thêm một con phố, nhà ở từ ngôi rom biến thành ngôi gạch, người nhiều hơn một chút, thật mẹ nó không khác thôn tân thù là mấy. . .

Mấy tiểu thuyết miêu tả thị trấn xa hoa như thành thị đúng là đáng chết. . .

Biểu cảm của Đinh Đương nhìn từ xa có vẻ bị thương, “Điều này chênh lệch hơi lớn so với tưởng tượng của tôi. . .” Lúc trước thấy trên diễn đàn nói đừng ôm hi vọng quá lớn với trấn tân thù hẳn còn không tin, hiện tại xem ra đúng là không nghe lời người già, hối hận ngay lập tức.

Con riêng cũng méo máo, “Còn không bằng trong thôn nữa.” Trong ba người thì oán niệm của hắn là lớn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tam hoàng tử

Một nơi với cảnh túng quần như thời kỳ dân quốc quả thực làm Trương Khởi Khởi thất vọng, nhưng không có cách nào, đã chọn nơi này, nhiệm vụ sau đó sẽ triển khai ở đây, hơn nữa nhiệm vụ chuyển chức trong truyền thuyết đã chính thức bắt đầu ở nơi rách nát này. Ra khỏi truyền tông trận, chuyện thứ nhất Trương Khởi Khởi làm là đi đến chỗ nhận nhiệm vụ, theo lời kể, đứng đầu ở nơi này là trưởng trấn, đã là trưởng trấn của thị trấn hệ thống, có nghĩa thôn trấn này cũng có người cầm quyền, thật là vất vả cho hắn, vốc cút vốc đất kéo cả thị trấn tới cấp bậc này. . . Nhắc tới thôn trấn, ưu điểm lớn nhất chính là người nhiều hơn, tỉ lệ nhận được nhiệm vụ sẽ gia tăng. Từng npc đều có tác dụng, bởi vì không chừng ngày nào đó bạn sẽ nhận được nhiệm vụ tuyệt thế từ bọn họ, bởi vì npc có cuộc sống của từng người, ai cũng không dám cam đoan khi hai nhân vật cấp đại boss một mình đấu rồi đồng quy vu tận có bị npc khác nhất tiện nghi hay không, sau đó nhiệm vụ cứ tự nhiên mà đến.

Làm một tân thù mới xuất hiện, người chơi ở thôn trấn chỉ liếc ba người Trương Khởi Khởi vài lần rồi vội vàng rời đi, thăng cấp mới là chuyện quan trọng!

”Anh xem anh xem, tôi rốt cuộc nhìn thấy người chơi sống rồi! !” Trương Khởi Khởi vô cùng kích động kéo tay áo Đinh Đương, Đinh Đương vô cùng không biết nói gì, chẳng lẽ cô luôn luôn coi bọn hắn là người chết sao.

”Đi, nhận nhiệm vụ đi!”

Trương Khởi Khởi kéo con riêng đi loay quanh thị trấn.

Nói như vậy, muốn nhận nhiệm vụ, đều là việc khảo nghiệm vận may, không phải npc nào cũng có nhiệm vụ, nhưng nói không chừng gặp được npc có nhiệm vụ, hẳn nhìn bạn không vừa mắt thì sẽ không cho bạn —— gặp loại npc này, chân thành đề nghị đánh tới khi hắn cho thì thôi!

Nhưng rõ ràng hôm nay Trương Khởi Khởi không may mắn, đi dạo một vòng cũng không nhận được nhiệm vụ gì, ngay cả đất bà lão qua đường cũng có người giành trước, nếp sống không cần tốt vậy chứ. . .

Vì thế ba người quyết định đi đánh quái, khi đi đến dã ngoại bình nguyên, Trương Khởi Khởi lần đầu thấy được đại thảo nguyên trong truyền thuyết, thật là mệnh nông vô bờ.

Trương Khởi Khởi thuận tay kéo con riêng: “Đứng bên cạnh tôi, đừng có lạc mất!”

”A a a a! ! ! !”

Một tiếng thét chói tai động trời khiến Trương Khởi Khởi kinh hãi, sau khi lấy lại tinh thần cô mới biết mình bị dọa sợ, lập tức vô cùng phần nộ rống to: “Tìm đường chết hả! ! !”

”Tam điện hạ, tam điện hạ! !”

”A a a, tam điện hạ em yêu ngài!”

Trương Khởi Khởi: “.” Thì ra là theo đuổi thần tượng.

Nhìn về phía phát ra tiếng thét chói tai, Trương Khởi Khởi chợt thấy một chàng đẹp trai cấp bậc vũ trụ cười một con độc giác thú toàn thân lóe lói điện chạy về phía này, hành vi táo bạo trang bị cao cấp đủ để khiến Trương Khởi Khởi đẩy lên lòng ghen tị.

Đúng lúc này, Trương Khởi Khởi thấy Đinh Đương run rẩy không ngừng, không khỏi nhìn chăm chú hỏi: “Anh bị động kinh hả?”

Đinh Đương kích động đến mức nói cũng run rẩy: “Tam. . . Tam hoàng tử, thần tượng của tôi! Khí thế thật mạnh. . . mạnh mẽ! !”

Trương Khởi Khởi nhìn xa, khí thế mạnh mẽ hay không cô không cảm giác được, đợi khi tam hoàng tử đi qua, Trương Khởi Khởi nhặt một tảng đá dưới đất ném về phía tam hoàng tử.

”Bốp” một tiếng, chuẩn xác trúng đích! Tam hoàng tử dừng lại, vô cùng phẫn nộ xoay người: “Ai?”

”Sao anh làm người lại thiếu đạo đức như vậy! Tam hoàng tử mà anh cũng dám đánh!” Trương Khởi Khởi lấy cớ quật Đinh Đương, đau lòng nhức óc giáo dục hần.

Đinh Đương and con riêng: “.”

Tam hoàng tử vốn rất phẫn nộ, sau khi thấy ba người bọn họ, đột nhiên sững sốt, một lúc sau mới nói một câu: “Chơi vui về đi.” Rồi thúc ngựa rời đi.

Trương Khởi Khởi: “.”

Nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi Đinh Đương: “Anh ta không bị tôi đánh choáng váng chứ?”

Đinh Đương: “.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: BOSS trong truyền thuyết

Là một đại thần truyền kì, Tam hoàng tử tựa như mây bay chân trời, đến và đi đều nhanh như nhau, loại thần trước mắt này và đám người Trương Khởi Khởi chẳng hề liên quan đến nhau, cố gắng phấn đấu để thăng cấp mới là vương đạo.

Vì lúc đi trường thôn không giao tiếp bất kì nhiệm vụ nào, ở trấn tân thủ lại không nhận được nhiệm vụ nên Trương Khởi Khởi với hai người con riêng và Đinh Đương chỉ có thể đau khổ buộc phải đi đánh quái nhỏ để thăng cấp.

Sau khi Tam hoàng tử đi ngang qua, chúng người chơi của trấn tân thủ đều nhao nhao chạy tới Đại thảo nguyên để chiêm ngưỡng hơi thở oai hùng còn sót lại của Tam hoàng tử, vào lúc ấy Đại thảo nguyên kín người hết chỗ, tài nguyên quái nhỏ trong nháy mắt đã không đủ phân phối, tổ ba người buộc phải đi dòi trận địa.

(*)Đại thảo nguyên: Đồng cỏ lớn, vì là địa danh trong game nên mình giữ nguyên nhé.

Ba người vừa mới lên cấp 10, quái ở Đại thảo nguyên là thích hợp nhất, sau khi đi dòi trận địa, ba người đi thẳng tới nơi tụ tập của quái thổ phi cấp 15 – sườn núi.

Trương Khởi Khởi và Đinh Đương cầm ít cỏ nhỏ che mặt lén lút trốn ở bên kia sườn núi, con riêng theo sau hai người, nín chặt góc áo Trương Khởi Khởi để ngửa lạc đường.

“Làm sao bây giờ? Bọn đầy đều là quái thổ phi chủ động tấn công, solo cũng solo cực kì bạo liệt!”.

Trương Khởi Khởi vừa nhìn chằm chằm chiến cuộc trước mặt, vừa oán giận với Đinh Đương.

Đinh Đương hướng mắt về phía trước mà suy nghĩ hồi lâu, sau đó vô cùng hưng phấn nghĩ tới một biện pháp: “Chẳng phải thổ phi đều thích cướp bóc sao? Chúng ta ném ít tiền dụ hần tới đi!”.

Trương Khởi Khởi phản bác rằng: “Rầm chó, chúng ta có tiền sao có tiền sao? Thổ phi không chỉ cướp tiền mà còn đoạt mỹ nhân, chúng ta dứt khoát tìm một người giả mỹ nữ dụ người qua đi!”.

“Ai giả?”

“Anh đó!”

“..... Mẹ nó!”

Cuối cùng con riêng vô tội đứng sau hai người, nằm cũng bị thương, lúc hần làm theo yêu cầu của Trương Khởi Khởi, 'd'đ'l-q-đ biến bộ trang phục duy nhất trên người thành kiểu nửa hở nửa kín, còn bị Trương Khởi Khởi thần thông quảng đại tìm đâu ra một mớ hoa màu tới hung bạo bôi lên mặt, vẻ mặt uất ức kia, chắc, người đẹp sẵn có đây mà!

Dựa theo yêu cầu của Trương Khởi Khởi, con riêng phải vừa nằm trên mặt đất vừa nhu nhược la lên: “Cứu mạng, cứu mạng!”.

Trương Khởi Khởi ở xa xa lập tức vô cùng kích động sửa lời: “Cậu kêu sai rồi! Đừng có kêu như cha mẹ chết vậy chứ, chủ yếu là thể hiện sự yếu đuối! Yếu đuối! Cậu phải kêu như vậy nè, Á... ~ Cứu mạng ~ aa, Á ~ cứu mạng ~ có ai không ~ cứu cứu tôi với ~”.

Đinh Đương: “.....”

Con riêng: “.....”

Nháy mắt như băng lạnh vùng cực quét qua ba thước, giọng điệu mắt hờn kia khiến Đinh Đương lập tức bỏ mình, con riêng cũng ngăn người một hồi lâu, sau đó quả thực học theo Trương Khởi Khởi mà kêu.

Vì giọng con riêng ngọt lịm, lại mềm mại, kêu lên như vậy còn có một loại cảm giác cực kỳ mê người, chỗ đối diện hẳn có hai tên thổ phi, chẳng mấy chốc hai tên thổ phi đã bị hấp dẫn bước qua.

Hai tên thổ phi đầu tiên là vui vẻ, hét lớn: “Mỹ nhân!” Sau đó hai người liếc nhau, liền vì chuyện ai có thể xông tới trước mà vung tay.

Con riêng kêu nửa ngày, hai người kia vẫn không qua, đang lúc con riêng bắt đầu không kiên nhẫn, bỗng nhiên rống to một tiếng: “Mỹ nhân, ta đến đây!”

Sau đó hai tên thổ phi chỉ nghe “rầm” một tiếng liền nhất tề bỏ mình, sau đó một tên thổ phi mặc hộ giáp đồng đen cầm một đôi chùy đồng dạng xuất hiện trong tầm mắt ba người, sau khi một chùy đập chết hai tên thổ phi, liền chu miệng xông về phía con riêng.

Nhưng Đinh Đương và Trương Khởi Khởi chỉ trong nháy mắt đã nhận ra, trang phục bảnh bao này, động tác nhanh nhẹn này, quen mắt xiết bao!

“Mẹ nó! Boss!”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chết và kiểm tiệp nghi

Đối mặt với boss hung mãnh vô cùng có đòn sát thủ mạnh nhất trong trò chơi, Trương Khởi Khởi tự biết không địch lại, lập tức lui về phía sau —— trong lúc này 10 cấp là khoảng cách không thể bù lại được.

Vừa chạy vài bước, bỗng cảm thấy không đúng, quay lại nhìn, mẹ nó, con riêng còn đang ngu ngơ tại chỗ, mà cái miệng heo của boss đã sắp dán lên! Trương Khởi Khởi lập tức hét lớn một tiếng: “Con riêng, chạy nhanh, rời khỏi tên cơ lão [1] khốn khiếp kia!”

[1] Cơ lão: gay

Đinh Đương bên cạnh vừa chạy vừa hỏi: “Cơ lão là cái gì?” Lúc này Trương Khởi Khởi đang chú ý đến con riêng, liền thuận miệng đáp lại một câu: “Tên biến thái muốn chọc cục hoa! —— Nhưng mà tôi thích!” Sau đó Đinh Đương bắt đầu suy nghĩ cục hoa có liên quan gì đến Trương Khởi Khởi —— cục hoa có thể chọc sao, không phải dùng để pha trà à? Đồng chí Đinh Đương thuần khiết.

Trong khoảng thời gian này, con riêng đối với Trương Khởi Khởi nói gì nghe nấy đến mức phản xạ có điều kiện nhất thời phản ứng kịp, thấy boss thổ phi đã chạy đến trước mặt, hai tay đặt sau lưng, miệng chu lên giống như học sinh tiểu học chuẩn bị hôn.

”Bốp” một tiếng!

Con riêng tát một cái khiến boss thổ phi bất ngờ bị đánh lảo đảo, sau đó mới ý thức được trước mặt là boss, cảm thấy không ổn, chuồn nhanh như bàn chân bôi dầu.

Trương Khởi Khởi vừa nhìn tình huống vừa vờn ngón tay cái khen con riêng, sau đó thấy động tác của boss thổ phi thì thiếu chút nữa như bị sét đánh!

Boss thổ phi bị mỹ nhân đánh, nhất thời lờ mờ, chờ hẳn phản ứng kịp thì mỹ nhân đã chạy xa, boss thổ phi nhất thời rơi lệ quỳ xuống, vừa đau khổ vừa vờn hai tay về phía con riêng: “Mỹ nhân! Đừng đi! Ta nguyện vì người vứt bỏ hết thảy!”

Vừa nghe đến tin tức mấu chốt, lỗ tai Trương Khởi Khởi dựng thẳng lên, mắt thấy sự tình có xu hướng phát triển theo hướng khoa trương lại giả tạo, lập tức phản ứng nhanh chóng kéo Đinh Đương ngồi xuống, sau đó xấu xa khoát tay với con riêng: “Xem ra không có nguy hiểm tính mạng, cậu tùy cơ ứng biến!”

Con riêng bĩu môi nhìn Trương Khởi Khởi, lời như vậy mà cô cũng nói ra được.

Nhưng hiện tại dựa vào Trương Khởi Khởi là vô vọng, con riêng quay đầu nhìn boss thổ phi, khí thế bỗng thay đổi, sắc mặt cao ngạo, khí chất tràn đầy như đế vương làm lóa mắt chó của Trương Khởi Khởi.

Sau đó con riêng nhếch cằm như nữ vương, nhìn boss thổ phi: “Người thích ta?”

Boss thổ phi định đứng lên, con riêng quát chói tai một tiếng: “Quy!”

Boss thổ phi đang hoảng tử té ngồi xuống, nhìn con riêng giống như chó nhặt: “Mỹ nhân, ngươi chính là trời, ta nguyện trả giá hết thấy vì ngươi ~!”

Một màn vô cùng mộng ảo này khiến Trương Khởi Khởi và Đinh Đương khiếp sợ đến mức mắt chó vàng rờn 24k sắp hồng mắt, Trương Khởi Khởi phản kích nói: “S. ** Nữ vương. Thụ!”

Con riêng tình lý đương nhiên gật đầu: “Không phải ngươi nói ngươi nguyện ý làm hết thấy vì ta sao, vậy ngươi nguyện ý vì ta mà chết không?”

Đầu lĩnh thổ phi vội vàng gật đầu, một phen rút dao ra, tình yêu tràn đầy nói với con riêng: “Thân ái, ta đương nhiên nguyện ý, ta chứng minh cho ngươi xem!”

Nói xong đẩy ra áo giáp trước ngực, “phịch” một tiếng, dao găm đâm vào ngực mình, sau đó “A” một tiếng, chết luôn rồi!

Trương Khởi Khởi: “.”

Đinh Đương: “.”

Con riêng: “.”

Hệ thống thông báo: Chúc mừng tiểu đội kỳ hoa [2] vượt mười cấp đánh chết boss thổ phi, được hệ thống thưởng cho một lần thông cáo.

[2] Mỹ lệ mà kỳ lạ.

Bởi vì lúc ở tân thủ thôn, chỉ có ba người, vì thế Trương Khởi Khởi tạo thành một đội ngũ cố định, chỉ cần đến phạm vi nhất định ba người sẽ tự động tổ đội, còn đứt khoát lấy cái tên kỳ hoa, lần này đánh chết boss thổ phi, hệ thống tính cho cả ba người, nhưng phần thưởng của hệ thống khiến Trương Khởi Khởi kích động đến mức tan nát cõi lòng.

Từng thấy keo kiệt, nhưng trò chơi keo kiệt đến mức không biết xấu hổ như vậy thì đúng là gặp lần đầu tiên. . .

Đầu lĩnh thổ phi vừa chết, con riêng nhất thời từ nữ vương thụ kiều ngạo biến thành tiểu khả ái, uất ức nhìn Trương Khởi Khởi: “Tội lạnh!”

Trương Khởi Khởi hưng phấn đi qua mặc quần áo giúp hần, nhân tiện vô cùng tò mò hỏi thăm “Con riêng, làm không tồi, vừa rồi đúng là chói mù mắt chó của mọi người, học từ ai vậy? !”

Con riêng mở to hai mắt đáp: “Có một lần thấy anh trai làm vậy với bạn gái thứ 187, nhưng mà bạn gái của anh ấy rất vui, vì sao tên kia lại tự sát chứ?”

Trương Khởi Khởi: “.”

Đinh Đương: “.” 187. . . Điều ti [3] thấy đau đớn!

[3] Chỉ người thấp, xấu, nghèo.

Việc có người anh xấu xa làm tấm gương tạm thời không đề cập tới, Trương Khởi Khởi vui mừng nhìn dưới đất, “Ai nha, còn ra nhiều trang bị như vậy!”

Boss thổ phi vừa chết, vẫn là tự nguyện chết, đồ trên người bắn ra toàn bộ, đây xem như là việc vui ngoài ý muốn, nhưng không đợi Trương Khởi Khởi vui vẻ nhặt lên, bỗng nhiên có một tiếng rống to: “Cô làm gì, đó là đồ của chúng tôi!”

Trương Khởi Khởi sững sốt, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy cách mình hai mét không biết từ lúc nào xuất hiện một đám người, người người cầm đại đao, vẻ mặt hung ác, Đinh Đương và con riêng thấy vậy, vô cùng không có chí khí trốn sau Trương Khởi Khởi, hiển nhiên khí chất đàn ông của cô làm bọn họ cảm thấy rất an toàn!

Trương Khởi Khởi nhìn bọn họ một cái, sau đó chậm rì rì ngồi xổm xuống, tiếp theo lại chậm rì rì đi qua, tất cả liền không thấy nữa.

Trương Khởi Khởi đứng thẳng lên khiêu khích, giơ ngón giữa về phía bọn họ: “Đồ dâm, một đám dâm, đến đánh bà này đến đánh này!”

Lập tức kéo Đinh Đương và con riêng, hét một tiếng: “Chạy!”

Sau đó ba người bắt đầu chạy xa.

Mọi người: “.”

Vốn bọn họ chỉ là đội ngũ đánh quái luyện cấp ở gần đây, kết quả đi đến đây thấy boss ra trang bị, nổi lên lòng tham, y vào bên mình nhiều người, liền có ý chiếm đoạt.

Vốn chỉ cần đối phương tranh cãi với mình mà quên nhặt đồ, thời gian bảo hộ trôi qua là bọn họ có thể đi nhặt, ai ngờ đối phương chẳng những không nắc câu tranh luận với mình mà không để ý tới thời gian bảo hộ của hệ thống, mà là trực tiếp nhặt đồ lên rồi cười nhạo bọn họ.

Thật sự là —— xem thường ý định làm thổ phi một hồi của bọn họ, chủ có thể nhịn nhưng thím không thể nhịn, đây đã không còn là vấn đề cướp đồ, mà bay lên mức vũ nhục nhân cách!

Thổ phi cũng có tôn nghiêm, thổ phi cũng có nhân cách, khi hai thứ này đồng thời bị vũ nhục, bọn họ sẽ vô cùng phẫn nộ.

Nhất thời người chơi đầu lĩnh vẩy tay hô: “Đuổi cho tôi! Hôm nay không xử lý bọn họ, tôi không phải là đàn ông!”

Trương Khởi Khởi chạy xa nghe thấy vậy, quay đầu lại nói thêm một câu: “Anh chính là nhân yêu ~” Hoàn toàn khiến đầu lĩnh đỏ mặt.

Đến lúc này, cuộc chiến đầu tiên giữa Trương Khởi Khởi và người chơi khác chính thức bùng nổ

Edit: Mèo Mạnh Mẽ

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: ĐẠI THẦN RA TAY CỨU GIÚP

Đối mặt với thế tới ào ạt hung mãnh như hổ của đội quân người chơi, mỹ nhân kẻ mới vừa rồi hiển nhiên là không thể dùng. Thứ nhất, trí lực của đối phương không nằm trên cùng một trục hoành với boss, thứ hai là lỡ như con riêng thật sự thất thân thì sao? Nếu thăm nhất lại là tiền dâm hậu sát, cô sẽ bị cắn rút lương tâm cả đời...

Ba người Trương Khởi Khởi chạy men theo triền núi về trấn tân thủ, theo sau là cả đội quân người chơi ngao ngao đuổi theo d~đ~t~q~đ, chờ về đến trấn tân thủ, Trương Khởi Khởi liền bắt đầu trâu bò hò hét, bởi vì trấn tân thủ có quy định không được pk, ngoài ra, chủ động tấn công người chơi khác còn có thể rơi vào tay thị vệ trấn tân thủ chịu sự giáo dục.

“Đến đây! Đến đây! Đến đánh tôi đi!”

Trương Khởi Khởi cực kì đáng đánh đòn đứng trong trấn tân thủ nhảy nhót khiêu khích đối phương, thỉnh thoảng còn giơ ngón giữa lên với đối phương.

Với sự si nhục như thế, người chơi thủ lĩnh đỏ mặt lên, không thể dùng biện pháp cứng rắn, liền bắt đầu dùng phép khích tướng: “Có bản lĩnh thì ra khỏi thôn đơn đấu với tôi!”

“Đơn đấu?” Trương Khởi Khởi trừng lớn mắt nhìn hấn: “Anh lấy gì chứng minh anh sẽ đơn đấu với tôi? Anh dám cam đoan anh sẽ không cho nhóm người cơ lão phía sau kia tiến lên đập tôi à? Mẹ nói, đầu năm nay lời nói của đàn ông là không đáng tin nhất!”

Trương Khởi Khởi bắt đầu hạ thấp danh dự đối phương, người chơi thủ lĩnh phẫn nộ hét lớn một tiếng: “Im miệng! Phách Đồ tôi nói sao cũng là kiêu hùng một phương của trấn tân thủ này, nói đơn đấu là đơn đấu, chỉ cần cô có thể thắng, liền bỏ qua chuyện cô cướp đoạt trang bị của chúng tôi!”

Nhóm quần chúng xung quanh đã bắt đầu vây xem náo nhiệt, nhóm người bao gồm cả người chơi lẫn npc đó đều có một điểm chung là, bọn họ vĩnh viễn cũng không rõ chân tướng nhưng lại đặc biệt giỏi hứa hẹn.

“Ôi trời, trông bộ dạng tiểu nha đầu này thế mà lại dám làm ra chuyện cướp đoạt trang bị kia...”

“Đúng đúng, nhân tính sa đoạ như thế...”

Phách Đồ bên này tạm thời chiếm được sự ủng hộ của dư luận, không khỏi đắc ý dương dương tự đắc nhìn Trương Khởi Khởi bên kia Mèo Mạnh Mẽ d~đ~l~q~đ.

Trương Khởi Khởi bên này vô cùng khinh bỉ việc đổi trắng thay đen của đối phương, thế nhưng nếu chỉ có thế đã bị đá kích thì cô sẽ không phải là Trương Khởi Khởi.

“Chỉ có người chỉ số thông minh thấp hơn 50 mới tin lời anh nói nhỉ? Trước không nói hệ thống còn có thời gian bảo hộ, anh thử nói nghe một chút xem tôi lấy đâu ra bản lĩnh lớn như thế để theo anh cướp trang bị?”

Quần chúng vây xem bị một câu chỉ số thông minh thấp hơn 50 kích thích, lập tức các Sherlock Holmes, Dịch Nhân Kiệt đều đồng loạt tán đồng ý kiến: “Ồ, tiểu cô nương nói có lý!”

(*)Sherlock Holmes, Dịch Nhân Kiệt: Đầu là các nhân vật nổi tiếng với tài phá án, được mệnh danh là thần thám

“Đúng đúng, hệ thống còn có thời gian bảo hộ mà, người xem bên cạnh tiểu cô nương chỉ có hai người, bên kia lại toàn là hán tử cao lớn thô kệch, cánh tay còn to hơn bắp đùi người ta, ai mà dám cướp cái gì của bọn họ cơ chứ?”

“Cho nên chân tướng chính là nhóm người kia già đầu còn không biết xấu hổ đi cướp trang bị của tiểu cô nương!”.

“Thật là mất mặt à!”.

“Nhân tính sa đọa như thế...”.

Trương Khởi Khởi không cần tốn nhiều sức lực mà đã lật ngược tình thế sang hướng có lợi cho mình, Phách Đồ bên kia bị quần chúng nói đến mặt mày đỏ bừng, người chơi thẹn quá hóa giận mà nói: “Bớt nói nhảm đi, có bản lĩnh thì đơn đầu!”.

Trương Khởi Khởi khinh bỉ: “Đơn đầu hả? Có cần nhìn lại không, nhìn xem trang bị các anh, rồi nhìn xem trang bị chúng tôi, có phải anh muốn nói nếu đánh thắng thì chúng tôi mang trang bị dâng luôn cho anh không?”.

Người chơi thủ lĩnh bị nói trúng tâm tư nhất thời đỏ mặt, quần chúng vây xem bên cạnh lại phát huy triệt để sức mạnh dư luận đánh cho người chơi thủ lĩnh không ngẩng nổi đầu.

“Từng gặp không biết xấu hổ nhưng chưa từng thấy qua không biết xấu hổ đến thế à nha!”.

“Đúng đúng, không biết xấu hổ ức hiếp tân thủ mới ra khỏi thôn tân thủ, làm người cũng không thể vô sỉ đến độ đó được”.

“Nhân tính sa đọa như thế...”.

Nhóm người chơi bị nói đến xấu hổ, đều khuyên giải an ủi: “Lão đại, bỏ đi thôi”.

“Nữ nhân kia là mặt hàng khó giải quyết, không thể trêu vào đâu”.

Trương Khởi Khởi bên này rất muốn phun một ngụm nước miếng qua bên hấn, người mới là hàng, cả nhà người đều là hàng! Song, cô hếch cằm, vô cùng đắc ý, vớ vẩn, đấu với cô hả? còn ngây thơ lắm!

Người chơi thủ lĩnh bị mọi người nói thế cũng có ý muốn dừng tay, người đứng khinh cái trò dư luận này không có lực sát thương thật sự, thế chứ lực công kích tinh thần của nó có thể khiến người xấu hổ nhảy lầu tự sát!

Đang lúc người chơi thủ lĩnh vung tay lên chuẩn bị lùi lại, bỗng nghe sau lưng truyền tới một giọng nói vừa dễ nghe vừa có chút trầm trầm hấp dẫn: “Úc hiếp gì?”.

Mọi người quay đầu nhìn lại, nhất thời lóa mù mắt chó, đây không phải là đại thần tam hoàng tử oanh oanh liệt liệt ở trấn tân thủ đó sao?!!

Nhất thời những người liên can đều gào khóc muốn nhào lên, thế nhưng khí thế của đại thần quá mạnh mẽ, còn chưa kịp nhào vào đã bị bức dừng lại.

Tam hoàng tử ngồi trên lưng độc giác thú, ánh mắt chỉ hơi đảo qua mà mọi người đã thấy áp lực gia tăng vô hạn, “Úc hiếp gì? Nói rõ ràng, hửm?”.

Sức mạnh bát quái của quần chúng vô cùng lớn, chỉ chớp lát sau tiết mục ác bá ức nam hiếp nữ, cưỡng đoạt con gái nhà lành đã được mọi người biên soạn ra, trong câu chuyện xưa đó, ba người Trương Khởi Khởi gần như bị nhấn chìm thành trời gà không chặt, hiền lành mềm yếu đáng thương, Trương Khởi Khởi nghe đến nỗi thiếu điều quý xuống than thở chính mình cô phụ quần chúng nhân dân...

Đối với sắc mặt càng nghe càng âm trầm của tam hoàng tử, mắt người chơi thủ lĩnh xém nhỏ máu đến nơi, sự thật hoàn toàn không phải như vậy có được không hả cái đám người trứng thối!

Hắn cho rằng bản thân có vĩ đại đến mấy thì tam hoàng tử cũng không có khả năng đến để giúp đỡ mình, Phách Đồ nháy mắt cảm nhận được cái gì gọi là tuyệt vọng, trong trò chơi này, đặc tội hoàng tử, đó chính là đường chết thật sự! Lực lượng fan chỉ cần nháy mắt thôi cũng đủ để phá hủy trái tim nhỏ bé đáng thương của hắn!

Nghe xong nguyên do sự tình, quả nhiên tam hoàng tử liền rút thanh gươm Tân Nguyệt ra chỉ vào người chơi thủ lĩnh, vũ khí này Trương Khởi Khởi nhìn thấy hết sức quen mắt, đây không phải là vũ khí của một nữ anh hùng trong trò chơi liên minh toàn cầu ở trái đất sao? Không ngờ ở đây cũng có son trại bản.

(*)Son trại bản: Cơ sở sản xuất hàng nhái, hàng không mua bản quyền, hàng copy.

Gươm Tân Nguyệt: Gươm của nữ thần Diana trong game Liên Minh Huyền Thoại.

Thế nhưng vũ khí trên tay tam hoàng tử lại để lộ đủ loại khí phách, chỉ nhìn lưỡi đao kia thôi cũng đủ khiến người ta không rét mà run, d,đ'l,q'đ trên thân đao còn lóe ra một tầng sáng bạc mỏng lung, đẹp đẽ mà nguy hiểm, thực không thẹn với cái tên Tân Nguyệt!

Tam hoàng tử hít mắt nhìn Phách Đồ “Ngươi muốn tự mình chết hay muốn ta động thủ?”.

Chẳng ngờ Phách Đồ lại đột nhiên khuyê gối quý xuống đất, mắt lấp lánh nhìn tam hoàng tử: “Tam điện hạ, có thể chết trong tay ngài, là vinh hạnh của tôi! Thịnh vinh hạnh tôi đi!”. Nói đoạn nhắm mắt lại, dang hai tay bày ra bộ dáng chờ sủng hạnh.

“.....”

“.....”

“.....”

Huỳnh đệ thủ hạ của Phách Đồ đều che mặt, mặt hàng dọa người như vậy sao có thể là lão đại của bọn họ a a a !

Đến ngay cả Trương Khởi Khởi cũng không đành lòng nhìn thẳng, không hiểu sao cô lại nhớ tới bộ dáng làm nũng của mỹ nhân khi đó: “Hoàng thượng, xin hãy sung hạnh thiệp đi~!

Thế nhưng nhìn lại hiện thực, Trương Khởi Khởi che mặt, quả thực là ác mộng.

Tam hoàng tử cũng bị ghê tởm, vì thế bèn ném một câu làm tan nát cõi lòng Phách Đồ: “Tân Nguyệt của ta không dính máu kẻ yếu, ngươi vẫn nên tự sát đi!”.

Chào bạn Nhu! Lý do gì mà từ xuyên không chuyển sang đánh quái thì nó đều nằm trên câu chữ cả. Những ai theo dõi từ đầu đến giờ hoặc chỉ đơn giản là đọc và hiểu, thì đều biết cả thôi.

Nếu mình nhớ không lầm thì nhân vật chính đã bước vào trò chơi hư nghĩ vòng du này từ lâu, chính tác giả cũng có lời nhắn gửi ngay trong Chương ấy, rằng: “Trò chơi chỉ là giả vờ, không phải món chính“. Và đặc biệt hơn nữa là chữ “xuyên không, vòng du” nó còn được ghi trên dòng thẻ loại ở trang đầu nữa kia kìa. Riêng mình nghĩ mãi không ra vì cái gì mà xuyên không sang tỉnh cầu khác thì không được phép vòng du, không biết là ai cấm nữa :)).

Bạn mình edit phi lợi nhuận. Bạn đọc thích thì theo dõi, ai có lòng thì thanks, cmt ủng hộ tiếp thêm động lực cho bạn mình, ai không thì thôi, không sao cả, phi lợi nhuận mà. Bạn mình rất hoan nghênh những bình luận góp ý, nếu bạn mình có sơ sót trong khâu edit, làm chưa hay, chưa mượt, chưa đúng, các bạn chỉ ra bạn mình thật lòng rất cảm ơn. Có gì cần bàn luận, các bạn nói ra bạn mình rất vui vẻ, chúng ta trao đổi. Nhưng mình kị nhất là kiểu không yêu nói lời cay đắng như vậy đây. Bạn không thích, bạn cứ việc back, next các thứ. Có gì phải ngồi gồng mình đọc gần 30 Chương tương đương với mấy chục giờ đồng hồ bạn mình ngồi gõ từng con chữ. Không nhắc tay thanks được một cái hoặc cảm ơn một câu thì thôi im lặng đi chứ làm chi phải bỏ công sức ra ngồi gõ một câu hần học như thế bị kẻ dao vào cổ ép đọc rồi giờ tức tối vì lãng phí thời gian vậy bạn :).

oh ! (ToT) ta oan hơn cả đầu nga rồi “ ta cx đọc lời của tác giả : trò chơi không phải giả vờ chính . BUT theo ta tác giả thật lắm chữ viết ra gần như 2 truyện thế này ta theo lối xúc tích ngoài đời thì sống hiện thực quá mức , bình thường ta hay đọc truyện hiện đại vì với ta nó thực hơn 1 chút nhưng ta cx rất kén ăn hiện tại truyện hiện đại đang hết truyện hay (theo ý ta) vì vậy mới tìm đến xuyên không . mà truyện xuyên không toàn cung đấu không thì vương giả gì đó ! ta không ưa ~~~~ (bà già khó tính) . mà lại còn hay đọc SE nữa * ôm mặt xấu hổ* . ta tìm đến đây để trẻ hóa tâm hồn (xuyên không- hiện đại-hài)

bình luận trước vì ta hơi thẳng tính . ta thật sự không thích cái đoạn vòng du đó Y.Y . xin lỗi nếu như làm bạn phật ý . đoạn trên ta chỉ nói như vậy để nâng hiểu hơn thôi . rất cảm ơn nâng đã edit . ta biết các nâng edit không công nên ta rất kính trọng và biết ơn các nâng vì thời gian trong cái xã hội này rất quý , đây là xuất phát từ nội tâm của ta .

cuối cùng xin lỗi vì tất cả * cúi đầu *

Edit: Sulli

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Tam ca

Phách Đồ đúng là vẫn không tự sát thành công, nguyên nhân ở chỗ hắn không nhẫn tâm hạ thủ được, ngoại trừ người thật sự tuyệt vọng trước thế giới này, người nào có thể ra tay độc ác với bản thân chứ. . . Nhưng Tam hoàng tử chắc chắn sẽ không bỏ qua hắn, vì thế Trương Khởi Khởi đứng dậy, nhìn Phách Đồ nói: “Đến đây, tôi giúp anh!”

Hai mắt Phách Đồ đầm lệ nhìn Trương Khởi Khởi, ánh mắt lên án. Vốn tưởng rằng giả làm fan có thể tránh được một kiếp, ai ngờ Tam hoàng tử tâm ngoan thủ lạt như vậy, không phải hắn muốn cướp trang bị của Trương Khởi Khởi sao, đến cuối bị quần chúng nhục nhả bôi đen một phen còn chưa tính, hiện nay người chưa hề nhận đến hãm hại cũng vô lương tâm muốn ra tay với mình. . .

Có lẽ sự tuyệt vọng trong mắt hắn thật sâu khiến Trương Khởi Khởi dao động, vì thế cô hiếm khi áy náy nói: “Nếu không anh đâm tôi một đao trước?”

Phách Đồ hơi sững sờ, hỏi: “Thật chứ?”

Trương Khởi Khởi gật đầu, vẻ mặt từ bi như chúa Jesus: “Thật sự, đương nhiên, coi như là. . . Á!”

Còn chưa nói xong, Phách Đồ đã dùng thế sét đánh không kịp bưng tai đâm một đao vào bụng Trương Khôi Khôi, nhưng bởi vì hai bên đều là hạng người vô sỉ, Trương Khôi Khôi vốn đã đề phòng hấn phản xạ có điều kiện tránh đi, bả đao liền xẹt qua cánh tay Trương Khôi Khôi, từng giọt máu đỏ tươi rơi xuống.

Hai mắt Phách Đồ rung rung: “Không phải cô nói để tôi đâm một đao sao, sao lại tránh chứ?”

Trương Khôi Khôi ôm cánh tay, không trách cứ, không oán hận, mà là an ủi nói: “Như vậy anh không hận tôi rồi chứ!”

Phách Đồ còn chưa hiểu Trương Khôi Khôi có ý gì, liền nghe thấy hệ thống thông báo.

”Bạn ở thôn tân thủ công kích người chơi 'Công đức vô lượng', hệ thống phán định là pk ác ý.”

Sau đó không biết thủ vệ ca ca vĩ đại của chúng ta bật ra từ chỗ nào, lại còn là một thủ vệ ca ca tay cầm cung tên, Phách Đồ còn chưa kịp nhìn, mọi người liền thấy thủ vệ ca ca hét lớn một tiếng: “Nghịch tặc! Nạp mạng đi!” Sau đó “vèo” một tiếng, một mũi tên theo tiếng rít mà đến, lập tức đâm vào hoa cúc của Phách Đồ.

”Bạn bị thủ vệ của thôn tân thủ giết chết.”

Trước khi chết, Phách Đồ đã kịp hiểu được chết không nhắm mắt là gì, biểu cảm đồng tình của Trương Khôi Khôi càng thêm kích thích Phách Đồ, chỉ Trương Khôi Khôi mới hiểu được sự sỉ nhục khi bị bắn trúng hoa cúc, kết quả là không đội trời chung đến mức nào chứ.

Mà Đinh Đương ở một bên bỗng cảm thấy hoa cúc căng thẳng, thường nghe Trương Khôi Khôi nhắc đến hoa cúc, hôm nay thấy hoa cúc trúng tên, hấn kim lòng không đậu cũng cảm động lây rồi.

Tất cả mọi người ôm 12 vạn phần đồng tình với Phách Đồ, trong trò chơi này không có kiểu chết nào khuất nhục hơn bị thủ vệ bắn trúng hoa cúc, nhưng sau này bọn họ mới phát hiện được hệ thống vô hạn cuối này vạn ác đến mức nào.

Người không hề sợ hãi trong này chính là Tam điện hạ, hấn thấy Phách Đồ đã chết, giải tán mọi người, chỉ lưu lại ba người Trương Khôi Khôi, sau đó ngồi trên độc giác thú nhếch nhếch cằm, vươn tay về phía con riêng: “Đi lên, anh dắt em đi thăng cấp.”

Đinh Đương và Trương Khôi Khôi bỗng kinh sợ, khi nào thì con riêng và Tam điện hạ dây dưa với nhau?

Nhưng con riêng lại không cảm kích, không được tự nhiên nói ra một câu làm Trương Khôi Khôi thiếu chút nữa tự bạo hoa cúc mà chết: “Tam ca, tự anh đi chơi đi, em muốn cùng chơi với bạn.”

Tam ca!

Tam ca! !

Tam ca! ! !

Đinh Đương bên cạnh hồi lâu không phản ứng kịp, chờ khi phản ứng kịp, thân thể run run rồi gục xuống.

Trương Khôi Khôi hồn bay lên trời, mà Tam hoàng tử bên này cũng chỉ gật đầu một cái: “Vây cũng được, em với bọn họ chơi, có chuyện gì gọi anh, hoặc là đi tìm bọn đại ca.” Sau khi nói xong, Tam hoàng tử không hề quay đầu lại, cười độc giác thú rồi đi, cũng giống như khi đến, đến nhẹ nhàng, không mang theo một áng mây.

Trương Khôi Khôi bên này nhận đến đá kích lớn, chậm chạp hồi lâu mới run rẩy nói một câu: “Cậu. . . Tam ca của cậu?!”

Edit: Sulli

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Khách đến bệnh viện

Con riêng cực kỳ vô tội nhìn Trương Khôi Khôi, sau đó cười hàm hậu như Trương Khôi Khôi bình thường: “Đúng vậy, anh ấy là Tam ca.”

Trương Khôi Khôi nghe vậy thấy không khác gì sét đánh giữa trời quang, cô vẫn muốn vùng vẫy giãy chết một chút: “Là ruột à? Xác định không phải là nạp thẻ điện thoại được tặng sao?” [1]

[1] Nạp thẻ điện thoại được tặng; ý nói không phải ruột thịt.

Sau đó con riêng gạt đầu, Trương Khởi Khởi ôm trái tim lùi lại ba bước.

Ý tứ chính là, con riêng là hoàng tử, hoàng tử, hoàng tử. . .

Trương Khởi Khởi cô tài gì đức gì, chơi trò chơi tùy tiện gặp được một hoàng tử!

Lúc này Đinh Đương cũng từ dưới đất bò dậy, kích động mà lại nước mũi nước mắt giàn giụa ôm lấy đùi con riêng: “Hoàng tử, trước kia tôi không hiểu chuyện, ngài ngàn vạn lần đừng chấp nhặt với tôi.” Trước kia hắn không thiếu làm chuyện thất đức là cùng Trương Khởi Khởi bắt nạt con riêng thành thật không hiểu chuyện, hiện tại chỉ hận không thể giả bộ mất trí nhớ, cho thấy bản thân chưa từng quen biết Trương Khởi Khởi.

Trương Khởi Khởi một tay hất hắn ra, mắng: “Không tiền đồ!” Sóng to gió lớn gì cô chưa thấy qua, hoàng tử cũng gặp một tá được chứ? Nhưng lần đầu tiên ở chung lâu với một hoàng tử như vậy khiến cô có chút khiếp sợ và không tiếp thụ nổi —— hoàng tử không phải đều là tàn khốc lạnh lùng trâu bò sao? Tại sao người duy nhất cô quen biết lại là thể tập hợp của ngàn thơ kiêu ngạo lười biếng. . .

Lúc này nên cường điệu giới thiệu tình huống của năm đế quốc lớn một chút, năm đế quốc lớn theo thứ tự là đế quốc Armas, đế quốc Sauter, đế quốc Koloa, đế quốc Vanty, đế quốc Thánh Thụy An (lâu rồi chưa edit nên không nhớ ngày trước dịch tên là gì nữa), mà đế quốc Trương Khởi Khởi đang ở chính là đế quốc Koloa, nhưng theo tình huống mà cô biết đến, cha của mình hẳn là đế hoàng của đế quốc Armas, nguyên soái là ngũ hoàng tử của đế quốc Koloa, mà con riêng, thế nhưng lại là thất hoàng tử nhỏ nhất của đế quốc Koloa!

Đế quốc Koloa tổng cộng có bảy hoàng tử, bao gồm mấy hoàng tử đến bệnh viện thăm nguyên soái, đế quốc Armas có ba hoàng tử, đế quốc Sauter có hai công chúa và một hoàng tử, đế quốc Vanty có hai hoàng tử, đối với điều này Trương Khởi Khởi tỏ vẻ sinh con thật giỏi. . . Mà bí ẩn nhất là đế quốc Thánh Thụy An, chỉ có duy nhất một hoàng tử, lại là đế quốc duy nhất không có đế hậu.

Nhưng tổng kết mà nói, bối cảnh của con riêng đúng là kinh người, nhưng còn chưa kịp hồi hẩn tình huống của hoàng thất, Trương Khởi Khởi đã bị tiếng thông báo như búa đôi mạng của hệ thống ngắt lời.

”Hiện tại ngoài trò chơi có người tìm, xin rời khỏi trò chơi.”

”Hiện tại ngoài trò chơi có người tìm, xin rời khỏi trò chơi.”

”Hiện tại ngoài trò chơi có người tìm, xin rời khỏi trò chơi.”

Thông báo ba lần, Trương Khởi Khởi không chịu nổi quá nhiều mà logout, vừa logout liền thấy bác sĩ đang điên cuồng ấn nút khoang trò chơi.

Trương Khởi Khởi phần nộ mở khoang thủy tinh, đã không phải là nữ nữ, mình cũng không nhất định phải giữ thể diện, chỉ vào cái mũi bác sĩ, u ám nói: “Cho trầm một lý do không tru di cửu tộc nhà người!”

Bác sĩ roi lệ nhìn cô, uất ức nói: “Hoàng thượng, ta cũng không muốn, nhưng mà ngài. . . Thái thượng hoàng tới đây!”

Trương Khởi Khởi: “.”

Gì gì gì? Thái thượng hoàng?

Ừm, đó không phải cha cô sao.

Cha cô!!!

Trương Khởi Khởi trở mình ra khỏi khoang trò chơi: “Người là nói ba ta tìm đường chết đến đây? Mẹ ta đâu?”

Bác sĩ: “. . . Dường như chỉ có thái thượng hoàng.” Sao hắn dám gọi mẹ của Trương Khởi Khởi là đế hậu, một là đế hậu chính thống còn tồn tại, hai là Trương Khởi Khởi hẳn cũng không thể trêu vào. . .

May mà Trương Khởi Khởi không truy cứu nhiều, để hắn dắt tới đại sảnh gặp đế hoàng.

Đợi lúc đến đại sảnh, Trương Khởi Khởi thấy mấy hoàng tử ngày hôm trước đi mà quay lại, còn có một đám bác sĩ y tá nom nớp lo sợ đứng tại chỗ, bọn họ đều vây quanh một bóng dáng cao lớn đưa lưng về phía mọi người.

Chờ khi Trương Khởi Khởi đến, bóng dáng kia dường như đã nhận ra điều gì, quay đầu lại, sau đó ánh mắt sáng lên đi về phía Trương Khởi Khởi:

”Ồi, bảo bối của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Mục tiêu

Nghĩ đến việc Trương Khởi Khởi cô đã sống 18 năm, còn chưa bao giờ bị người khác gọi một cách mát hồn như vậy, ngay cả lần Trương lão gia từ kêu thân mật nhất cũng chỉ là một câu “Nhà đầu chết tiết kia”, chưa từng dùng loại xưng hô thể hiện sự ái muội giữa con người lại thể hiện tình thân như vậy.

Vì thế sắc mặt lúc đó của cô như bị táo bón, tránh cái ôm của người tới, sau đó nhìn kẻ về mặt cứng ngắc trong nháy mắt kia.

Không thể phủ nhận đây là một người đàn ông cao quý tao nhã tới cực điểm, khuôn mặt anh tuấn giống như người 27 28 tuổi, tuyệt đối không giống quan viên đầy nếp nhăn của quốc gia nào đó trên địa cầu, nếu đi ra ngoài chạy một vòng có thể khiến hàng vạn cô gái thét chói tai —— nhưng vì sao Trương Khởi Khởi lại có dáng vẻ như vậy? Đột biến gen?

“Khởi Khởi, ta là ba ba, chẳng lẽ con ngay cả ta cũng không nhận ra ư?” Trong mắt người đàn ông bỗng ánh lên vẻ đau thương, Trương Khởi Khởi lại rõ ràng nhìn thấy vẻ lạnh băng và không kiên nhẫn lóe lên trong chớp mắt.

Mẹ ơi, quả là không có nhân tính, mặt ngoài hòa ái là giả vờ sao?

Bác sĩ đi cùng thấy Trương Khởi Khởi ngăn người, cho rằng cô không nhận ra, không khỏi ho nhẹ nhắc nhở một tiếng: “Hoàng thượng, đây là phụ thân của ngài, thái thượng hoàng!”

Người đàn ông nghe thấy xưng hô như vậy có vẻ không hiểu, Trương Khởi Khởi liền dùng biểu cảm ghét bỏ nhìn đế hoàng thống trị một đế quốc trong truyền thuyết: “Mẫu thân của ta đâu?”

Đế hoàng che tay trên miệng ho một tiếng: “Gần nhất mẹ con cùng với đại ca đi đến Vantitroy giải sầu, khi nào trở về ta bảo mẹ đến thăm con.”

Sắc mặt mọi người thay đổi, thật rõ ràng đều hiểu đây chẳng phải mẹ ruột của Trương Khởi Khởi, mà là đế hậu của hắn, thấy bệnh thần kinh không hiểu chuyện mà bất nạt, đúng là không biết xấu hổ. . .

Trương Khởi Khởi tất nhiên cũng nghe ra, trong lòng vì mẹ ruột của thân thể này mà thấy không đáng, nhưng cô hiểu rõ dù sao đối phương là đế hoàng, xuống tay với con gái riêng quả là quá dễ dàng.

Đầu trí đầu tâm ai không biết chứ? Không biết bệnh thần kinh có một quyền lợi gọi là cố tình gây sự ư?

Vì thế Trương Khởi Khởi nghiêm túc gật đầu, một bộ bộ thí nhìn bác sĩ bên cạnh: “Theo ta thấy, hiện tại trở về đi, triệu nguyên soái tới ta có chuyện thương lượng với hắn.”

Thầy thuốc tròn tròn mắt, run rẩy hỏi: “Hoàng. . . Hoàng thượng, ngài muốn rút lui?” Vấn đề là đế hoàng còn chưa lên tiếng đâu!

“Nói thật là khó nghe, cái gì gọi là rút lui? Cái này gọi là về. . . Về cái gì nhỉ?” Giả vờ làm bộ suy xét, bóng dáng của Trương Khởi Khởi bỗng biến mất trong tầm mắt của mọi người, mặc cho đế hoàng ở phía sau gọi lại với vẻ mong mỏi con gái cũng không quay đầu, những người theo tới bỗng cảm thấy đau bụng. . .

Đến khi Trương Khởi Khởi biến mất trong tầm mắt mọi người, sắc mặt đế hoàng bỗng trầm xuống, các bác sĩ y tá cũng vì vậy mà run rẩy một cái, nhưng đế hoàng cũng chỉ trầm mặt, không nói thêm gì, sau đó vung tay lên, mang theo các hoàng tử cùng trở về, trước khi đi ném một câu: “Chăm sóc nó cho tốt!”

Sau khi ra bệnh viện, mọi người ngồi trên nhà xe di động xa hoa, đối tượng thăm mền trước khi của Trương Khởi Khởi, cũng là nhị hoàng tử của đế quốc Armas cùng đế hoàng ngồi trên cùng một chiếc xe, sau khi lên xe thấy vẻ mặt không tốt của cha, cũng hơi hơi nhịu mày: “Hiện tại cô ta điên thật rồi, muốn hỏi điều gì cũng không được, việc này nên làm sao bây giờ.”

“Là ta lúc trước quá vội vàng, tạm thời xem xem, từ chỗ mẹ của con bé xuống tay, con bé ở bệnh viện, ta không tin mẹ nó không chịu nói!” Đế hoàng lạnh mặt nói ra những lời này, quả thực so với hình tượng từ phụ như lúc trước giống như hai người.

Nhị hoàng tử gật đầu, cũng không nói gì nữa.

Phim truyền hình nói cho chúng ta biết, người xấu luôn không có kết cục tốt, thắng lợi luôn là phe chính nghĩa, hơn nữa làm một quyển tiểu thuyết hài, bị kịch gì đó chỉ có thể dùng để tham khảo.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Thuật ngữ quý

Chuyện lục đục với nhau như vậy Trương Khôi Khôi khẳng định là không chịu đựng nổi, dựa vào chỉ số thông minh không tới ba chữ số của cô, nhiều lắm chỉ có thể cãi nhau với kẻ địch.

Mà tính tiết bao gồm con gái riêng, loạn luân, tuồng cung đình, tiết mục hào môn, IQ cao quyết đấu như vậy tuyệt đối không phải là cô có thể nắm trong tay.

Cô cũng không phải kẻ ngốc, lúc trước khi vừa xuyên không đến, linh hồn Trương Khôi Khôi từng đã nhắc nhở cô, muốn cô giả ngu, không muốn cho bất cứ ai biết cô không điên, bởi vậy có thể thấy được, Trương Khôi Khôi nhất định biết chuyện gì không muốn người biết, mà hiển nhiên ngoại trừ giả điên Trương Khôi Khôi không còn cách nào khác.

Nhưng Trương Khôi Khôi cũng không phải một kẻ ngồi chờ chết, quyết đấu chỉ số thông minh cô không biết, pháp thuật cô biết!

Pháp thuật ở nơi này chỉ không phải là kỹ năng trâu bò như phi thiên độn địa di sơn đảo hải —— có kỹ năng như vậy cô còn phải co đầu rút cổ ư?

Tuy Trương Khôi Khôi xuất thân từ trộm mộ thế gia, nhưng một ít thuật ngự quỷ bình thường cô cũng biết, mà lúc trước lý do học thứ này chính là quỷ có thể giúp cô ăn gian, dọa người, lừa gạt. . .

Cái gọi là thuật ngự quỷ, tên như ý nghĩa chính là pháp thuật có thể khống chế quỷ, nhưng điều kiện tiên quyết để khống chế quỷ là phải có quỷ để khống chế, còn cần một gói to để đặt quỷ.

Toàn bộ quá trình chính là, cô cần tìm nơi có quỷ để bắt quỷ hàng phục, sau đó cất vào gói to có linh lực, đợi đến lúc cần triệu hồi quỷ ra là được, bắt đầu chính là, loại quỷ này, chỉ cần linh lực của Trương Khôi Khôi cho phép, là có thể biến thành thật thể để người khác thấy.

Hiện tại chuyện đầu tiên cần làm là xác định mình có linh lực hay không, hai pháp thuật duy nhất Trương Khôi Khôi học được từ Trương Tam một là thí nghiệm có linh lực hay không, hai là thuật ngự quỷ này.

Đề y tá nhỏ tìm mấy tờ giấy trắng hộ mình, Trương Khôi Khôi liền bắt đầu kích động làm thí nghiệm.

Cô xé giấy thành từng mảnh nhỏ, sau đó đặt tay ở cách trang giấy 10cm, trang giấy bay lên, liền chứng minh thân thể này có linh lực.

Trương Khôi Khôi hô hấp vững vàng, dụng tâm cảm thụ linh lực, đầu ngón tay cũng hơi rung rung.

Ba giây sau, dưới tay cô bắt đầu có vài mảnh giấy không gió mà bay lên, ban đầu là từ từ nhấc lên, sau đó chậm rãi bay lên, rồi sau đó, càng nhiều mảnh giấy bắt đầu bay lên.

Trương Khôi Khôi hưng phấn đến điên rồi, lần này không chỉ nhanh gấp vài lần so với cô lúc trước, mảnh giấy cũng bay lên nhiều hơn, chứng minh linh lực càng mạnh.

Trương Khôi Khôi cảm nhận được cảm giác truyền đến từ ngón tay, theo đầu ngón tay dịch chuyển, có vài mảnh giấy nhẹ nhàng nhảy múa, Trương Khôi Khôi rút tay về, mảnh giấy lại hạ xuống mặt bàn.

Trương Khôi Khôi mừng khôn xiết, sau đó ngồi trên giường, tiến hành thử nghiệm với chiếc cúc áo ở đầu giường đối diện, cự ly hơi xa, cần linh lực mạnh mới có thể thành công, như vậy chứng minh linh lực rất mạnh.

Ban đầu cúc áo còn chưa có phản ứng, sau một lúc lâu mới rung rung, sau đó hơi nổi lên giữa không trung, bắt chợt trôi nổi cao thấp, cuối cùng vẫn bay đến trong tay Trương Khôi Khôi.

“Ha!”

Trương Khôi Khôi hoan hô một tiếng, từ trên giường nhảy xuống, hiện tại có linh lực, cô hoàn toàn có thể đi hàng phục một quỷ hồn bình thường, chỉ cần chịu khó rèn luyện, linh lực càng mạnh hơn, về sau còn có thể hàng phục quỷ hồn cao cấp.

Quỷ hồn ở đây tất nhiên không chỉ có quỷ hồn bình thường, ngoại trừ ba loại nói lúc trước, chính xác mà nói, ba loại này chỉ có thể gọi là hồn, quỷ chân chính, là chỉ quỷ hồn đã đi qua địa phủ lại trở về nhân thế lần nữa.

Loại quỷ hồn này thuộc loại kẻ phản bội, lực lượng của bọn họ đã hao hết ngay từ khi tiến vào địa phủ, cho dù trở về nhân thế cũng chỉ là phụ thân bình thường mà thôi, không thể khống chế tư tưởng của người, thậm chí không thể khống chế làm người ta chết đi, cho nên loại quỷ hồn này nhân viên ở địa phủ đều là mở một mắt nhắm một mắt lười đi bắt lần thứ hai.

Nhưng không phải không có ngoại lệ, hồn cũng có thể cắn nuốt hồn khác tiến hóa thành lệ quỷ, vậy sao quỷ thật sự lại không thể chứ, hơn nữa còn càng mạnh hơn. Ngay trong quyển tự truyện quỷ hồn mà Trương Tam cho Trương Khôi Khôi đọc cũng ghi chép lại một số chuyện quỷ to gan lớn mật trộm đồ hoặc pháp bảo của địa phủ rồi chạy trốn tới nhân thế, chỉ cần bọn họ ẩn nấp, hoàn toàn có khả năng không bị nhân viên địa phủ phát hiện.

Cấp bậc của quỷ hồn chia làm tiểu quỷ (đại quỷ) —— lão quỷ —— lệ quỷ —— mãnh quỷ —— quỷ thôn phệ —— quỷ tử —— quỷ nhân —— quỷ vương!

Tiểu quỷ chính là quỷ hồn của trẻ con, đại quỷ là quỷ hồn của người lớn, hai loại này cùng một cấp bậc, mà lão quỷ là quỷ hơi lợi hại một chút, đáng nhắc tới chính là, trong quá trình từ quỷ bình thường tiến hóa thành mãnh quỷ thần trí sẽ ngày càng giảm, trở thành mãnh quỷ thì chỉ biết hại người, cho đến khi

tiến hóa thành quý thôn phệ mới có được thần trí lần nữa. Mà một khi tiến hóa thành quý nhân sẽ rất nguy hiểm, chứng minh bọn họ có thể có được thân thể của người, sống như người bình thường, hơn nữa có được quý lực mạnh mẽ, về phần quý vương —— chính là một truyền thuyết.

Trương Khởi Khởi biết địa cầu chỉ còn một quý vương, lại có quan hệ tốt với Trương Tam, năm cô 15 tuổi hẳn đến thăm Trương Tam còn cho cô li xì.

Trên thực tế quý muốn tiến hóa từ quý bình thường thành quý thôn phệ chính là vọng tưởng, càng miễn bàn cấp bậc đằng sau, không chỉ có thiên đạo không chấp nhận, địa phủ cũng không cho phép, nhưng một khi ẩn nấp tiến hóa thành quý vương, vậy chính là nông nô xoay người, ngay cả diêm vương cũng phải xưng huynh gọi đệ.

Nhưng Trương Khởi Khởi gặp phải loại quý cấp bậc này thì hẳn phải chạy, cô chỉ có thể bắt nạt tiểu quý hoặc là đại quý mà thôi. Nếu gặp gỡ lệ quý hoặc mãnh quý, vậy cũng thật là ngồi chờ khóc.

Nhưng tuy hiện tại cô chứng minh được mình có linh lực, nhưng chỗ nào có quý chứ?

Trương Khởi Khởi liếc nhìn y tá, đòi một chiếc máy tính cao cấp, lý do là xem phim, sau đó lấy máy tính lên bản nhái của baidu —— qiandu tìm tòi tin tức về quý.

Khoan hãy nói, ở nơi này dù khoa học kỹ thuật phát đạt nhưng tin đồn chuyện ma quái cũng không thiếu, tuy nhiên đại bộ phận đều là chỗ không là mãnh quý thường lui tới cũng là quý thôn phệ thường lui tới, Trương Khởi Khởi không có gan đi.

Rốt cuộc khi cô chọn được một chỗ ở gần đây, theo cô biết hẳn là ở thành phố này, biểu thị trên bản đồ cạnh đó không xa chính là bệnh viện tâm thần để quốc.

Trên thực tế đây là một nhà trọ, đăng đề tài là một người phụ nữ tự xưng là bà chủ nhà, nói con trai mình có hôm từ bên ngoài trở về đột nhiên trúng tà, không biết có phải quý nhập hay không, Trương Khởi Khởi nhìn bệnh trạng kết luận là quý bình thường nhập vào người, vì thế chuẩn bị ra tay.

Sau đó nhìn thấy tin nhắn ở phía dưới, một đám súc sinh đều tranh nhau bóc tem, còn có một số người khuyên chủ thốt tắm rửa rồi ngủ đi, phải tin tưởng khoa học, nói không chừng con trai cô ta chỉ phát bệnh tâm thần mà thôi.

Mặt trên còn có số điện thoại của người phụ nữ, Trương Khởi Khởi đã nghĩ xong, lấy danh nghĩa thu quý nhằm hàng phục quý này để mình dùng, vì thế cô triệu y tá nhỏ đến, tuyên bố muốn ra ngoài cải trang vi hành.

Y tá nhỏ run rẩy hỏi: “Hoàng thượng. . . Lần này ngày định làm gì?”

“Lên đồng!”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Viện Tâm Thần Đế Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.